

DEVİRİM İÇİN

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI!..

**KÜRT HALKI
KAZANACAKTIR!**

**İNSANLIK SUÇU İŞKENCE
KAPİTALİZMLE BİRLİKTE ORTADAN KALKACAKTIR.**

KÜBA: YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ

Milyonlarca Kübalı, 40 yıl önce devrimci önderleri Fidel ve Che'nin önderliğinde, kendi tarihlerini kendileri yapmak için savaşa giriştiler. Kübalılar, çok kısa süre içinde devrimci savaşlarını zaferle taçlandırıdılar.

Syf: 3

REFORMİST- OPORTÜNİST 1 MAYIS VE DEVİRİMCİ 1 MAYIS

1 Mayıs, bizde, halayların çekilip, türkülerin söyleneceği bir bayram günü değildir henüz. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bayram yapacak durumda değildir. Bayramlar, sermaye egemenliğinin devrilmesinin ardından yapılacaktır.

Syf: 6

DEVİRİMCİ İÇ SAVAŞIN GELİŞİMİ

Burjuva iç savaş emekçi yığınlarına karşı en sinsice planlarla ve en geniş mutabakatla başlatıldı. İç savaşı hazırlayan temel etken, egemen sınıf tekelleri burjuvazinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal bunalımın derinliğidir.

Syf: 15

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 2 / 6 Mayıs 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık ..... 1.000.000 TL.
1 Yıllık.....2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık ..... 120 DM.
1 Yıllık ..... 240 DM

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası/İSTANBUL
Sirkeci Şubesi 1047 30000 652274

Adres
Hobiyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karataş
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Singerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı
Gürtaş Ofset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Sunu;

Yeni sayımızda *Merhaba* diyebilmenin sevinci, coşkusu, içindeyiz. İçten, samimi, devrimci duygularla tüm okurlarımıza yeniden *Merhaba!*

Çok yoğun bir şekilde yaşadığımız Mart ayını geride bırakırken 1 Mayıs'a merhaba diyebilmenin onurunu yaşıyoruz. 1 Mayıs Alanı Taksim, "Onurdur, Gelenektir, Kavga'dır" şiarıyla 1 Mayıs'ı karşılayan Leninistler, söz ve eylemin tutarlılığı, devrimci irade ve sorumluluk bir kez daha sınıandı ve Leninistler bu sınıandan çelikleşerek çıktı. Dosta güven ve yol gösterici, düşmana korku ve panik yaşattılar. Bu yıl iki 1 Mayıs vardı. Biri, hepsi bir yerde, diğeri olması gereken yerde Kızıl Meydan'da.

İşbirlikçi, tekelci faşist devlet bir kez daha Kürt Halkına kıyına giriyor. Güney Kürdistan'a Cumhuriyet tarihinin en büyük saldırısı gerçekleştiriyor. Elli binin çok üzerinde güçle özgürlük mücadelesini bastırmak istiyor. En otoriter silahlarını kullanıyor, çözümsüz kalıyor. Çözümü "sol sosyalist" hareketi çözmekte görüyor. Sendikalar, DKÖ'ler ve sol, sosyalist hareketleri insanlık tarihinin utanmazlık abidesi oluyorlar. Ezen ulus devrimcileri, işbirlikçi hain Kürt hareketler, tarihin kara sayfalarında yerlerini alıyorlar. Bir kez daha uyarıyoruz; İnsanlık tarihi herkese hak ettiğini verecektir, zira tarih affetmez.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ekonomik, politik krizine çözüm arıyor, çözümsüz kalıyor. Ne yapacağını şaşırıyor. Devrimin yakıcı ateşini söndürmeye çalışıyor ve elini sendikalara, DKÖ'lere, tüm reformist, oportünist akımlara uzatıyor. "Barış" diyor, "hemen şimdi barış" diyor. Biliyor ki, yarın çok geç olacak. Ve eli boş kalmıyor. Burjuva sendikalar ve "sol" anlayışlar, burjuvazinin eline sarılıyorlar ama; bilmiyorlar burjuvaziye elini veren kolunu alamaz. Bir kez daha burjuvaziye güven, emekçi halklara ihanet anlamına geliyor. Oysa henüz uluslararası burjuvazinin Peru'nun Tupac Amaru gerillalarına gerçek yüzünü nasıl gösterdiğini unutmamak. Fujimori'nin söylediği söz anlamlıdır: "Silahlar ensemble dayanmışken pazarlık yapamayız ki..." başka söze gerek kalmıyor.

Devrimci durum ve iç savaş safları ayrıştırıyor, netleştiriyor. Burjuva sendikalar ve burjuva sol, iç savaşta burjuvazinin yanında yer alıyor. Leninistler; uzun, kanlı, kavgalı iç savaşta daha bir bilenmiş, donanmış bir şekilde yükseltiyor ve son sözünü en başta söylüyor: "YA DEVRİM YA ÖLÜM!"

Bu şiarla yola çıkan Leninistler, barışın yolunun savaşmaktan geçtiğini ısrarla, inatla söylüyor. Söylemeye devam edecek. Devrimci iç savaş cesaret, fedakârlık ve yaratıcılık istiyor. Leninistler buna uygun davranıyor, bedeller ödüyor. İşbirlikçi faşist devlet, işkenceye, katliama kaybetmeye doymuyor. Biliyor ki, başka türlü varolamaz. İşte bu nedenle çocuklarımıza, kardeşlerimize, yoldaşlarımıza insanlıkdışı işkenceler uyguluyor. 23 devrimci genç yoldaş; "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganıyla haykırıyor.

"Ya Devrim Ya Ölüm!.."

Gelecek sayımızda buluşmak dileğiyle...

2 Ocak 1959 Fidel Castro Santiago de Cuba'ya giriyor.

Latin Amerika halklarını ayağa kaldırdığı için, devrim mücadelesinde onlara destek verdiği için, sosyalist varlığıyla büyük bir moral kaynağı olduğu için ABD emperyalizmi. Sosyalist Küba'ya karşı devamlı saldırı içinde oldu. Ama Küba onca saldırı, kuşatma, baskılara rağmen devrimci bir mevzi ve sosyalizmin sağlam kalesi olarak görevini tam 38 yıldır sürdürüyor.

SOSYALİZMİ SAVUNMAK

Devrimi yapanlar, boş yere savaşmak istemiyorlarsa, devrimi savunmasını da bilmelidirler. Fidel, Che ve öteki devrimci önderler bu gerçeği devrimin daha ilk gününde kavradılar. ABD emperyalizmi, Devrimi başarısız duruma düşürmek için hemen harekete geçti. Örgütlediği Küba karşı-devrimcilerini, devrimci yönetime karşı saldırıya soktu. Ve sonra herkesin bildiği Domuzlar Körfezi Çıkarması, "Ekim Bunalımı" denilen olay vb. olaylar birbirini izledi. ABD, Küba'yı işgal etme kararı verdiği zaman, Küba Halkı, Fidel liderliğinde, Devrimi savunma kararı verdi. Bunun için bütün Kubalılar silahlandırıldı. Varlığı bugün de süren, Devrimi Savunma Komiteleri o zaman kuruldu. Böylece Devrim, kendisini savunmak için zorunlu olan önlemlerin tümünü aldı. Bu önlemlerin başında halkın silahlanması geldi. Küba Devrimi'nin üzerinden 38 yıl geçti. ABD emperyalizmi baskılarını, ekonomik ablukasını ve gücünü kullanarak halen özgür ve sosyalist Küba'yı ortadan kaldırmak istiyor. Ama Küba halkı da 38 yıldır Devrimi'ni ve Sosyalizmi savunuyor.

DEVRİMCİ EYLEM TEMELİNDE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ ANLAYIŞINA SAHİP OLMAK

Proletarya enternasyonalizmi anlayışı, ilk olarak geçen yüzyılda uluslararası proletaryanın dayanışması biçiminde, kapitalizme karşı savaş temelinde doğdu. Marx ve Engels bunun teorik temellerini ve ilkelerini açıkladılar. Dünyayı, devrim yoluyla değiştirme biçimindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı, özüne uygun olarak, devrimci savaş temelinde hareket etti. Bu nedenle kısa sürede bir ilke olarak bütün uluslararası proletarya tarafından benimsendi. Ama daha sonra II. Enternasyonal döneminde, bu ilke den ve ilkenin özünden hızla uzaklaşıldı. Ta ki, Lenin ve Leninistler tarafından III. Enternasyonal kuruluna kadar. III. Enternasyonal, yok edilmeye çalışılan uluslararası proletaryanın dayanışma ve mücadele ruhunu yeniden canlandırdı, sağlam örgütsel temellere oturttu. III. Enternasyonal dönemi ve yarattığı ruh hali, 1950 yıllarından sonra, yerini, resmi sosyalizm ilişkilerine bıraktı. Resmi sosyalizm dilinde, proletarya enternasyonalizmi, sosyalist ya da komünist partilerin birbirlerine övgüye dönüştü ve bütün devrimci ve komünist özünü yitirdi. Ama proletarya enternasyonalizmi, gerçek niteliğini Küba Devrimi'nde yeniden gösterdi.

Fidel ve Che anlayışında, proletarya enternasyonalizmi, çeşitli ülkelerde devrim yapmaktır. Çünkü uluslararası proletarya ordusunun evrensel görevi olan: dünyayı devrim yoluyla de-

ğiştirme; yani sınıfları ortadan kaldırma ancak bu şekilde olanaklıdır. Devrimci önderler, Küba Devrimi'ni zafere ulaştırmakla, proletaryanın bu evrensel görevine büyük bir katkı yaptılar. Ama bununla hiçbir zaman yetinmediler, yetinmek istemediler. Proletarya enternasyonalizmini devrimci-eylemci temelde savunan ve bunun en iyi militanı olan Che, kendi enternasyonalizm anlayışına uygun olarak Bolivya'ya gitti. Aynı yıllarda yükselen Vietnam Devrimi ile uluslararası dayanışma için söylediği "İki, üç daha fazla Vietnam!" şiarı; Che'nin proletarya enternasyonalizminden ne anladığını gösteriyordu. Che için, uluslararası proletarya ve dünyanın ezilen halklarının kurtuluşunu hedeflemesi gereken proletarya enternasyonalizmi; eylemsiz, devrimci savaşı hiç bir şey ifade edemezdi. Che anlayışına uygun olarak, Bolivya'daydı. Küba ikinci Vietnam'dı, üçüncüsü de Bolivya olabilirdi. Ve sonra da diğerleri bunu izlemeliydi. Che'nin kısa yaşamı, söylediklerini yaratma olanağı tanımadı, ancak proletarya enternasyonalizminin ne olması gerektiğini somutlamıştır. Küba'nın, dünyanın pek çok kıtasında ve ülkesinde esen dayanışma rüzgârları, devrimin liderlerinin savundukları proletarya enternasyonalizmi ilkesinin pratikteki yansımasıdır.

Fidel ve Che, proletarya enternasyonalizmi anlayışlarını her vesileyle savundular. Yer aldıkları bütün uluslararası platformları, emperyalizme, kapitalizme karşı mücadele platformuna çevirdiler. Onların konuştukları kürsü, dünyanın bütün proleterlerinin, dünyanın bütün ezilenlerinin sesi oldu. Onlar, dünyada ileri, dürüst, devrimci, komünist ne varsa, tümünün militan savunucuları oldular. Uluslararası toplantılara katılsın, katılmasın her halk, her devrim ve her devrimci isyan, Che ve Fidel tarafından temsil edildi. Küba Devrimi ve devrimci liderler, dünyanın bütün proleterlerinin, bütün halklarının sesiydiler.

Dünya proletarya ordusunun ve ezilenler halklar ordusunun savunucusu, sesi ve militanı olmak bedeli olan, düşünce ve davranış biçimidir. Sırf bu nedenle, Küba Halkı, emperyalizmin uluslararası baskısına uğradı. Sırf bu nedenle; Küba'ya yönelik emperyalist-kapitalist sistemin yaptırımları katılaştırıldı. Ve bu yüzden, Küba Halkı her yönden tecrit edilip, zayıf düşürülmeye çalışıldı. Ama Küba halkı ve komünist lideri, emperyalist baskılara hiç boyun eğmediler, hiç teslim ol-

madılar. Eylemcilik temelindeki proletarya enternasyonalizmi anlayışı, Fidel ve Küba'nın, devrim ve komünizm anlayışının özüydü. bu özü her koşulda savundular. İlkelerinden bir defa olsun taviz vermediler. O sırada, sosyalist ülkelerin bir kısmı kendi ülke çıkarlarını her şeyin üstünde tutup, çıkarıcı anlayışa dayanırken, Fidel ve Küba, devrimci ve komünist ilkeler için kendi çıkarlarından özveride bulunuyor, bu yüzden sıkıntidan sıkıntıya düşüyorlardı. Ama olsun, komünist ilkeler, bedeli ne olursa olsun, savunulmaya devam edilecekti. Öyle de oldu.

Bir ülkenin dış politikası ne ise, iç politikası da odur. Proletarya enternasyonalizmi de, proletaryanın dünya politikasıdır. Bir sosyalist ülkenin dünya politikası, o sosyalist ülkenin iç politikasını ve iç durumunu yansıtır. Sosyalist Küba, ilkel, tutarlı, devrimci bir dünya politikasına sahip oldu. İçte ise sosyalizmin temel ilkelerini uyguladı. Böylece dünya politikasının bir parçası olarak iç politikası, bütünlüklü ve tutarlı olmuştur. Nasıl ki; onca emperyalist baskıya ablukaya, tecrite rağmen dünya politikalarından hiç ödün vermedilerse aynı biçimde içte de sosyalizmin temel ilkelerinden hiç ödün vermediler. Ülkede ve dünyada sosyalizmin temel ilkelerine uygun davrandılar.

MARKSİZM-LENİNİZMİ DOĞRU KAVRAMA

Devrime ve sosyalist kuruculuğa önderlik edenler, eylemlerinde marksizm-leninizm anlayışlarını somutluyorlardı. Küba Devrimi'ne önderlik edenler, süreç içinde, savaştan geçerek marksizm-leninizmle buluştular. Devrimci komünizmi bir kere kavradıktan sonra, sonuna kadar tutarlı olarak savundular. Che olsun, Fidel olsun marksizm-leninizmi devrimci temelde kavradılar. Onlar, sosyalist ülkelerde yaygın olan, resmi sosyalizm anlayışını, hiç bir zaman kabul etmediler. Che ve Fidel resmi sosyalizm okulları olan marksizm-leninizm enstitülerinden değil; devrim okulundan mezun oldular. Marx'ın, Lenin'in devrimci teorisini, en doğru biçimde kavrayanlar, resmi sosyalizm okullarından mezun olanlar değil, devrim okulunda okuyanlardı. Resmi sosyalizm okulundan geçenler, sosyalizmi yıkmak için savaş verirken; devrim okulundan geçenler, yaşamlarını sosyalizmin yayıl-

ması için verdiler. Sonuçta, resmi sosyalizm tarih sahnesinden çekilirken, devrimci temellerdeki sosyalizm ise ayakta durdu ve etkindir.

Bu yıl 38. yıldönümünü kutladığımız Küba Devrimi'nde derin izler bırakan Che, yalnızca bir militan olarak, devrim savaşçısı olarak bilinir. Che'nin düşünürlük yönü yeterince bilinmez. Halbuki Che, aynı zamanda bir düşün adamıydı, filozofça düşünce biçimine sahipti. Che'nin marksizmi kavrayışı gerçekten, filozofçadır. O, sosyalizme resmi sosyalizm anlayışı dışında yaklaştı. Marksizmi kendi anlayışına göre anladı. Kendi anlayışı ise son derece devrimciydi. Bir marksist olarak mücadeleye başlamadı ama, marksizmle devrim içinde buluştu ve onu bir daha hiç bırakmadı. Yine Che'nin sosyalist kuruculuğu kavrama biçimi kendine özgüydü ve marksist-leninist sosyalizm anlayışına uygundu. Esasında; markizm-leninizm anlamada büyük bir katkı yapmıştır. Bu aynı zamanda, Küba Devrimi'nin, marksizm-leninizme ve sosyalizme katkısıdır. Che'nin devrimci düşüncelerini öğrenmek bugün de günceldir, önemlidir.

Fidel ve Che anlayışına göre, sosyalizmde maddi özendiriciliğin yanında, bilincin ve soylu düşüncelerin de büyük önemi vardır. Onlara göre maddi zenginlik ve bu temeldeki refah çok önemlidir, ancak bunun yanında komünist bilinç de çok önemlidir. Devrimci liderler, çoğu kez komünist bilince, maddi özendiriciliğin önünde bir önem verdiler. Maddi zenginliğe dayalı bir bilinçlenmeyi kabul etmediler. Komünist bilince dayalı bir maddi zenginliği öne aldılar. Bunun için de sosyalizm ilkelerini, komünist anlayışlarını, Küba'nın ekonomik çıkarlarından daha önemli gördüler. Belki de ekonomik bakımdan zayıf düşüler, sıkıntı çektiler ama sosyalizm ilkelerinden ödün vermediler. Bu, Che ve Fidel'in marksizme-leninizme katkılarıdır. Düşmanlarımız bunu hiç anlayamadılar. Nasıl olur da, ekonomik sıkıntılara katlanmak pahasına, sosyalizmin temel ilkeleri içte ve dünyada bu kadar savunulabilir diyorlar. Düşmanlarımız bizleri, komünistleri hiçbir zaman anlayamazlar. Komünistler kendileri için değil, dünyanın bütün ezilen ve baskı gören, sömürülen halkları için mücadele ederler. Sosyalist Küba, bunun en iyi tanığıdır.

KÜBA HALKI DÜŞMANLARININ GİRİŞİMLERİNE İZİN VERMEYECEKTİR

Sosyalizm düşmanı karşı-devrimciler Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa'da iktidara gelince, Küba'daki sosyalizm düşmanları da, aynı yolu denemek için kolları sıvadılar. ABD emperyalizmi liderliğindeki emperyalist-kapitalist sistem, yeni dünya koşullarından yararlanıp, Küba üzerindeki baskılarını arttırdı. Küba Halkı, devrimden bu yanaki en zor dönemine girdi. Bu en zor koşullara rağmen, ne emperyalizmin saldırıları, ne de içeride sosyalizm düşmanlarının girişimleri sonuç verdi. Ancak dünya çapında maddi temelleri varolduğu sürece, kapitalistler Küba'da kapitalizmi geri getirme girişimlerinden vazgeçmezler. Küba Halkı yaşanlardan ders çıkarmasa, diğer sosyalist ülkelerde olanlar kendi başına da gelebilir. Bunun için devrimci uyanıklığı elden bırakmamalıdır. Proletarya diktatörlüğü ve komünizmin temel ilkelerinden ödün vermeden yoluna devam etmelidir. Sosyalizm Küba'ya çok şey verdi; Küba da sosyalizmi savunmak için çok şey vermeyi göze almalıdır.

Fidel liderliğindeki sosyalist Küba Halkı, sosyalizmi ve Devrim'in kazanımlarını savunmaya kararlı olduğunu bir kere daha kanıtladılar. Fidel, defalarca mücadeleye devam edeceklerini açıkladı. Küba, yalnız bırakılmak, emperyalist kuşatma, baskı ve abluka ile sosyalizm yolundan vazgeçirilmek istendi, ancak Küba Halkı çok onurlu ve yiğit bir halk olduğunu, emperyalist-kapitalist dünyaya meydan okuyarak gösterdi. Küba bir mücadele, bir direniş, bir sosyalist kahramanlık örneği olarak bütün dünya halklarına moral verdi, cesaret verdi. Direnen Küba her zaman uluslararası devrimci proletaryanın ve ezilen halkların ileri bir mevzisi olarak kalacaktır.

YAŞASIN DEVRİM!

YAŞASIN SOSYALİST KÜBA! YAŞASIN

PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

Uğur GÜNDÜZ

REFORMİST-OPORTÜNİST 1 MAYIS ve DEVRİMCİ 1 MAYIS

1 MAYIS BAYRAM DEĞİL
KAVGA GÜNÜDÜR!

1 Mayıs, uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş ve devrimci dayanışma günüdür. 1 Mayıs'ın enternasyonalist özü, bütün ülkelerin proleterlerinin emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleye dayalı devrimci dayanışmasını ifade etmesidir. Proletarya enternasyonalizminin temel yanlarından birisi, her ülke proletaryasının, bulunduğu her alanda devrime öncülük etmesi, dünya devrim sürecine yeni bir devrimci ve sosyalist mevzii kazandırmasıdır. Oysa oportünistler, kendi buldukları ülkelerde devrim mücadelesi yürütmedikleri, burjuva zulmünden kurtulmak için silaha sarılmadıkları halde proletaryanın uluslararası dayanışmasının öneminden dem vururlar. Bütün ülkeler proletaryasının kanı ve canı pahasına yaratılan ne kadar devrimci, komünist değer varsa, hepsi, oportünistlerin görüş açısından gerçek anlamını yitirir.

1 Mayıs'ın devrimci özü, günümüzde her türlü sömürü ve baskının tek temeli olan kapitalizme karşı etkin ve zora dayalı bir mücadeledir. Bizde de, TC'nin kuruluşu sürecinden beri, 1 Mayıs bu anlamda ele alınıp kapitalizme karşı devrimci savaşın yükseltildiği bir kavga günü olarak kutlandı. Sermaye sınıfı ise, kendi iktidarını kurduğundan bu yana 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya, onu bir kavga günü olduğuna unutturmaya çalıştı. Sermayenin bu yaklaşımı 1 Mayıs'a özgü değildir. Sermaye sınıfı, bütünüyle yok edemeyeceğini, emekçi sınıfların kafasından silemeyeceğini düşündüğü olaylara karşı savaşırken, bu iki yüzlü taktiği sık sık kullanır; savaşığı şeyin devrimci özünü boşaltarak onu kendi iktidarı için bir tehlike olmaktan çıkarmaya çalışır. Bir süredir, Kürt Halkının özgürlük isyanını ifade eden Newroz'a yapılmak istenen de bu burjuva oyundur. Ya da emekçi halkların bilincinden ve yüreğinden silemedikleri Denizleri "günahsız gençler" olarak göstermeye çalışmak suretiyle onların devrimci niteliğini unutturmaya çalışırken de aynı burjuva oyuna başvuruyorlar. 1 Mayıs'ın devrimci özünü unutturarak onu kendisi için kabul edilebilir bir güne dönüştürmeye çalışırken de aynı oyunu oynuyor. Sermaye sınıfı, bu amaçla, 1 Mayıs'ı kâh bahar bayramı ilan etti, kâh resmi tatil kabul etti, kâh yasakladı, kâh provokasyonlarla katliamlara yöneldi.

Sosyal-reformizm ve oportünizm, TC'nin on yıllardır adım adım sahnelemeye çalıştığı 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma oyununa geliyorlar. Burada hatırlatalım: 1 Mayıs, bizde, halayların çekilip, türkülerin söyleneceği bir bayram günü değildir henüz. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, bayram yapacak durumda değildir. Bayramlar, sermaye egemenliğinin devrilmesinin ardından yapılacaktır. Gelecek 1 Mayıs'ları gerçek bir proletarya bayramı olarak kutlayabilmek için şimdiki 1 Mayıs'ları kapitalizme karşı devrimci savaşın yükseltildiği kavga günleri olarak ele almalıyız.

1 MAYIS ALANI
TAKSİM ALANI'DIR

Türkiye'de 1 Mayıs'ın adı Taksim ile özdeşleşmiştir. Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı'dır, bizim Kızıl Meydan'ımızdır. Faşist devlet bunu ne kadar yasaklarla engellemeye çalışsa da, başkaları bu yasaklara boyun eğip başka alanlara gitseler de 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğu tüm işçi ve emekçilerin belleğine silinmezcesine kazınmıştır.

Faşist devlet, 1 Mayıs'ta Taksim'i devrimci proletaryaya yasaklarken ve başka yerler gösterirken ve bizim dışımızda herkes devletin bu yasaklamalarına boyun eğerken, biz neden "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" diyerek ısrar ettik? Bunun nedeni, Taksim Alanı'nın 1 Mayıs'larda burjuvaziyle proletaryanın irade çarpışmasının simgesi haline gelmiş olmasıdır. Taksim Alanı, iki düşman sınıf arasındaki savaşında bir inatlaşma, bir prestij meselesidir. Taksim'in iki düşman sınıfın irade çarpışmasının simgesi haline gelmesi süreci 1 Mayıs 1977'de başlar. Sermaye sınıfının o gün yaptığı katliamla birlikte Taksim Alanı, 1 Mayıs Alanı olarak simgeleşmiştir. 78'de devrimci proletarya bu kez daha büyük bir kararlılık ve sınıf kınıyla Taksim'i zaptetmiştir. Taksim kâbusundan kurtulmak isteyen tekeli sermaye, o tarihten itibaren Taksim'i 1 Mayıs Alanı olarak yasaklamış, 12 Eylül cuntasıyla birlikte ise, Taksim Alanı, her türlü miting ve gösteriye kapatılmıştır. Yalnız bu yasaklar bile, burjuvazi için 1 Mayıs Alanı'nın ne büyük bir kâbus olduğunu açıklamaya yeter. Burjuvazi, 1 Mayıs Alanı'nı zapteden devrimci proletaryanın kararlılık ve öfkesinde kendi yok oluşunu görmüştür.

"1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikası, onlarca insanımızın canına malolan 1 Mayıs 1977'yi unutmamak, emekçi sınıfların bu unutulmaz evlatlarının devrimci anısını yaşatmak anlamına gelir. TKEP/LENİNİST, işçi sınıfı ve emekçi halkın devrimci evlatlarını yalnızca sözle değil, eylemiyle de anmayı kendi devrimci anlayışına uygun biçimde yerine getiriyor. '77 Katliamının üzerinden yirmi yıl geçmiş ve bu yirmi yıl, 1 Mayıs Alanı konusunda burjuvaziyle proletarya arasında bir inatlaşmaya, sert kapışmalara sahne olmuştur. "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" çıkmak, artık sadece 77'de katledilen emekçilerin devrimci anılarının yaşatılması anlamına gelecek geleneksel bir tavır değil, aynı zamanda, burjuvaziyle devrimci proletarya arasındaki prestij meselesinde galip çıkmaktır. Ve bilinir ki, öncü devrimciliğin misyonu, burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişkileri örmezden gelme ya da yumuşatmak değil, kitle hareketine önderlik, çatışmayı derinleştirmek, keskinleştirmek ve devrimci savaşı yükseltmektir. Özellikle de sınıf savaşımının çok daha keskin ve sert bir biçim kazandığı iç savaş sürecinde, devrimci öncü, propaganda-ajitasyon faaliyetiyle olduğu gibi eylem tarzıyla da emekçi halkın bilincine burjuvaziyle uzlaşmamayı kazımalıdır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar hem bilinç, hem ruh hali ve hem de eylem yeteneği bakımından hep daha sert ve kesin çatışmalara hazırlanmalıdır. Kurtuluşun yolu bu tarz bir mücadeleyle açılacaktır. Devrimci gelenekleri sürdürmek -ki devrimci gelenekler kan ve can bedeliyle yaratılmışlardır- burjuvaziye karşı proletaryada moral üstünlük sağlamak, onu daha sert ve kesin savaşımlara hazırlamak, düşmanla uzlaşmazlık bilincini geliştirmek, devrimci savaşı yükseltmek açısından vazgeçilmez değerdedir. Burjuvazi, devrimci proletarya devrimci geleneklerini, devrimci mirasını unutturma ya da onun devrimci özünü boşaltma çabası içindedir. Buna karşılık, devrimci geleneklerine, devrimci mirasına sahip çıkamayan, devrimci değerlerini yaşatmasını bilmeyen bir işçi sınıfı sermaye sınıfına karşı savaşımında zafer yüzü göremez. Sınıf savaşımı maddi olduğu kadar manevi silahlarla da yürütülür; devrimci değerler, devrimci gelenekler devrimci proletaryanın manevi silahlarıdır. Burjuvazi bu mane-

vi silahlarımızı elimizden almaya ya da onları etkisizleştirmeye çalışıyor; buna karşılık, bu manevi silahlarımıza daha sıkı, daha kararlı sarılmamız. 1 Mayıs'ta tüm bu saydıklarımıza uygun davranmak 1 Mayıs Alanı'nda olmayı gerektirir.

1 MAYIS ALANI GELENEĞİ, MÜCADELESİ, ONURU LENİNİSTLER TARAFINDAN SÜRDÜRÜLÜYOR

1980 sonrasında devrimci hareketler ve proletarya bu bilinç ve kararlılıkla 1 Mayıs Alanı'na yöneldiler. İlk olarak 1988'de Taksim'e çıkıldı. Ardından 1989'da yine Taksim'di hedef. Bu kez 1 Mayıs Alanı'nda sert çatışmalar yaşandı, emekle sermaye güçleri arasında. Bu çatışmalarda, M. Akif Dalcı, 77'nin kızıl geleneğini kaniyla daha da kızılaştırdı '90 1 Mayıs'ında yine aynı devrimci anlayışla 1 Mayıs Alanı'na yürüdü devrimci güçler. Yine sert çatışmalar yaşandı yaralananlar oldu. Burada aldığı yarayla Gülay Beceren sakat kaldı. Bu yıldan sonra burjuvazi yeni bir taktik izledi; 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasını sürdürülebilmek için, yeni koşullarda yeni bir oyun tezgahlıyordu. Bu iş için işçi sınıfı içindeki ajanları durumunda olan burjuva sendikacıları kullandı. O yıla kadar 1 Mayıs Alanı'na çıkma konusunda devrimci proletaryayı yalnız bırakan, hatta her türlü yöntemle ona engel olmaya çalışan burjuva sendikacılar, '91 yılında 1 Mayıs için devletten yasal miting izni istediler. Yer olarak "Taksim, olmazsa Abide-i Hürriyet" isteniyordu. Bu burjuva oyunun amacı devrimci güçleri beklentiye sokmak ve bölmektir. Burjuva sendikacılar son güne kadar izin alınacağı vaadiyle işçileri oyalamaya çalıştılar. Reformist-opportünistler de aynı beklentiye girdiler ve bütün hesaplarını yasal miting iznine göre yaptılar. Bu durumu gören devlet, son ana kadar beklenti havasını sürdürdükten sonra, herhangi bir izin verme zorunluluğu dahi görmedi. Burjuva sendikacılar verdikleri gazete ilanlarıyla 1 Mayıs'ı geçiştirirken, reformist-opportünistler bekledikleri yasal miting izni gelmeyince izinsiz eyleme sürüklendiler ve bir kısım işçi kitlesiyle birlikte Unkapam'nda yürüyüşe geçtiler. Burada polis tarafından dağıtıldılar, yoğun gözaltılar yaşandı. 1992'de bu oyun daha da geliştirildi ve bu kez yasal miting "izin" verildi; hem de Ajan Perinçek'e... Ama sol hareket 1 Mayıs konusunda bir kez geri adım atmıştı ve yanlışını görüp düzeltmeye girişeceği yerde yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp saydıkları, ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek'in peşinden gidildi. Sermaye sınıfı böyle bir manevradan ne amaçlıyordu? Amacı kestirmek hiç de zor değil; 1 Mayıs'larda yükseltilen dev-

rimci savaşı engellemek, bunun için devrimci güçleri kontrol altına almak. Ajan Perinçek'e verilen yasal miting "izin" ise, devrimci güçleri kontrol altına almanın, hizaya getirmenin aracı olarak düşünülmüştür. Gerçekten de, Leninistlerin dışındaki tüm devrimci güçler bu oyuna geldiler, Ajan Perinçek'e verilen yasal "izin" zokasını görür görmez yuttular. Bu burjuva oyunu açığa çıkararak kuyan Leninistleri ise duymazdan, görmezden geldiler. Yasal 1 Mayıs "izin" ve onun getireceğini umdukları dev kitlelerin hayali hepsinin başını döndürmüştü. Oysa, o zamana değin 1 Mayıs için yasal "izin" vermeye yanaşmayan burjuvazi, ne olmuştu da şimdi böyle bir "izin" veriyordu? Nedeni açıktır: Devrimci güçler eğer o zamana değin Taksim'i zaptetmeye çalışmasaydılar, bu konuda kararlılıkla mücadele vermeseydiler sermaye sınıfı aslında başka bir alana "izin" vermezdi. Yani bu, zoraki bir "izin"di; devrimcilerin Taksim'i zorlaması sonucu verilmek zorunda kalınmış bir "izin"di. Çünkü burjuvazinin Taksim'i kaybetmeye, yeniden eski kâbusları görmeye tahammülü yoktu. Ama Leninistlerin dışındaki devrimci güçler sermayenin bu oyununa geldiler ve bu tarihten itibaren onun gösterdiği yere gittiler. Tam da sermayenin geri adım attığı noktada onu 1 Mayıs Alanı konusunda boyun eğdirmek üzere cüretle ileri atılacakları, daha büyük bir devrimci kararlılıkla Taksim'e yürüyecekleri yerde, bunu göze alamadılar ve kendileri boyun eğdiler. Artık, burjuvazi için 88,89 ve 90'da yaşanan korku ve moral bozukluğu yerini moral üstünlüğüne bırakmış, oyun başarılı olmuştu. 1992'de bu oyun daha da geliştirildi ve miting "izin" yalnızca Ajan Perinçek'e verildi. Ama, sol hareket bir kez geri adım atmıştı ve yanlışını görüp düzeltmeye çalışacağı yerde, yanlış yolunu daha da derinleştirdi; o güne değin sövüp saydıkları, ajanlığı herkesçe tescilli Perinçek'in peşinden gidildi. Ve bundan sonra bu burjuva oyun Türk-İş'e, DİSK'e verilen yasal miting izinleriyle sürdürüldü. Ama düşman durduğu yerde durmuyor, amacına doğru sürekli ilerlemek istiyordu. Amacını biliyoruz: 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltıp onu kendisi için kabul edilebilir bir "bayram" gününe çevirmek, ve bu politikanın önünde engel olan devrimci güçleri hizaya getirmek. Türk burjuvazisi gerçekten sağlam bir sınıf bakış açısına sahiptir. 1 Mayıs politikasında da gerçekten planlı, hesaplı davranmaya çalışmış, amacına giden yolu adım adım örmeye girişmiştir. Şöyle ki; 92'den itibaren vermek zorunda kaldığı "izin"lerle devrimci güçleri önce Taksim hedefinden uzaklaştırmış ve burjuva sendikaların, sosyal-reformistlerin peşine takmış, hemen ardından devrimci güçleri peşlerine takıldıkları kitleden koparabil-

mek için yeni taktikler geliştirmeye girişmiştir. Son yıllarda "izin"li alanlarda yaşanan 1 Mayıs kutlamalarında devletin en büyük gayreti devrimci güçleri ya kitleden koparmak ya da hizaya getirmek konusunda olmuştur. Sermayenin bu politikasında kendi açısından başarı kazandığını görmek gerekir. 89'da ve 90'da Taksim için sert çatışmalara girip bedeller ödeyenler, "Taksim'i terk etmek ihanettir" diyenler dahil hepsi 92'den itibaren devletin gösterdiği yere gitmeye başladılar. Bunun mazeretini "Kitlelerden kopmamak gerekir" diye açıklamaya çalışıyorlardı. Bu gerekçeyle, onca devrimci değeri, geleneği terk edip burjuva sendikacıların ve sosyal-reformistlerin kuyruğuna takıldılar. Ama iş bu kadarla bitmiyor; sermaye hep daha ileri gitmeye çalışıyor. Burjuva sendikacıların peşine takılıp devletin gösterdiği yere gidenler bu kez o kitleden de koparılmaya çalışıldılar. Devlet sana şunu dayatıyor: "Ya istiklal marşının söylendiği, Türk bayraklarının dalgalandığı alanda uslu uslu oturup burjuva sendikacılarının bıktırıcı maddelerini dinleyecek, kurallar neyse onlara uyacaksınız, ya da seni provokatör ilan edip alana sokmayacağım." Sınıf savaşımı o kadar acımasız ki, "insaf be kardeşim, bizler vaktiyle Taksim'de ne kavgalar vermiştik, siz istediniz diye ondan vazgeçtik, kalktık buralara kadar geldik, ama sizin isteklerinizin, dayatmalarınızın da sonu gelmek bilmiyor" deseniz de dinlemez, kendi bildiği yolda adım adım ilerlemeye çalışır. Geri adım atıp sermayenin gösterdiği yere gitmişsiniz bir kere, o bunun ne anlama geldiğini iyi bilir ve bunun getirdiği moral üstünlükle davranır. Şimdi karar vermeniz gerekiyor; devletin gösterdiği yere gittikten sonra, onun koyduğu kurallara uyacak mısınız, uymayacak mısınız? Eğer uyarsanız tam anlamıyla hizaya geldiniz demektir, yok uymayacaksanız, bu kez de sizi provokatör ilan edip teşhir edecek, yani işin ucunda kitleden koparılacak tehlikesi var. İyi de, sizler 1 Mayıs Alanı'ndan zaten yine bu "kitlelerden kopmak" kaygısı yüzünden vazgeçmemiş miydiniz? İşte, aynı dert bir kez daha karşınıza çıkıyor. Bir kez "kitlelerden kopma" kaygısına kapılmaya görülsün, bu kaygı bir daha asla peşinizi bırakmıyor.

Bu kaygı ve hesaplarla dolu dolu geçen yıllardan sonra 1 Mayıs 97'de gelinen duruma baktığımızda görüyoruz ki, sermaye, sol hareketler karşısında tezgahladığı oyunun ürünlerini almaya başlıyor. Leninistler dışındaki 1 Mayıs Alanı'ndan büsbütün vazgeçmiş görünüyorlar. Vaktiyle Taksim için çalışanlar, şimdi hiç tereddütsüz gösterilen yere gidiyorlar. Gidenlerden bazıları tamamen hizaya gelmiş, sermayeyle uzlaşma konusunda olgunlaşmışlar. Bu sosyal reformistler artık hiç utanıp sıklımadan gösterilen alanda yer-

lerini alıp bütün kurallara titizlikle riayet ediyorlar. Oportünistler ise, gösterilen yere gitmekle birlikte kurallara uymuyor ve "sorun çıkarmaya" devam ediyorlar. Ama düşün, onları da hizaya getirmekte kararlı görünüyor, bu yüzden ki, kurallara uymayanları bu yıl alana almadılar. Sermaye sınıfı, kitleleri tavlama uğruna Taksim'den vazgeçip oralara kadar gelenlerin, yine aynı kahredici kaygıya boyun eğerek daha başka geri adımlar da atacağını hesaplıyor olmalı.

Ama 1 Mayıs'ta yaşananlar bunlarla sınırlı değildir. Sermaye sınıfının, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma çabalarının karşısına iki engel çıkmıştır. Bunlardan bir tanesi, koşulların devrimci olması ve önü alnamayacak çatışmaların yasal mitinglerde de yer yer ortaya çıkmasıdır. Devlet, yürüttüğü burjuva karşı-devrimci iç savaş gereği emekçi sınıflar üzerinde terör estirmekten bir an olsun geri duramıyor. Bunun örnekleri 1 Mayıs'ta da çeşitli biçimlerde karşımıza çıkıyor. Zaten devrimci eylem için içten içe bir istek duyan ve ateşlemeyi bekleyen patlayıcı kütlesini andıran kitlelere karşı estirilen faşist terör, başka yerlerde olduğu gibi 1 Mayıs'ta da karşılığını buluyor ve böylece "izimli" 1 Mayıs'ın "barışçıl"lığı üzerine "golge" düşmüş oluyor. Sermaye sınıfının, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltma politikasının önündeki diğer bir engel ise Leninist politikadır. Leninistler, sol hareket tarafından yalnız bırakılmalarına rağmen 1 Mayıs Alanı'nı hiç terk etmediler. Oportünizm cümbür cemaat 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizip devletin gösterdiği yere yönelirken Leninistler, herşeye rağmen devrimci kararlılıkla, inatla ve devrimci geleneklere bağlılıkla 1 Mayıs Alanı'nda ısrar ettiler.

Bu, Denizlerden devrildiğimiz devrimci savaş tarzıdır. Nicelik, kitlesellik uğruna her türlü devrimci niteliği feda edenlerin hiçbir şekilde anlayamayacakları bir mücadele tarzıdır bu. Elli yıllık uzlaşmacı geleneğin yaşadığı yasal parti ve sendikaların şimdiki-ne oranla çok güçlü ve etkin olduğu bir ortamda, kendileri de çok popüler kitle önderleri olan Denizler, Sinanlar, peşleri sıra yürüttükleri kitlelerin kalabalıklığı karşısında baş dönmesine kapılmaksızın ve sermayeden olduğu gibi yüzünü sermayeden yana dönen sosyal-reformistlerden de kesin ve tam

bir kopuş konusunda hiç tereddüt göstermeksizin müthiş bir devrimci cüret örneği yaratarak Türkiye ve Kürdistan'da silahlı devrimin yolunu açmışlardır. Onlar bir süre için kitlelerden kopmayı, yalnız kalmayı, zorluklarla boğuşmayı göze alamazlardı asla böyle bir devrimci çıkış yapamazlardı. Öncü devrimci savaş tarzıdır bu. Ve bunun sonuçlarını hepimiz biliyoruz: o dönemin çok kitlesel, çok güçlü yasal partileri merhum oldu. Denizlerin açtığı silahlı devrim yoluna ise yüz binler milyonlar aktı. Başta Kürt Halkı olmak üzere Türkiye ve Kürdistan proletaryasının yürüttüğü devrimci iç savaş Denizlerin açtığı yoldan ilerledi ve bu yoldan zafere gidilecek.

Nicelik-nitelik ilişkisinin doğru devrimci tarzda konuluşunun çok kesin ve parlak bir örneği olduğu için Denizlerin devrimci savaş tarzına değindik. Ve iddia ediyoruz: Denizlerin mücadele tarzına uygun olan 1 Mayıs politikası, yalnız "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasıdır. "Kitleler nereye giderse biz de oraya gideriz" diyen kitle kuyrukçuları, "Hele biraz daha kitleselleşelim, ondan sonra 1 Mayıs Alanı'na çıkarız" diyen oportünistler, "Taksim'i yasallaştırmaya çalışalım" diyen kafası yasalçılıkla sakatlanmış olanlar Denizlerin mücadele tarzından hiçbir şey anlamadıkları gibi, Leninist politikaları da kavrayamıyorlar. Ama dileyen dilediği yere gitmekte özgürdür; Leninistler tek başlarına da olsalar doğru devrimci politikalarda bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da ısrarcı olacaklardır. Denizlerin devrimci savaş bayrağı 1 Mayıs'ta Leninistler tarafından 1 Mayıs Alanı'nda dalgalandırılıyor. 1 Mayıs Alanı geleneği, mücadelesi, onuru Leninistler tarafından sürdürülüyor.

KİTLE FETİŞİZMİ

Oportünizmin 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizmesinin mazereti aşağı-yukarı şöyle ifade ediliyor: "Kitleler neredeyse biz de orada olmalıyız." Ve şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, "kitlelerden bir süre için olsun kopmayı göze alamamak", "kitlelerin peşinden gitmek", dolayısıyla "kitlelerin düzeyine inmek" yaklaşımını oportünizmin yalnız 1 Mayıs politikalarında değil, hemen her konudaki, her alandaki yaklaşımlarında görmek mümkün. Bu oportünist yaklaşım, devrimci mücadele için çok ciddi bir tehlikedir. Emekçi kitlelere öncülük etmek, onları devrime taşıma iddiasıyla ortaya çıkan siyasal hareketler açısından ölümcül bir hastalıktır bu. Bu hastalığın adı kitle fetişizmidir.

Elbette herkes bilir ki, devrim, emekçi kitlelerin eseri olacaktır. Ama yine kabul etmek gerekir ki, kitlelerin kendiliğinden mücadelesiyle devrime gidilmez. Çünkü, birincisi, kitlelerin bilinci kendiliğinden bir şekil-

de sosyalist bilince yükselmez. Kitleler ne kadar bu düzenden nefret de etseler, isyan da etseler, kendiliğinden bilinçleri burjuva ideolojisi sınırları dışına çıkamaz. Ve ikincisi; devrimin zaferi için devrimin tüm yıkıcı güçlerini aynı merkezi siyasal ve askeri otorite altında birleştirmek gerekir. Burjuva karşı-devrimin örgütlü güçleri ancak devrim güçlerinin de örgütlenmesiyle, örgütlü devrimci savaşla yenilgiye uğratabilir. Bu iki temel nedenden de anlaşılacağı gibi, devrimin zaferi için devrimci bir öncülüğün varlığı şarttır. Devrimci öncü, sürekli kitlelere siyasal bilinç taşır, onları siyasal yönden eğitir. Bundan amaç, kitleleri burjuva ideolojisinin etkisinden kurtarmak, marksist-leninist dünya görüşünü, burjuvaziyle uzlaşmama bilincini onlara kavratmaktır. Ve bununla birlikte devrimci öncü, geliştirdiği mücadele tarzıyla emekçi yığınların devrimci mücadelesini yükseltmeye çalışır. Sürekli geliştirilen mücadele araç ve biçimleri, örgütlenme biçimleriyle devrim mücadelesinin önündeki karşı-devrim engelleri temizlenerek yol almaya çalışılır. Bunlar, marksist-leninist öncülük anlayışının en temel yönleridir ama, oportünizm bunları görmezden geliyor. İşçi sınıfı ve emekçi yığınları siyasal yönden eğitmek, onlara marksist-leninist ideolojiyi taşımak görevi değerden düşürülüyor; bunun yerine, yığınların kendiliğinden bilincine (sonuçta burjuva ideolojisine) denk düşecek düzeyde, onların gelenekleriyle, değer yargılarıyla çelişmeyecek tarzda, ve yine onların korku ve kaygılarıyla yani en geri duygularına hitap edecek şekilde bir propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürülüyor. Bu oportünist propaganda-ajitasyon anlayışında işçi sınıfı ve emekçi yığınların siyasal bilincini yükseltmek, onlara marksist-leninist dünya görüşünü, burjuvaziyle uzlaşmama bilincini kavratmak amacı, yerini kitleleri tavlama çabalarına bırakmıştır. Aynı mantığın sonucu olarak, yığınların önüne konan mücadele araç ve yöntemleri, örgütlenme biçimleri de yine "kitleleri ürkütmeyecek", onlar tarafından "meşru" görülecek, "en geniş" yığınları bir çırpıda etrafında toplayacak tarzda ele alınıyor. "Herşey Devrimin Zaferi İçin" anlayışı, yerini "Herşey Kitleleri Tavlama İçin" anlayışına bırakıyor ve bu uğurda devrimci nitelikler değerden düşürüldüğünden devrimin zaferine giden yoldan sapılıyor.

Hep söyledik; proletarya partisi bir kitle örgütü değildir, proletaryanın öncü müfrezesidir. Parti kitleselleşmez, kitlelere öncülük eder. Bunun için yığınların ileri kesimlerine hitap eden, doğrudan doğruya sınıf bilinçli, devrimci duygulara sahip işçi ve emekçileri kavrayacak bir propaganda-ajitasyon faaliyeti sürdürür. Mücadele tarzı, yığın hareketini derinliğine etkilemeye yöneliktir. Yani esas

olan kitle hareketine ön açıcı olmak, devrimci savaşı ileri götürecektir. Ancak, tüm bunlara uygun Leninist politikaları uygulamak, sözünü etmek kadar kolay değildir. Müthiş zorlu bir yoldur bu. İç savaş, daha şimdiden çok çetin ve sert bir hal almıştır ki, daha ne kadar süreceğini de kimse önceden hesaplayamaz; kesin olan bir şey varsa, bunun, uzun süreli bir savaş olduğudur. Bu o kadar uzun bir süre, bu kadar zor bir savaşı sürdürmek, bütün bu süreç boyunca politikalarımızın geniş kitleleri doğrudan doğruya harekete geçiremediğini görmek, geniş kitlelerden bu kadar uzun bir süre kopuk kalmak, üstüne üstlük, sermayeyle uzlaşma yolunu seçen eski "devrimci" yeni sosyal-reformistler tarafından da terk edilerek tüm savaşın yükünü gerektiğinde tek başına da olsa omuzlarında taşımak, vb. gerçekten kolay iş değildir. Yıllardır süren devrimci bir savaş yürüteceksiniz, vuracaksınız, vurulacaksınız, tam biraz güç kazanmış, daha büyük eylemlere girişmeye hazırlanırken, yeni operasyonlar, darbeler yiyeceksiniz, bir taraftan boy atmaya çalışırken, diğer taraftan sürekli budanacaksınız, bir taraftan yeni yeni savaşçıları kazanırken, diğer taraftan, savaşın yükünü kaldıramayanlar birbiri peşi sıra safları terk edecek... Ve işin can alıcı tarafı, uğruna tüm bu zorluklara göğüs gerdiğiniz emekçi kitlelerin geniş kesimleri, korkuları, kaygıları, değer yargıları, düzenle bağları vb. nedenlerin etkisiyle ısrarla sizden uzak durmayı sürdürecektir. Bir yığın çaba ve özveriyle, birçok tehlikeyi göze alıp, zorluklarla boğuşarak, örneğin kampanya düzenlemeye çalışacaksınız, ama ancak yüzlerle ya da binlerle ifade edilebilecek sayıda yığın harekete geçirebileceksiniz. Ve dediğimiz gibi, bu durum aylarca hatta yıllarca çok büyük bir sıçrama olmaksızın böyle sürüp gidecek. Gerçekten de, sağlam bir materyalist tarih bilincine sahip olmayanların uzun süre katlanabileceği bir durum değildir bu. Sağlam bir materyalist tarih bilincine, doğru devrimci politikaların eninde sonunda güçleneceği ve en nihayet sonucu belirleyeceği kesin bilgisi ve inancına sahip olmayanlar, nicel bakımdan zayıf olmaya uzun süre tahammül edemezler. Uğruna her türlü zorluğa onca göğüs gerilmiş halkımızla tez elden ve en sıkı biçimde kucaklaşmak için karşı konulmaz bir istek duyulur.

Acelecilik, bir an önce ürün alma isteğiyle doğru tavırda ısrarcı olamama tipik küçük burjuva özelliklerdir. Proleter komünist özellik ise, ne pahasına olursa olsun doğru bildiğinde ısrardır. Küçük burjuva aceleciliğiyle davrananlar, daha uzun süre geniş kitlelerden kopuk olmaya tahammül edemiyor, bir an önce ve en sıkı biçimde en geniş kitlelerle kucaklaşabilmek adına doğru bildikle-

rinde ısrardan vazgeçiyorlar; devrimci savaş çizgisinin yerini "kitle çizgisi" alıyor. Kitle fetişizmi olarak adlandırdığımız bu hastalık, işte bu devrimci çizgide ısrardan vazgeçme, en geniş kitlelerle tez elden kucaklaşma noktasında kendini gösteriyor.

Kitle fetişizmi zaafın ortaya çıkmasına zemin hazırlayan bir başka küçük burjuva karakteristik özelliği de güce tapınmadır. Sürekli burjuvalaşma hayaliyle yaşayan ama buna karşılık genellikle mülksüzlük diyarına itilen sermayenin gücü karşısında inim inim inleyen küçük burjuvazi, doğal olarak güce tapar. Her ne kadar tapındığı o güç tarafından mahva sürükleniyor da olsa, en güzel hayallerini süsleyen şey yine bizzat o güçtür. Küçük burjuvazinin dünyasında ilkeler ya da bilimsel doğrular değil, güçlülük tek geçer akçedir. Ve o güce ulaşabilmek adına her türlü ilkesizliği yapmak, binbir dolap çevirmek mübahtır, hatta meziyettir.

Fetişizm, bir şeyin değerini olduğundan fazla görmek, abartmaktır. Bu anlamda, kitle fetişistlerinin gözünü kitle bürümüşdür. Onlar en geniş kitlelerin kendi bayrakları altında yürüdüğünün hayaliyle yatıp kalkarlar, nereye yüründüyse eski önemini yitirmiştir artık. Yeter ki, kitleler bizimle olsun, yeter ki, sayıları daha çok, daha çok olsun; onları tavlama için ne söylemek gerekiyorsa söyler, ne yapmak gerekiyorsa onları yapar, onlar nelerden ürküyorlarsa, neleri hoş görmüyorlarsa onlardan da vazgeçeriz... Oysa, böyle bir anlayışla devrimci değerleri, devrimci gelenekleri sürdürmek, geliştirmek olanaksızlaşır; sadece bu da değil, geniş kitlelerde ne kadar geri eğilim varsa, hepsi, doğrudan doğruya saflarımıza, birikmiş devrimci değerlerin üzerine akmaya başlar. Bu namıtkla şekillenen kafalar, giderek bir hesap makinesi gibi çalışmaya, niteliğin yerini sayılar almaya başlar. Örneğin, bir yerde bir eylem olduğu haberini alırsınız, aslında, ilk anda merak edilerek sorulacak bir yığın soru vardır; eylemin amacı nedir, hangi sloganlar atılmıştır, çatışma yaşanmış mıdır, ne tür araçlar kullanılmıştır gibi sorulardır bunlar. Ama hayır, eğer kitle fetişizmi hastalığına yakalanmışsanız sorulacak ilk soru şudur: "Kaç kişi?"... İşte bu "Kaç kişi?" sorusu öne çıktıkça diğer sorular gölgede kalır, değerden düşer ve kitle fetişizmi hastalığı beyni esir almaya başlamışsa, artık "kaç kişi?" sorusuna karşılık alınan cevaptan asla tatmin olunmama başlanır, çünkü sayıların sonu yoktur.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'ndan yan çizirken de yine bu aynı hastalık etkisini göstermiştir. Oportünistler, 1 Mayıs politikalarını belirlerlerken güya çok derin tahliller yaptıkları; nesnel koşulları, sınıf savaşımının gelişme dinamiklerini, ihtiyaçlarını vs. ince-

den inceye hesapladıkları izlenimini veremeye çalışıyorlar. Bu iddialar inandırıcı değildir. Gerçekte, yapılan hesap çok daha basittir; ortalama bir esnafın eline hesap makinası alıp yapacağı türden bir gelir-gider hesabı kadar basittir. Aşağı yukarı şöyle bir hesaptır bu: "1 Mayıs Alanı hedefini belirlese kaç kişi gelir, "izinli" alanı hedeflerse kaç kişi gelir?"... gerçekte, yapılan hesap bundan çok farklıdır. Bu hesabın sonucu, eğer kitle fetişizmi beyninizi esir almışsa, "izin"li alana yönelmek olacaktır. Çünkü, "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" gitmek daha risklidir; oraya gidecek kitlelerin daha çok riski göze alması gerekir, böyle olunca da, "izin"li alana götürebileceğiniz herkesi 1 Mayıs Alanı'na götüremezsiniz, yani sayı düşer. Ama bir kez gözünüzü kitle bürümüşse, böyle bir sayı düşmesi tahammül edilemez bir durumdur. Gerçi "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" çıkmanın devrimci bir anlamı vardır, ama artık sayılar ağır basmaktadır.

"Kitlesele olmak" iyi bir şeydir kuşkusuz; ama "kitlesele olmak" kaygısının her şeyin üstüne konulması yanlıştır. Kitlesele eylemleri, mitingleri istediğiniz her zaman yapabilirsiniz, bunun önünde bir engel yok. Ama 1 Mayıs herhangi bir gün değildir; 1 Mayıs'ın tarihsel devrimci bir anlamı vardır. Ve Türkiye'de bu anlam 1 Mayıs Alanı'nda olmayla ifadesini bulur. Oysa oportünistlerde, "kitlesele olmak" kaygısı 1 Mayıs'ın tarihsel devrimci anlamından, niteliğinden ağır basıyor.

1 Mayıs Alanı'na çıkmaktan korkan kimi kitleleri "izin"li alana götürebilirsiniz, ama bu, tam da, kitlelerin en geri duygularına, korkularına, kaygılarına hitap etmek anlamına gelir. Ve bu oportünizmin karakteridir. Oysa Leninist politika, her zaman kitlelerin devrimci eğilimlerine hitap etmeyi esas alır.

Ve "daha çok sayı" anlayışıyla kitlelerin geri duygularına hitap etme anlayışının dolaysız sonucu olarak, kitlenizin içindeki devrimci eğilimlerin gerisinde politika belirlemiş, kendi kitlenizin devrimci enerjisini bastırmış olursunuz. Sayıyı biraz daha artırmak uğruna kendi kitlenizin esas eğilimini oluşturmuş 1 Mayıs Alanı'na çıkma isteğinin gerisine düşmek, kitle fetişizmi hastalığının bir başka faturasıdır.

KURTULUŞ GAZETESİ VE KİTLE FETİŞİZMİNİN BAZI SONUÇLARI

Öncelikle belirtelim, kitle fetişizmi zaafını sadece Kurtuluş Gazetesi'nde görüyor değiliz, Leninistler dışındaki tüm siyasi çevrelerde aynı hastalıkla karşılaşmak mümkün. Kurtuluş çevresine haksızlık etmiş olmaya; en geniş kitleleri tavlama uğruna birbir kılığa girmek konusunda Kurtuluş çevre-

sini aratmayacak başkaları da yok değil. Bu yüzden, kitle fetişizmi ve yol açtığı sonuçlar konusu aslında geniş bir araştırma konusudur. Çünkü sol hareketler içinde bu hastalığın olumsuz sonuçları çok ciddi boyutlardadır ve hastalık derin köklere sahiptir. Materyalist tarih anlayışının ve Leninist öncülük tarzının doğru kavranamaması, kitle fetişizminin doğup gelişmesine elverişli bir ortam yaratıyor. Bugüne değin, sol hareketler içindeki pek çok geri düşüşlerde, devrimci çizginin muğlaklaştırılması ve giderek terk edilmesinde, özcesi sağcılaşmalarda hep aynı "kitlelerden bir süre için olsun kopuk kalmamak", "en geniş kitlelerle tez elden kucaklaşmak" zaafını görmek mümkündür.

Kurtuluş Gazetesi'nde kitle fetişizmi bir süredir belirgin biçimde ortaya çıkmış bulunuyor. Ve daha kötüsü, bu zaaf giderek derinleşme eğilimi taşıyor. Asıl ele aldığımız sorun, 1 Mayıs olduğu için, burada, şimdilik, bu zaafın belirli görünüşlerine ve sonuçlarına değinmekle yetineceğiz. Ama, dediğimiz gibi, kitle fetişizmi ve sonuçları sadece Kurtuluş çevresi açısından değil, tüm sol hareket açısından kapsamlı bir değerlendirme konusu olmaya adaydır.

"En geniş kitlelerle tez elden kucaklaşmak" kaygısı Kurtuluş'ta bir süredir devrimci mücadelenin başlıca sorunu düzeyinde ele alınıyor. "Halka ait hiçbir şey bize yabancı değildir" denilerek yola çıkılıyor ve halkta mevcut bulunan en geri duygulara hitap edilerek en geniş kitlelerle bir an önce, binbir yolla kucaklaşmak için atığa kalkılıyor. Bizzat sermaye tarafından örgütlenen ışık söndürme eylemlerine katılmaktan tutun da şehitler için mevlit okutup helva dağıtmaya, oradan, Moğollar, Bulutsuzluk Özlemi gibi ipe sapa gelmez müzik topluluklarıyla ortak "müzik şölenleri" düzenlemeye, oradan, 1 Mayıs'ta sosyal-reformist yasal partilerle bir-

likte özel blok oluşturup 1 Mayıs Alanı'nı terk etmeye kadar pek çok politika ve yaklaşımda, hep bu "en geniş kitlelerle tez elden kucaklaşma" sevdası kendini gösteriyor. Yakın geçmişe kadar gerilla ve milis örgütlenmelerini vesilahleyle-

mi esas alanlar, bir süredir neden meclis örgütlenmelerini ve bunların yürüttüğü "belediyeçilik" faaliyetlerini herşeyin üstünde tutuyorlar? Kurtuluş'un "kitle çizgisi" diye adlandırdığı bu çizgi ideolojik köklere sahiptir. Ama şimdilik için bu yönü üzerinde durmayacak, sadece 1 Mayıs 97'ye ilişkin bazı sonuçlara işaret etmekle yetineceğiz.

Kitle fetişizmi Kurtuluş çevresini devrimci 1 Mayıs'tan, yani "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasından nasıl uzaklaştırmış ve ipliği pazara çıkmış uzlaşmacılarla, kendisinin de her gün sövüp saydığı sosyal-reformistlerle birlikte özel blok oluşturmaya kadar itmiştir? Şimdi, okurumuzun sabrına sığınarak bazı uzun alıntılar yapacağız. Kurtuluş çevresinin 1 Mayıs Alanı'ndan nasıl yan çizdiğini süreç halinde görebilmek için Kurtuluş Gazetesi'nin değişik sayılarından ardarda alıntılar yapmanız gerekiyor:

Önce, 12 Nisan '97 tarihli Kurtuluş Gazetesi'ne bakıyoruz ve 5. sayfada "Bütün Güçler Taksim'e" başlıklı bir yazıyla karşılaşyoruz. Yazı şöyle başlıyor:

"Taksim, 1 Mayıs mücadelesinin yüreğidir. Başka alanlara gidebiliriz, başka alanlarda kutlayabiliriz, ama bu değişmez.

Yüzbinlerle, 500 bin emekçiyle orda haykırdık gücümüzü.

34 şehidi Taksim'de verdik.

80'lerin sonlarından itibaren Taksim'in eteklerinde meydan savaşına girdik..."

Yazı böyle başlıyor ve 89 ve 90'da "Taksim'in eteklerinde verilen meydan savaşı" anlatılıyor. Ödenen bedellerden, "reformist, revizyonist sendikal anlayışın" "utançlarıyla başbaşa" bırakılmasından söz ediliyor. Ardından 90'dan sonra 1 Mayıs Alanı'ndan nasıl yan çizdiklerini es geçiyorlar ve son bölümde şöyle sesleniyorlar "bütün güçler" e:

"96 1 Mayıs'ının Kadıköy'de yapılacağını netleşmesiyle birlikte, çeşitli güçlere Kadı-

köy'deki mitingin ardından toplu olarak 1 Mayıs Alanı'na gitmeyi önerdik. Kabul edilmedi. Eğer gelişmeler bir başka alanda yapılmasını gündeme getirirse, aynı öneri bu yıl için de geçerlidir.

Belki oradaki tüm kitlesellik Taksim'e taşınmayacaktır, ancak devrimci, sol güçlerin Taksim ısrarı, Taksim'in meşruluğu bir kez daha dayatılmış olacaktır.

Ve bunun ötesinde, Susurluk'taki devletin katlettiği 34 şehidimizi, "Susurluk'taki devletten hesap sorma 1 Mayıs'ı" olarak gördüğümüz bu yıl, '77 1 Mayıs'ının 20. yıldönümünde, katledildikleri yerde anmak, onlara binlerin ağzından "Yaşasın 1 Mayıs!" sloganlarını dinletmek, değerlerimiz ve geleneklerimiz açısından çok güzel bir anlam; süreç açısından da çok özel bir öneme sahiptir.

"Tüm güçler, 97'de Taksim'i zaptedelim. Taksim'i 1 Mayıs'la buluşturalım."

Burada anlatılanlara bütünlüklü olarak baktığımızda, tek başına da kahnacak olsa 1 Mayıs Alanı'nda karalı olunacağı izlenimi edinmek mümkün değil. Kararsız bir çağrı. Biz başka yerlere de gitsek doğrusu Taksim'dir deniyor. Doğru yere gitmek için "bütün güçler" i yanlarında görmek istiyorlar. "Bütün güçler" yalnız yaparlarsa onlar da aynı yanlışı yapmakta bir sakınca görmeyecekler; 1 Mayıs Alanı olarak kabul ettikleri Taksim'den yan çizecekler. Yine, ilginçtir, devletin gösterdiği yere gidip, oradan 1 Mayıs Alanı'na yönelmek gibi bir iddia atıyorlar ortaya. Geçen yıl da böyle olsun istemişler, ama her ne hikmetse olmamış, galiba "bütün güçler" yanaşmamış, onlar da tek başlarına girememişler. İddia ilginç ve inandırıcılıktan uzak; Kadıköy'den Taksim'e; Asya'dan Avrupa'ya... 1 Mayıs eylemi değil mübarek, sanki Avrasya Maratonu yapacaklar. Neyse, kendi kendini aldatma yöntemleridir bunlar; doğru devrimci politikayı terk edenler işi komediye vardırarak ruhlarını hafifletmeye çalışıyorlar. Niye böyle oluyor, devrimci politikadan neden vazgeçiliyor? Aslında bu sorunun cevabını Kurtuluş'taki başlıkta bile bulmak mümkün: Taksim çağrısı bütün güçler'e yapılıyor. Oysa "bütün güçler" Taksim'e gelmezler. Taksim kavga alanıdır, burjuvaziyle uzlaşmama alanıdır. Uzlaşmacılar, kavga kaçınları Taksim'e gelmez. Bunu Kurtuluş da biliyor ama bilmezlikten geliyor. Çünkü, "biz bütün güçlere Taksim'i zaptedelim çağrısı yaptık, ama gelmediler, biz de haliyle kitlelerin yanına gittik" diye kendi kendine mazeret sunma ihtiyacı var. Çünkü, kitleleri devrimci eğilim taşıyor; Taksim'i 1 Mayıs Alanı'nı istiyor. Onlara, açıktan açığa "Taksim'i istemekten vazgeçin" demek olmaz. Böyle açık davranırlarsa, Dimyat'a pırince giderken eldeki bulgurdan da olacaklarını bilirler.

Evet, 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda olmak, sizin de ifade ettiğiniz gibi, "değerlerimiz ve geleneklerimiz açısından özel bir anlam; süreç açısından da çok özel bir öneme sahiptir." Daha doğrusu "sahipti" demek gerekir. Ama kitle fetişizmi buna engel oldu. En geniş kitlelerle tez elden kucaklaşmanın dayanamaz çekiciliği, devrimci değerlere, geleneklere, "çok özel anlam ve önem"lere ağır bastı. "Tüm güçler, 97'de Taksim'i zaptedelim" diye seslendiniz ve ardından, söz konusu "Tüm güçler"le birlikte, yıllardır yaptığınız gibi Tasim'den yan çizdiniz.

Geliyoruz, 18 Nisan '97 tarihli Kurtuluş Gazetesi'ne ve bu kez 4. sayfada şöyle bir başlık görüyoruz: "Taksim Meşru 1 Mayıs Alanı'dır" Kurtuluş çevresi, daha önceki yıllarda da 1 Mayıs'tan önce Taksim'in sözünü edip son anda "izin"li alanda karar kılıyordu. Bu yıl, "acaba" dedik, 1 Mayıs'a az bir zaman kala Kurtuluş halen daha Taksim'in sözünü ediyordu, "acaba bu kez kararlı davranabilir mi?" dedik. Çünkü Kurtuluş'taki yazı gayet iddialı görünüyordu. Şöyle başlıyor bu iddialı yazı:

"Taksim ve 1 Mayıs adı özdeşleşmiştir bir ülkede.

Taksim'in adı "1 Mayıs Alanı" olmuştur. Taksim, 1 Mayıs'ın meşru alanıdır.

Bu meşruluğu yaratan bu meydana verdiğimiz şehitlerdir.

Bu meşruluğu yaratan bu meydana verdiğimiz şehitlerdir.

Artık zamanı gelmiştir. 1 Mayıs'ı yıllar süren dış bir mücadeleyle, bedeller ödeyerek kazandık. Artık 1 Mayıs Alanı'nda kazanmanın zamanıdır."

Böyle başlıyor ve ardından, "MGK sendikacıları'nın "1 Mayıs Alanı'nı gündemden çıkararak, yani 1 Mayıs tarihimizi, yani şehitlerimizi unutturarak" 1 Mayıs'a "saldırdıkları"na, Abide-i Hürriyet'in "devletin isteği" olduğunu vs. anlatıyorlar. Bu yazının sonu ise şöyle:

Tüm devrimci, demokrat, ilerici çevreler, siyasi partiler, legal-illegal siyasi hareketler, demokratik kitle örgütleri, oligarşiye karşı, MGK sendikacılarına karşı Taksim'in meşruluğunu savunalım. Gericilerin, faşistlerin kirletmesine izin verilen meydanı, halka kapata-mazlar. Yüzbinlerin Taksim'e akmasının karşısında kimse duramaz (oportünizm dışında kimse, demek gerekir, b.n.). 1 Mayıs Alanı'nı kazanmak mümkündür. Gereklidir.

Taksim işçi sınıfının meydanıdır. Taksim halkındır. (...) Adalet isteğimizi, özgürlük isteğimizi, bağımsızlık, demokratik bir ülke isteğimizi, taleplerimizi ve öfkelerimizi Taksim'de birleştirelim. 1 Ma-

yıs'ı 1 Mayıs Alanı'na kavuşturalım."

Yine "tüm" güçlere yapılmış bir Taksim çağrısı... Bu yaklaşım, daha sonra ortaya çıkacak zaafın bir mazereti oluyor. Burada dikkatimizi çeken bir eksik kavrayış vardır. 1 Mayıs Alanı, sadece gelenek olduğu yönüyle ele alınıyor. Oysa, mesele sadece 77 ve 89'da katledilenlerin devrimci anısına duyulan bağlılık meselesi değildir; asıl mesele, bu katliamların bir sonucu olarak, Taksim Alanı'nın iki düşman sınıf arasında bir kavgaya, bir prestij meselesi haline gelmiş olmasıdır. Yani, sadece devrimci geleneklerimizi yaşatmak için değil, aynı zamanda, devrimci savaşı yükseltmek, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarda burjuvaziyle uzlaşmama bilincini geliştirmek, onları daha sert ve kesin savaflara hazırlamak, ve düşman karşısında moral üstünlük sağlamak için 1 Mayıs Alanı'nda olmak gerekir. İşin bu yönü gözlerden saklanınca, Taksim'i terk etmeye mazeretler bulmak daha kolay oluyor.

Bu yazıda dikkatimizi çeken bir başka nokta, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğu ve bunu unutturmaya çalışanların, başka alanları öneren ve isteyenlerin burjuvazi ve burjuva sendikacılar olduğunu ifade ediyor olmalarıdır. Daha sonra bunu hatırlatacağız.

Tüm bu açıklamalar bizde, Kurtuluş'un kesin olmamakla birlikte güçlü bir 1 Mayıs Alanı eğilimi taşıdığını, ama henüz netleşemediğini, muhtemelen başkalarıyla ve de kendi aralarında bu konu bir tartışma yaşadıkların düşündürüyordu. 1 Mayıs'a bir-kaç gün kala, 26 Nisan 97 tarihli Kurtuluş'ta, bu muhtemel tartışmaların kesin ve net sonucunu gördük. Bir önceki sayıda, kapakta tek başına ve kucagında taşlarıyla M. Akif Dalcı'yı resmetmişlerdi; bu sayıda ise, kapakta kitleler vardı. 18 Nisan sayısında, elinde taşıyla M. Akif Dalcı; 26 Nisan sayısında halay çeken kitleler... Kurtuluş, 1 Mayıs politikasında kararını vermişti.

26 Nisan tarihli Kurtuluş Gazetesi'nde sayfalarca yazı var 1 Mayıs'la ilgili. Ama her ne hikmetse "Taksim" sözüne hiçbir yerde rastlayamadık. Taksim, yok, Taksim unutulmuş, Taksim gözlerden saklanmak, hafızalardan silinmek istenmiş. En azından, "doğrusu Taksim'e gitmekti, ama bizler, sosyal-reformistleri ve burjuva sendikacıları bu konuda ikna edemedik; mecburen kitlelerin olduğu yere gideceğiz" türünden bir mazeret bildirseydiniz. Hiçbir şey yok. Sanki memleket-te Taksim diye bir yer yok, sanki 77 katliamı yaşanmamış, sanki 89 ve 90'da eteklerinde meydan savaşı verilmemiş... ve sanki daha bir hafta önce herkesi Taksim'i zaptetmeye çağırın, bunun için "mümkün" ve "gerekli"

diyen kendisi değil... Hafıza dumura uğramış.

Daha bir hafta öncesine kadar "1 Mayıs Alanı Taksim'dir. diyenler, bir hafta içinde başka "1 Mayıs Alanları"ndan bahsedebiliyorlar. Açık açık "1 Mayıs Alanı" ifadesini kullanıyorlar, neresi için; "devletin istediği"ni söyledikleri yer için.

Bir kez kitle fetişizmi beyinleri esir almaya görsün, "değerlerimiz ve geleneklerimiz açısından çok özel bir anlam; süreç açısından da çok özel bir öneme sahip" olduğu iddia edilen 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçiliyor. Nicelik uğruna devrimci niteliklerin feda edilmesi dediğimiz şey budur. En geniş kitleleri tez elden kucaklamak sevdasıyla hareket edip devrimci değerleri, devrimci gelenekleri, devrimci yöntemleri terk edenler, kitleleri "devletin istediği" yere götürülenler, işçi sınıfı ve emekçi halkın sınıf çıkarlarını burjuva sınıf çıkarlarının peşine takmışlardır.

'97 1 MAYIS'INDAN ÇIKARTILMAYAN DERSLER

Sadece Kurtuluş çevresi değil, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğunu kabul eden burjuvaziyle uzlaşmazlık iddiası taşıyan bütün oportünistler Taksim'den vazgeçip devletin gösterdiği yere gittiler. Ve şimdi ağız birliği etmişcesine bu sorunun üzerinden titizlikle atıyorlar. Bunun yerine, "izin"li alanda kim ne yapmış, kim daha "devrimci dur"muş, kim "en devrimci konum"lanmış, ve en önemlisi de, kim daha "kitlese"miş, onu tartışıyorlar. Ama ne tartışma... Dışarıdan, yani Taksim'den bakıldığında, tarlaları komşu olan köylülerin sınır çatışmalarını andırıyor. Ortaya konan iddialar da, kullanılan üslup da ve asıl önemlisi ufuk "genişliği" de, tıpkı sınır çatışması yaşayan köylülerin düzeyinde.

Bu oportünistlerden hangisinin daha "devrimci konum"lanmış olduğu, hangisinin "daha militan" tavır sergilediği ya da hangisinin en fazla kitleyi kucakladığı gibi tartışmalara girmek bizim işimiz değil, bunu kendi aralarında halletsinler. Biz, 1 Mayıs'ı daha farklı değerlendiriyoruz, onların tartışmadıkları, tartışmaktan kaçındıkları yönler üzerinde duracağız. Oportünistler, gerçekte '97 1 Mayıs'ından da hiç bir ders çıkarmadılar. Onlar, bu kez de hiç bir şey öğrenmediler. Biz ısrarla anlatmaya devam edeceğiz.

1) 1 MAYIS '97

KİTLE FETİŞİZMİNİN İFLASIDIR:

'97 1 Mayıs'ında yüzbinleri kucaklamayı hayal eden oportünizm, gerçek bir sükut-u hayale uğramıştır. Hepsisi bu amaçla kitlele-

rin kuyruğuna takılmış, ama "vefasız" kitleler onları alanın dışında kaderleriyle başbaşa bırakmıştır. Üstelik, söz konusu kitleler hiç de hayal ettikleri gibi yüzbinler değildir. Kendi götürdükleri kitleler içinse, durum daha içler acısıdır. Hepsi, geçen yıllara oranla belirli bir kitle kaybından söz ediyor, ama bu sorunu da, suçu birbirlerine yıkmaya çalışarak ya da "kitle hareketinin bazen düşebileceği"ne dair açıklamalar yaparak geçiştirmeye çalışıyorlar. Oportünizm "kabahat"ini mazur göstermeye çalışıyor; tıpkı "bir çocuğu olduğunu kabul eden ama 'o kadar minicikti ki' diyen safbakire" gibi...

Hepsi, muazzam bir kitleyle kucaklaşmak hayaliyle 1 Mayıs'ı beklemişti. Hazırlıkları bu yöneydi. Malum "Susurluk sonrası süreç"ti, muazzam bir kitle "çetelerin devletinden hesap sormak için alanlara akacak"tı. Bunun için az mı hazırlık yapılmıştı; devrimci mücadele yöntemlerinden boşuna mı vazgeçilmişti? Sermayenin başlattığı ve yönlendirdiği ışık söndürme eylemlerine boşuna mı katılmıştı? Meclis vb. çalışmalar boşuna mı her şeyin önüne geçirilmişti? Ve son olarak 1 Mayıs Alanı'ndan boşuna mı vazgeçilmişti?

Bütün bu "taviz"lerde, devrimci niteliklerin bütün bu "feda" edilmelerinde kitle fetişizmi hastalığını, muazzam kitlelerle kucaklaşmanın dayanılmaz hafifliğini görüyoruz. Ama kitle fetişizmi iflas etti; hem ortada muazzam kitleler yoktu, hem de olanlarıyla bile kucaklaşmak mümkün olmadı. Şimdi, yine hep bir ağızdan kitleleri küçümsüyorlar; kendi kitlelerini çok gösterebilmek için, diğerlerinin az olduğunu iddia ediyorlar. Örneğin Kurtuluş Gazetesi şöyle diyor:

"Görülmiştir ki, sendikalar kitleye sahip değillerdir. Varolan kitle de sendikaların kontrolünde değildir." Yine başka bir yerde burjuva sendikacılarını tehdit ediyor ve "şu an elinizin altında bulunan bir kaç yüz işçiyi de bulamayacak, kaybedeceksiniz" deniyor.

Tüm oportünistler, alanın dışındakilerin, içindekilerden daha kitlesel olduğu konusunda hemfikir görünüyor. Biz de öyle kabul edelim. Ama bu kez de şöyle sormak gerekiyor: Madem kitlelerin çoğu sizin kontrolünüzdeydi, madem ki, koca koca burjuva sendikaların bile kontrolünde topu topu "bir kaç yüz işçi" ancak vardı, ne diye "kitleler neredeyse orada olmak gerekir" mazeretiyle Taksim'i terk ettiniz? Öyle ya, kitlelerin çoğunlu oportünistlerdeymiş, o halde sosyal-reformistler ve burjuva sendikacılar gelmeseler bile kendileri 1 Mayıs Alanı'nda ısrar etseymişler. Hem böylece, sosyal-reformistlerle burjuva sendikacıları gerçekten yalnız

bırakmış, sermayenin oyununu gerçekten bozmuş olurdunuz. Ama azınlık durumunda olan alanın içindekiler, büyük çoğunluk olduğunu söyleyenleri, oportünistleri peşlerine taktılar. Neden böyle oldu; neden siz onları sürükleyemediniz; yoksa kitleleriniz Taksim'i istemiyor muydu? Hayır, biz kitlelerinizi devrimci eğilimlerinden kuşku duymuyuz.

2) SOSYAL-REFORMİZMLE BİRLİĞİN İFLASI:

Diğerlerinden farklı olarak, Kurtuluş çevresi 1 Mayıs için sosyal-reformizmle özel blok oluşturma yoluna gitti. Ashında tüm oportünistlerin ortak noktasıdır; sosyal-reformizmden tam ve kesin bir kopuş cüretini, kararlılığını gösterememek. Sosyal-reformistlerle birlik sevdasından vazgeçememek oportünizmin ortak davranış özelliği durumdadır. Kurtuluş çevresinin '97 1 Mayıs'ında yaptığı, bu oportünist sevdayı gerçekliğe dönüştürmek olmuştur.

Sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılığı tarihsel rollerini oynuyorlar. Devletten 1 Mayıs için "izin" istemek ve "izin"li alana gitmek bu role uygundur. Zaten onların, devletle çatışma pahasına 1 Mayıs Alanı'na yürümelerini beklemiyoruz. Onlara yakışan, tam da "Abide-i İhanet Alanı'dır. Sosyal-reformizm, işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrim davasına ihanet etmiştir; sosyal-reformizm partilerden her biri bir "İhanet Abidesi'dir. Sermayenin gösterdiği yere gitmek, Türk bayrakları altında İstiklâl Marşı söylemek, her zamanki bikturucu masallarını 1 Mayıs'ta bir kez daha yinelemek sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılığının mücadele tarzı açısından çelişki teşkil etmez. Ancak, silahlı devrim perspektifiyle hareket eden, illegal örgütü temel alan ve sermaye düzeniyle uzlaşmazlık iddiası taşıyanların onlarla birlikte yürümesi ya da onlarla aynı alana yönelmesi çelişkilidir.

Yıllardır söylüyoruz; sosyal-reformistlerle birlikte yürümek, onlarla birlikte geri eylemlerde yer almak (ki onlar zaten devrimci eylemlerde olmaktan özenle kaçıyorlar), devrimcilere değil, sosyal-reformistlere güç kazandırır. Biz böyle söyledikçe, onlarla yürümekte ısrarlı olanlar tersini iddia ettiler: "Siz kendi gücünüze güvenmiyorsunuz, biz onların kitlelerini de bu şekilde peşimizden sürükleyeceğiz" dediler. İlginçtir; kendi gücüne güvenin "kanıtı" olarak sosyal-reformistlerin peşinden bir türlü ayrılmıyorlar. Muazzam kitleleri kucaklamak, hatta bu arada sosyal-reformistlerin kitlelerini de devşirmek hayalleriyle onlarla birlikte yürüyorlar.

Tüm hesaplar kitleselleşme üzerine yaşanırken sosyal-reformistlerin kitlesi artmıştı. (Bütün oportünist gazeteler bu gerçeği açık açık itiraf ediyor). Işık söndürme gibi işlerin kime yaradığı ortaya çıktı. İddiamızı yineliyoruz: sosyal-reformistlerle birlikte yürümek devrimcilere kaybettirir, sosyal-reformistlere kazandırır. İlle de sosyal-reformistleri sürüklemek isteniyorsa, bunun yolu onlarla birlikte yürümek değildir. Ölüm Orucu sürecine bakın dostlar; devrimci, gözüpük bir eylem üzerinde devrimci güçler arasında yapılan bir eylem birliğinin, toplumun çok çeşitli kesimlerini olduğu gibi sosyal-reformistleri de nasıl peşi sıra sürüklediğinin çok parlak bir örneğini orada bulacaksınız.

3) "BARIŞÇIL"LIK KAYGILARININ İFLASI:

Yine, sosyal-reformistlerle özel blok oluşturan Kurtuluş çevresi 1 Mayıs için "barışçıl" kutlama çağrısı yaptı, bu çağrısını gazete ilanlarıyla kamuoyuna duyurdu. Kitle fetişizminin devrimci bir hareketi hangi noktalara kadar sürükleyebileceğinin çarpıcı bir örneğidir. bu yaklaşım. Kavga günü olan, tarihi mücadeleyle, kanla yazılan 1 Mayıs'ı "barışçıl" kutlama kaygısı nereden ileri geliyor?

Kitlelerin en geri eğilimlerine hitap etmek oportünizmin en tipik özelliklerinden biridir. Kurtuluş çevresi 1 Mayıs'ta bunu yapmıştır: 1 Mayıs Alanı'ndan vazgeçmek kitlelerin korkularına hitap etmektir; Taksim'e çıkmaya korkan kesimleri de kucaklama adına böyle yapılmıştır. Sosyal-reformizmle özel blok oluşturma, yine, kitlelere kavgasız, dövüşsüz bir 1 Mayıs kutlaması yapılabileceği mesajı vermektir. Çünkü, herkes bilir ki, kavganın, mücadelenin olacağı yerde sosyal-reformizm olmaz. Ve son olarak "barışçıl" kutlama çağrısı yapmak, kitlelerin korkuları önünde diz çökmek, onlara "kimse'nin burnunun kanamayacağını"na dair garanti vermek, yeminler etmektir. Kitlelerin sonu gelmediği gibi, kitlelerin korku ve kaygılarının da sonu gelmez. Ve bir kez öncü devrimcilik anlayışından vazgeçilip kitle fetişizmine yakalandığında, daha fazla, hep daha fazla kitleyi kucaklamak uğruna atılacak geri adımların da sınırı olmaz.

"Barışçıl"lık, 1 Mayıs'ın devrimci özünü, savaşı ruhuna terstir. Yeni olan barışçılık değildir; on yıllardır sosyal-reformistlerin sürdürdüğü bir tarzıdır bu. Onlar hep "sağduyuyla" davranmış ve kavga meydanlarında "kimse'nin burnunu kanatmama" ile övüne gelmişlerdir. Bu, onların "sorumluluk" anlayışıdır; uzlaşmacı bir sorumluluk tur bu. Kurtuluş Gazetesi böyle bir "sorum-

luluk"tan bahsetmemelidir. Devrimcilerin sorumluluğu, devrimci savaşı yükseltmektir. "Kimsenin burnunun kanamamış olması" ile değil, düne kadar olduğu gibi M. Akif Dalçılarla övünmek, onların devrimci savaş tarzını sürdürmek, geliştirmek gerekir.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar siyasi bilinç sadece propaganda ve ajitasyonla götürülmez, eylem tarzı da bir bilinç taşıyıcısıdır; ya da şöyle söyleyelim; söyleyenlerle yapılanlar uyum içinde olmalıdır. Devletin gösterdiği yere ve sosyal-reformistlerin yanına gidip, orada, devletle uzlaşmama ajitasyonu yapmak, ya da "kimsenin burnunu kanatmamak" türünden "barışçıl"lık edebiyatı yaparken, aynı zamanda silahlı devrim iddiasını sürdürmek işçi sınıfı ve emekçi yığınlar, en hafif deyişle, kafa karışıklığı taşımaktadır.

4) LENİNİST POLİTİKANIN DOĞRULUĞU VE ETKİSİ:

Leninistler, her zaman olduğu gibi bu yıl da "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" politikasıyla hareket ettiler ve yine 6 yıldır olduğu gibi bu devrimci politikada yalnız bırakıldılar. Leninist Parti, tek başına da kalsa, doğru devrimci politikada kararlılıkla ve cüretle davranmasını bildiğini '97 1 Mayıs'ında bir kez daha kanıtladı.

Nicel azlığımız, doğru devrimci politikaları yığınlar taşıma noktasında mazeretimiz olmadı; her türlü olanaksızlığa ve yokluğa rağmen 1 Mayıs'ın devrimci anlamına, devrimci geleneğine ve değerlere uygun mücadele tarzını yaşattık. Bu devrimci niteliklidir ki; işçi sınıfı ve emekçi yığınların devrim yolunu açacaktır.

"1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na" Leninist politikası, sadece işçi sınıfı ve emekçi yığınların ileri unsurlarının değil, aynı zamanda devrimci mücadele içindeki yığınların da genel devrimci eğilimini yansıtmaktadır. Leninist politika, bu devrimci halkayı yakalamıştır.

Leninistler, 1 Mayıs'ta Kızıl Meydan'ı zaptederek gerçek kararlılık ve cüretleriyle, gerek devrimci geleneklere bağlılıklarıyla, gerek uzlaşmaz tavırları ve gerekse "Ya Devrim Ya Ölüm!" şiarlarıyla işçi sınıfı ve emekçi yığınların bilincinde ve yüreğinde yer ettiler. Kitleleri derinlemesine etkilemenin bir örneğidir bu. Ve bu devrimci etkinin sonuçları mutlaka kendini gösterecektir. Leninistler, bundan sonra da gerçekleştirecekleri cüretli eylemlerle yığınların bilincinde ve yüreğinde edindikleri devrimci konumlarını sağlamlaştıracaklar.

OPORTÜNİSTLERDE ORTAK NOKTALAR

1 Mayıs '97 sonrası birbirlerine yönelttikleri onca ağır sözlere ve sanki bambaska politik tavırlar içindeymişler gibi bir görünüm yaratma çabalarına rağmen, oportünistler, 1 Mayıs 97'de belli ortak noktalarda buluştular:

1- Genel Bir Moral Bozukluğu :

Her ne kadar süslü ve yuvarlak ifadelerle durumu geçiştirmeye de çalışsalar, her ne kadar her biri diğerlerinin yanlışlarını ve güçsüzlüklerini göstermek suretiyle kendisine prim yapmaya da çalışsa ve her ne kadar polis aramasına karşı alınan tavır, durulan yer, Perinçek'çilere müdahale, diğerlerinden daha kitlesel olma, vb. noktalardan hareketle kendi kitlelerine moral vermeye çalışsa da, aslında hepsi, genel bir moral bozukluğu yaşamışlardır. Hiçbiri umduğunu bulamamış, hayali kurulan "yüzbinler"le kucaklaşmamıştır. Şimdi, gerçek bir ders çıkartacakları yerde, "ama diğerlerinin durumu daha kötüydü" diyerek durumu kurtarmaya çalışıyorlar. Oysa, bir bütün olarak "izin'li 1 Mayıs" başarısız olmuştur.

2- 1 Mayıs Alanı'nı Unutmak, Unutturmaya Çalışmak :

Bir bütün olarak başarısız olmuşlardır ama, başarısızlıklarının ana kaynağı olan 1 Mayıs Alanı'nı terk etmiş olmalarının üzerinde, ağız birliği etmişçesine konuşmamaktadırlar. 1 Mayıs'tan önce 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olduğunu itiraf edenlerin hiçbiri şimdi Taksim'den söz etmiyor. Birbirlerine karşı hakaret derecesinde sertleşen laflar söylüyorlar, ama hiçbiri diğerini 1 Mayıs Alanı'nı terk etmiş olmakla eleştirmeye yanaşmıyor. Çünkü, bu, ortak günahlarıdır.

Şimdi, kendi aralarındaki polemiklerde "Aynı alanda iki ayrı 1 Mayıs vardı" gibi şeyler söylüyorlar. "Aynı alanda iki ayrı 1 Mayıs", yani olsa olsa bir reformist, bir de oportünist 1 Mayıs... Oysa, gerçekte, reformizm ve oportünizm aynı alanda buluşmuştur. Kucaklaşmanın gerçekleşmemesi, kendilerinin de arzu ettikleri bir gelişme değildir; onlar oraya kucaklaşmak için gitmişlerdi. Sosyal-reformizm ve burjuva sendikacılarla aynı yere yöneleceksiniz, ama alana sokulmadınız diye politikanız devrimci nitelik kazanacak(!) Yok öyle yağma. Gerçekte, iki ayrı alanda iki ayrı 1 Mayıs vardı; biri sizin gittiğiniz alanda, diğeri ise sizin terk ettiğiniz ve bizim yalnız başımıza sahiplendiğimiz alanda iki ayrı 1 Mayıs vardı; birincisi; reformist-oportünist 1 Mayıs'tı, ikincisi ise

devrimci 1 Mayıs.

3- Leninistleri Görmezden Gelmek:

1 Mayıs gelip çatığında 1 Mayıs Alanı sözünü ağızlarına almaktan bile çekinenler, 1 Mayıs'ta Leninistler 1 Mayıs Alanı'nı zaptedince, bu suskunluklarında iyice hassaslaştılar. Gerçekten de, üzerinde durulması gereken bir noktadır bu.

Birbirlerine karşı demediklerini bırakmıyorlar, ama sorun Leninistler ve 1 Mayıs Alanı oldu muydu, ağız birliği etmişçesine susuyorlar. Sorun 1 Mayıs'ta Taksim'i zapteden Leninistler oldu muydu, oportünistler arası çatışmanın yerini "Leninist Politikayı Suskunluk Fesadıyla Boğma Cephesi" alıyor.

Kurtuluş Gazetesi'nin 3 Mayıs tarihli sayısına bakıyoruz: "Katlimin 20. Yılında 77 1 Mayıs Şehitleri Taksim'de Anıldı" başlığıyla bir habere yer verilmiş. Aynı tarihli Atılım Gazetesi'nde, yine "Taksim'de katliamlara göstermelik lanet" başlığı altında bir haber yazısı var. Bu haberlerde Kazancı Yokuşu'na giden burjuva sendikacılar, sosyal-reformistlerden ve bir takım DKÖ temsilcilerinden söz edilmiş. Taksim'e giden Rıdvan Budak'ları, Bayram Meral'leri görüyorlar ama, Leninistleri görmüyorlar. Neden? Sormak gerekiyor; "Katlimin 20. Yılında 77 1 Mayıs Şehitleri" burjuva sendikacıların ve sosyal-reformist parti temsilcilerinin Kazancı Yokuşu'na döktükleri timsah gözyaşlarıyla mı "Anıldı"? Oportünistlerden hiçbiri 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nı zapteden Leninistleri görmemiş. İşçiler tarafından taşlanan Bıvram Meral'leri, Rıdvan Budak'ları öne çıkarmak pahasına da olsa Leninistleri görmezlikten gelebiliyorlar. Bu tavrın altında "aman Leninistlerin adı duyulmasın" kaygısı yok. Varsa da, temel olan bu kaygı değil. Çünkü 1 Mayıs Alanında yapılan gösteriyi burjuva TV kanalları vermek zorunda kalmış, Leninistlerin adı zaten duyulacağı kadar duyulmuştu. Oportünistlerin buradaki temel kaygısı, kendi okurlarının devrimci eğilim ve duygularına uygun bir devrimci eylemin gizlenmesidir. Telaşları buradan ileri geliyor. Oportünistlerin, birbirleriyle kusur-

suz bir uyum içinde "Leninist 1 Mayıs'ı suskunluk fesadıyla boğma cephesi" oluşturmasını nedeni bu kaygıdır.

Hepiniz, 1 Mayıs Alanı'nın Taksim olduğunu itiraf ediyorsunuz. Ve yalnız Leninistler, tek başlarına da kalmış olsalar 1 Mayıs Alanı'na çıkıyorlar; herşeyi göze alan bu insanlar her türlü engeli aşıp 1 Mayıs Alanı'nda devrimci sloganları haykırıyor, pankartlarını açıyor ve gözaltına alınıyorlar. Sizler "izin"li alana yönelmişken, Leninistler devrimci 1 Mayıs'ı kutluyorlar. Ve bırakalım devrimci değerleri, dostluğu, dayanışmayı, siz bu eylemde haber değeri bile bulamıyorsunuz(!) 77'de katledilenlerin devrimci amısını Rıdvan Budak'lar, Bayram Meral'ler mi yaşattı; herhalde öyle düşünüyor olacaksınız ki, onları öne çıkartma pahasına Leninistleri görmezden geliyorsunuz. Ve sanıyorsunuz ki, siz böyle yaptınız diye okurlarınız da devrimci 1 Mayıs'ı bilmeyecek. Sanıyorsunuz ki, sizler gözlerinizi kapattınız diye bütün dünya karanlık olacak.

Bakın Alınteri Gazetesi'nde neler yazıyor: "İzin"li alana alınmamaları üzerine oportünistlerin güç birliği "... Okmeydanı'na yürüme kararı aldı. Alınteri, Taksim'i zorlamalı görüşünü bildirmekte birlikte genel eğilim üzerine ısrar etmedi." Gerçi bizim bildiğimiz Alınteri "ısrar"cıdır. Ya da birşeyi yapmayı kafasına koymuşsa "genel eğilim" onu pek bağlamaz. Ama burada öyle olmamış. Alınteri'ni birden bire bu denli "uyumlu" yapan nedir? Gerçekte, Alınteri'nin sözleri günah çıkarma, ruhunu hafifletme çabasından başka bir anlam taşımıyor. "Aslında bize kalsa Taksim'e gitmek gerekirdi, ama birliği bozmama sorumluluğuyla davrandık", diyorsunuz. İnanırcılıktan uzak. Birincisi; sizin birliklere karşı böylesine sorumlulukla yaklaşmak gibi bir geleneğiniz yok. İkincisi; madem doğru olan Taksim'i zorlamaktı, ne işiniz vardı başka yerde? 1 Mayıs Alanı'nın Taksim'de olduğunu "hatırlayabilmeniz" için "izin"li alana alınmamanız mı gerekiyordu? Ve üçüncüsü; madem doğrusu "Taksim'i zorlamak"tı, bırakın "zorlama"yı, Taksim'e çıkmayı başaranları, Leninistleri neden görmezden geliyorsunuz? Aslında sorulacak soru çok, ama karşılığı derin bir suskunluk olacak soruları ardarda sıralamanın da pek bir anlamı yok.

İlginç bir açıklama da Atılım Gazetesi'nden; adeta "şok açıklama"... şöyle demişler: "1 Mayıs'ta Devrimci Güç Birliği niceliğinin değil niteliğinin peşindeydi". Duy da inanma; asıl dertleri nitelikmiş, niceliğe ise pek o kadar önem vermezlermiş. Öyle sanıyoruz ki, şayet Napolyon hayatta olsaydı ve bu sözleri

duysaydı, "Ben aslında paraya pek önem vermezdim, paranın değil dostluğun peşindeyim" gibi şeyler söyleyebilme cesaretini kendinde bulurdu... "Devrimci Güç Birliği niceliğinin değil niteliğinin peşinde" imiş. Demek ki, böyle şeyleri hatırlayabilmek için, öncelikle "izin"li 1 Mayıs'a gidip boylarının ölçüsünü almaları gerekiyormuş. Yine de sormak gerekiyor; oportünistlerin güç birliği içinde 1 Mayıs Alanı'nın Taksim Alanı olmadığını iddia eden var mı? Bildiğimiz kadarıyla yok. Peki, 1 Mayıs'ın devrimci niteliğine uygun olmak anlamında Taksim'e, 1 Mayıs Alanı'na yönelmekten daha "nitelik"li bir politika olabilir mi? Biz söyleyelim; olmaz. Ve siz hem "nitelik"ten dem vuruyor ve hem de 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayanları görmezlikten geliyorsunuz. İddianız inanırcılıktan olduğu gibi samimiyetten de uzak.

Yalnız Özgür Gelecek Gazetesi, "1 Mayıs Günü Taksim Alanı'nda da Gösteriler Oldu" başlığıyla ve Kazancı Yokuşu'na dökülen timsah gözyaşları haberinden sonra Leninistlerden söz etmiş. "Fokocu anma girişimi" demişler. Ne diyelim, insan neresinden başlayacağını şaşırıyor. Biz tersten başlayalım. Birincisi; olup biten şey bir "girişim" değildi, iş "girişim" aşamasında kalmadı, ne yapılması gerekiyorsa o yapıldı. İkincisi; yapılan şey bir "anma"dan ibaret değildi; 77 ve 89'da orada katledilenler için bir "anma" özelliği taşımakla birlikte, yapılan eylem asıl olarak, sizin kabullenmekten kaçındığınız **Devrimci 1 Mayıs** kutlamasıydı. Ve üçüncüsü; "fokoculuk"... İlginçtir, başkası değil, bu topraklarda çeyrek asırdır her koşulda gerilla savaşını temel mücadele biçimi olarak ilan edenler bize fokocu diyor; şaşmamak elde değil. Bu tür karalama ve küçümsemelerle devrimci 1 Mayıs karşısında kendinizi zor durumlara düşürürsünüz.

Konuyla ilgili dikkatimizi çeken bir başka haber ise yine Kurtuluş Gazetesi'nde. 10 Mayıs tarihli sayısında burjuva TV'lerin bir tavrı üzerinde durulmuş. Olay şu: Kazancı Yokuşu'na karanfil bırakmaya gidenlerin arasında burjuva sendikacılar ve sosyal-reformistlerin yanı sıra HÖP temsilcisi Oya Gökbayrak da var mı? Oysa burjuva TV'ler "titizlik"le Oya Gökbayrak'ın görüntülerini ekrana yansıtılmaktan kaçınmışlar. Doğrudur ve bizce burada şaşkınlık yaratacak çelişkili bir durum yoktur. Faşist burjuva basın-yayın karakteri gereği böyle davranır; devrimcileri yok sayar, hatta karalamaya girişir. Burjuva basın-yayının tavrında çelişki yok. Peki sizin Leninistleri görmezden gelmenize ne demeli?

Oportünistlerin telaşını, kaygısını anlıyoruz. Eğer Leninistler onların cüret edemediklerini gerçekleştirmiş olmasalardı, eğer Leninistlerin 1 Mayıs Alanı'nı zaptetmesi kendi okurlarının devrimci eğilimlerine denk düşmüş olmasaydı, böyle bir "Leninist 1 Mayıs'ı suskunluk fesadıyla boğma cephesi" oluşturamazlardı.

Sonuç Olarak : Şunu kesinlikle söyleyebiliriz ki, 1 Mayıs 97'ye Leninistler damgalarını vurdular. 1 Mayıs 97'de bir tarafta, "izin"li alanda yapılan reformist-oportünist 1 Mayıs ve diğer tarafta, 1 Mayıs Alanı'nda kutlanan Devrimci 1 Mayıs vardı. "İzin"li alana gidenler, eksikliklerini kitle azlığında aramasımlar. Şayet daha kitlesel olabilselerdi, bu kez, yanlış siyasal bilinci yığınlar daha güçlü olarak taşımış olurlardı, hepsi bu... Şunun kesin olarak anlaşılması gerekiyor: Sayılar gelip geçici şeylerdir; asolan, kalıcı olan devrimci politikalarıdır. Türkiye ve Kürdistan proletaryası, devasa kalabalıkları yürütmekle övünenleri, DY'leri, TKP'leri ve daha başkalarını vaktiyle çok gördü, ama onlar şimdi tarih oldular.

90'dan sonra yalnız kalmamıza rağmen 1 Mayıs Alanı konusunda ısrarcı olduk. Doğru devrimci tavırda ısrarcı olduğumuz için, var-sın bir süre için yalnız kalalım, kalabalık yığınları hareket ettiremeyelim. Bu bizim moralimizi bozmak, savaşım azmimizi zayıflatmaz. Biliyoruz ki, her türlü nicelik kaygısını ellerinin tersiyle itip doğru bildikleri yolda yürüyen Denizler, hemen kitlelerle kucaklaşmadılar, ama onlar devrimci bir yol açtılar. daha sonra o yoldan yüzbinler, milyonlar aktı. PKK'nin çıkışı da buna benzer: uzun yıllar nice zorluklarla sürdürülen gerilla mücadelesinde ısrarcı olmanın sonucu olarak, ilk çıkışlarından yıllar sonra kalabalık kitleleri peşlerinden sürükleyebilmişlerdir. Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi yığınların eğilimi devrimci yönde gelişiyor. Bu yığınlar önderlik edebilmek, doğru devrimci tavırda ısrarcı olmayı gerektiriyor. Leninistlerin devrimci iç savaş tarzı, bu eğilimin gelişme yönüne uygundur. Bupndan dolayı, kesin bir inançla söyleyebiliriz ki; bu savaş tarzı işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde devrimci-dönüştürücü etkisini gösterecektir. 1 Mayıs Alanı'nda yükseltilen "Ya Devrim Ya Ölüm!" şiarı, Türkiye ve Kürdistan topraklarında yankısını bulacak, başkaldırının, uzlaşmazlığın ve devrimciliğin şiarı olarak sembolleşecektir.

Doğan GÜNEŞ

Devrimci İç Savaşın Gelişimi

Bir önceki çalışmamızda burjuva iç savaşın gelişimini izlemeye başlamış ve '91 yılından itibaren ve aynı yıl yapılan seçime kadar olan olayları incelemiştik. Bu dönem hiç kuşkusuz önemlidir. Burjuva iç savaş emekçi yığınlarına karşı en sinsice planlarla ve en geniş mutabakatla başlatıldı. İç savaş hazırlayan temel etken, egemen sınıf tekelci burjuvazinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal bunalımın derinliğidir. Tekelci sermayenin bunalımını atlatması için yığınların tamamen suskunluğa itilmesi ve sömürünün en katmerlisine razı olacak bir duruma getirilmesi gerekiyordu. Oysa ki, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kesimler ve Kürt Halkı artık eskisi gibi yaşamak istemediğini açıkça ortaya koyuyordu. Sermaye için en otoriter araçları gündeme getirmek, kendi varlık koşullarının bir sonucuydu. Sinsice planlar ve aldatmacalar büyük bir savaşın ve büyük katliamların uygulanması için devreye sokuldu. İşte bu planlardan biri de '91 Ekim seçimleri olmuştu. Ne yazık ki, emekçilerin siyasal öncüleri bu sinsi tezgâhi göremediler. İnsan, aradan bunca yıl geçmesine ve iç savaş çok daha keskin biçimlerle yaşanmasına rağmen, hala aynı körlüğü sürdürenleri görünce, yaşananların sol devrimci siyasetlerin büyük bir çoğunluğu açısından gerçek bir trajedi olduğunu düşünüyor. Biz, kaldığımız yere geri dönelim.

'91 seçim sonuçlarının sunduğu tablo şudur: Tarihin gördüğü en büyük propaganda bombardımanı ve reklamlarıyla birlikte, bir çok sol devrimci örgütün de azımsanmaz yardımıyla, oy kullanıcıların oranı % 80'e çıktı. Yine de en çok oy alan parti kadar seçimde sandık başına gitmeyen insan vardı. Devrimcilerin sermayenin oyunlarına ne denli yardımcı olduğunun en çarpıcı kanıtı, Kürdistan'dan gelen seçim sonuçlarıyla ortaya çıktı. Diyarbakır'da 7, Adıyaman'da 4, Şırnak'ta 3, Muş ve Siirt'te 3'er, Mardin'de 5 olmak üzere, HEP kökenli toplam 22 milletvekili parlamentoya seçildi. Sayılan bu bölgelerde diğer partilere sadece ama sadece bir milletvekili çıktı. Bu so-

nuçlar '91 yazında Kürt Halk Hareketinin ulaştığı kitle düzeyini göstermesi açısından önemlidir, fakat aynı zamanda bu gücün sermayeye iç savaşta zaman kazandırma operasyonunda heba edilmesinin de çok acı bir tablosudur. Sıcak '91 yazı, sokaklarda geçen yaz, sonbaharda halkın umutlarını ve gözlerini bir kez daha parlamentoya çevrilmesiyle sonuçlanıyor. Fakat çok kısa bir süre için. Türk tekelci sermayesini iç savaşa sürükleyen derin ekonomik ve siyasal kriz, yığınları tekrar kızgın sokaklara dökecektir.

Öte yandan, % 50'ye varan oyu temsil ederek tarihin en geniş tabanlı hükümeti olsa da koalisyon, seçimlerde öylesine çok vaadde bulunmuştu ki, hiç birini ama hiç birini kendisi istese de yerine getiremezdi. Koalisyonun büyük umutlarla kurulmasının üzerinden henüz bir ay bile geçmeden, sermaye terörist saldırılarına başlayacaktır.

Ama bu bir ay, sermaye açısından hiç boş geçmedi. Meclisteki milletvekili yemin töreninde Leyla Zana ve Hatip Dicle'nin Kürtçe konuşmaları karşısında faşist partiler ve basın adeta çıldırdı, histeri krizine tutulmuş bir hasta gibi, ya da yaralı bir kurt gibi sağa sola saldırıya, küfürler yağdırmaya, kışkırtmayı en üst düzeye çıkarmaya başladı. Kayseri'de yapılan iki erin cenaze töreni, sivil faşistlerin sahneye çıkmasıyla şoven bir mitinge dönüştürüldü. Sermaye bu dönemi, geniş çaplı olarak başlayacağı katliamlara, toplumun geniş kesimlerinde bir meşruiyet sağlamaya ayırdı. Bu zemin sivil faşist çetelerin ve mafya türü örgütlenmelerin silahlandırılmasıyla hızlandırıldı. Batman merkezli bir coğrafya da birden bire pıtrak gibi bitiveren Hizbullah adlı örgüt, devrimci ve yurtsever Kürt Halkına karşı silahlı satırlı saldırılarına başlıyordu. Bu Hizbullah'ın Özel Harp Dairesi'nce yönlendirildiği, eski itirafçıların ve korucuların bu operasyonlarda kullanıldığı daha ilk günlerden ortaya çıkıyor ve işin pis kokusu ortalığa yayılmaya başlıyordu.

Meclis toplanır toplanmaz, "teröre

karşı", yani devrimcilere ve onların etkisi altındaki halka karşı milli bir mutabakat kurulması peşine düşüldü. Aralarında kavgalara varan ayrılıklarla birbirlerine düşman kardeşler gibi görünenler, parlamento çatısı altında

milli uzlaşmada bir araya geldiler. Ecevit; Türkeş'le, Demirel; Özal'la kucaklaştı. Bu mutlu sermaye tablosunda bir tek sarı sendikacılar eksikti. Onlar da gecikmediler. Türk-İş, tarihi boyunca hep ortak olarak gördüğü TİSK ile işbirliğini ilk defa açığa vuracak ve teröre karşı ortak açıklamalarda bulunacaklardı. Türk-İş böylece teröre karşı mutabakat cephesi denilen karşı-devrimci iç savaş cephesinde yerini almış oldu. Bu işçi sınıfı adına yapılmış büyük bir ihanettir. Bu büyük ihanetin altına inza atanların hala yaşıyor ve ihanetlerini büyütüyor oluşu, işçi sınıfı adına bir yüzkarasıdır.

Şovenizm böyle doruklara çıkarıldı. Şovenizm eken sermaye, katliam biçecek. Devletin iç savaş organizasyonu daha fazla sabırlı davranamadı ve Lice'de meydana gelen olaylar, koalisyonun katliamcı yüzünü açıkça ortaya serdi. Bu yüzden Hitler faşizminin uygulamalarına rahmet okutacak bir kan içicilik çıktı. Bunun bir abartı olmadığını en iyi Kürt Halkı bilir. Lice ve Zeyrek olaylarında, 13 kişinin öldüğü, 200 kişinin yaralandığı bu katliamdan küçük bir hatırlatma, Hitler'le yaptığımız karşılaştırmamı hiç de boş olmadığını gösterecek.

23 Aralık günü Muş'da gerilla cenazelerini almaya giden büyük bir kalabalık, Kulp'a 2 km. kala Zeyrek köprüsü üzerinde, tepeden tırnağa silahlı binlerce kişilik devlet güçleri tarafından durduruluyorlar. Burada, yüzleri maskeli timlerce etrafları sarılıyor. Ve bu yüzleri maskeli timler, aynı anda binlerce köylüyü taramaya başlıyorlar. Halk Zeyrek'teki ev aralarına kaçıyor. Ölüm kovalamacası bu arada panzerlerle sürdürülüyor. Devlet bu biçimde sürekle avına çevirdiği bu korkunç katliamdan, 13 kişinin ölümü ve 200 kişinin yaralanmasıyla kana doymuş olarak çıkıyor. Ancak, bu daha hiç bir şeydir, sermayenin istediği, devletin düzenlediği katliamların sınırı Hitler'in rüyalarına bile sığmaz.

Yeniden hazırlığı yapılarak urmandırılan iç savaş Kürdistan'da böyle işlerken,

Türkiye'de aynı dönem neler oluyor, ona bakalım.

Şovenizmle şahlandırılan sivil faşistler hızla örgütleniyorlar. MG'ler, Ülkücü dernek denilen faşist yuvaları ardi ardına açılıyor. Çek-senet işleriyle, eroin ve kadın ticareti gibi iğrençliklerle yaşayıp giden yüzlerce eski faşist komando, tekrar Türkes'in kanatları altında toplanıyorlar. Şovenizm bir ulumdur, leş kargalarını işte böyle topluyor başına.

Bir başka açıdan iç savaş, işçileri sendikalarından yoksun bırakmaya, daha ileride doğrudan işsiz bırakarak, maddi güç olmaktan çıkarmaya çabıyor. İşten çıkarmalar DYP-SHP koalisyonu döneminde büyük bir hız kazanıyor. Hemen her yerde işten atmalara karşı irili ufaklı direnişler örgütleniyor. Öteden beri büyük krizi yaşayan sanayi, işçi çıkarmalarda sendikali işçilere öncelik tanıyor. Bu tercih bile, işten çıkarmaların ekonomik bir gerekliliğe değil, sınıfsal bir saldırıya dayandığının en büyük göstergesidir. Tekelci sermaye bir yandan sarı sendikalar ve onların burjuva yöneticileri aracılığıyla, diğer yandan öne çıkan sendikali işçileri işsiz bırakarak, iç savaşın işçi sınıfına düşen payını yerine getiriyor. İç savaş yükselen ivmesiyle, en korkulu günlerine '92 Newroz'una dolu dizgin giriyor. Newroz '92, TC'nin Kürdistan'a yaptığı büyük askeri yığınakla, sadece Türkiye'nin değil, tüm dünyanın gündemine girdi. Adeta tüm dünya nefesini tutmuş bu günleri izliyordu. Ulusal kurtuluş hareketi, PKK Newroz'da büyük bir silahlı ayaklanma hazırlığı başlatmış, fakat sonra vazgeçmişti. Doğrusu çok büyük bir taktik hata olan bu durum, Kürt Halkının önemli bir kesiminin devlete karşı silahlı direnişinin önünü keşemedi. Mart'ın 15'inden itibaren Cizre, Nusaybin ve Şırnak'ta çatışmalar başladı. Büyük oranda silahlanmış olan halk, gece olunca sokak aralarına hiç bir polisi ve askeri sokmaya başladı. Gece inince bu şehirlerde silahlı halkın direnişi hakim oluyordu.

Faşist basının büyük provokasyonu sonucu devlet güçleri 20-21 Mart'ta sokağa çıkan herkese kuduz köpekler gibi saldırıyor. Silahsız gösteri için sokağa çıkan Kürt Halkının üzerine kurşun yağdıran özel timler ve komando birlikleri, 80 kişinin ölümüne 300 kişinin yaralanmasına neden oluyorlar. Kürdistan'ın bu iç sa-

vas görüntüleri, tüm dünyaya gösteriliyor. Adnan Kahveci, "ilan edilmemiş bir iç savaş" terimini ilk kullanıyor ve büyük bir katliamın üzeri şovenizm ile örtülüyor.

'92 Newroz'unun Kürt Halkı açısından bir dönüm noktası olduğu kabul edilmelidir. Her ne kadar PKK, dağda bulunan gerilla birliklerinden tekinin bile kentlere inmediğini kabul etse de, Nusaybin, Cizre, ve Şırnak'ta TC ordusuyla Kürt Halkı arasında silahlı çatışmalar yaşanmıştır. Ve ilk kez gerillalar için doğru olan şey; yani silahlı mücadelenin pratiği halk için de geçerli olmuştur. Fakat PKK silahlı ayaklanma çağrısından vazgeçerek, halkın bu hareketinin direngenliğini büyük oranda etkiledi. Silahlı Halk Ayaklanması kısa bir sürede çözüldü ve yerini devletin açık katliamı aldı. Bu ayaklanmanın eksikliklerine yeri gelmişken değinmeliyiz.

PKK önderliği Newroz için silahlı halk ayaklanmasının hazırlıklarına başlamıştı. Kırlarda denetimi ele geçiren, kentlerde ise henüz örgütlülüğünü ve silahlı üslerini yayamayan PKK, '91 Newroz'unda ayaklanmayı bir sanat olarak ele almamanın büyük eksikliğini yaşadı. Her şeyden önce ayaklanma halk güçlerine dayanmıyordu. Çünkü ayaklanmanın kendini gösterdiği yerler, daha çok PKK'nin güçlü bir varlığı olan kasabalardı. Bu kasabalardaki eylemler diğer büyük kentler tarafından desteklenmedi. Daha büyük köylü kitleleri, ve silahsız olarak, bu direngen ama kısa yaşamı destekledi. Ayaklanmanın merkezi Cizre, Nusaybin, kısaca Botan bölgesiyle sınırlı kaldı. Oysa ki, PKK ayaklanmayı kendi güçlerine değil, halkın güçlerine dayandırsaydı, özellikle büyük kentlerdeki örgütlülüğün ve geniş halk yığınlarındaki bilinç yoğunluğunun, silahlı bir ayaklanmayı henüz kaldıramadığını hesaplardı. PKK, Newroz'un hemen öncesinden ayaklanmadan vazgeçerek, dağdaki gerillayı kentlere indirmesinde, bu gerçekliğin payı büyüktür. Diyarbakır, Antep, Batman gibi en önemli ekonomik ve siyasal merkezlere sıçratılmayan silahlı ayaklanma çok çabuk yenildi, yenilmekten başka yolu yoktu. Oysa ki, Diyarbakır gibi büyük bir kent merkezinde başlayan bir ayaklanma, devletin saldırılarına karşı uzun bir süre direnebilirdi. Ve bu uzun süre içerisinde Kürdis-

tan'ın geri kalan illerinde ayaklanmayı geliştirecek zaman mutlaka kazanılırdı. Bu uzun direniş, geriden gelenleri ileriye fırlatacak zaman kazandırırken, aynı zamanda direngenliğiyle kararsız unsurları kendi yanına çekebilecek yegâne gücü yaratabilir. Bir ayaklanmada büyük ekonomik ve siyasal merkezlerin önemi işte buradadır. Cizre ve Şırnak halkı, bu ayaklanmada ne kadar kararlı olurlarsa olsunlar, diğer bölgeleri ayaklandıracak denli direnç gösterebilmelerine imkan yoktur.

IHD koalisyonunun kuruluşundan sonra geçen ikiyüz günün bilançosunu açıklıyor. 407 kişi devlet tarafından katledilmiş, 14 kişi gözaltında kayıp ya da işkencece öldürülmüş ve tam 5641 kişi gözaltına alınmış. Burjuvazi karşı-devrimci iç savaşına hızlı başlıyor, bu bilanço gelecek günlerin habercisidir.

92 yılının ilk yarısı, Kürdistan'da Hizbullah gibi devletin gizli örgütleri, büyük bir askeri yığınağı, Kobra, Skorksky gibi son model savaş helikopterleri ve bolca BRT zırhlı araçlarının alımındaki son derece cömertlikle kendini gösteren iç savaş yığınağıyla geçti. Kürdistan yanında, Türkiye'de ise iç savaşın biçimleri bu derece keskin ve derin olmasa da, ev infazları, toplu katliam düzeyine varan sokak infazları, gözaltılar, işkencece kaybetmeler ve işten çıkartmalar vb. uygulamalarla kendini hissettirdi. Sonuç olarak, iç savaşın en tipik özelliği olan, en barışçıl gösterilerin bile, birden bire çatışmaya dönüşmesi 92 yılının tümünde gözlenebilecek bir olgu haline aldı. Örneğin 92 Haziran'da, Ankara'da 7 bin belediye işçisi, sendikacıların ihanetine karşı yaptıkları gösteri birden bire polisle çatışmaya dönüşüyor, ve sokaklar boyunca saatlerce taşlı sopalı bir kavgaya tutuşuyorlar. Onlarca işçi ve polis yaralanıyorlar. Barışçıl bir gösteri daha, böylece kana bulanmış oluyordu. Haziran 92 sonrasında işçi sınıfının mücadelesi, hızla, bu iç savaş biçimlerine büründü, burjuva iç savaş sürecini derinleştirdi. İstanbul'da belediye işçilerinin grevi, faşist basın ile işçiler arasında bir kavgaya dönüştü adeta. İşçiler bu büyük kentin en merkezi yerlerini miting ve gösterileriyle kilitlerken, zaman zaman polislerle karşı karşıya gelerek çatıştılar. Fakat asıl büyük çatışma Kartal işçileriyle devlet güçleri arasında oldu. Kartal belediyesinden işçiler,

yürüme izni vermeyen polise karşı iş makineleriyle barikat kurdular. Polis işçilerin üzerine ateş açtı, yaralananlar oldu. Buna rağmen direniş kırılmadı. Barikat kuran işçilerin yardımına çevre mahallelerden emekçi halk koştu. Bu yığılma karşısında polis geri adım attı. Böylece uzun bir süredir ilk defa işçi ve emekçiler, faşist devletin barikatlarını kendi zor yöntemleriyle aşmayı başardılar.

İşte böyle, bu biçimde, iç savaş; zaman zaman çok büyük toplumsal olayların yanında, küçük küçük çarpışmaların sıçramalı gelişimine sahne oldu. 92 yılının toplumu en derinden sarsan, etkileyen olayları, devletin Şırnak'ta gerçekleştirdiği toplu katliam sırasında yaşandı. Bu olaylar zincirinin, bir genel planın parçaları olduğunu Doğan Güreş kendi ağzıyla açıklayacaktır, ama, burjuvazinin iç savaşı nasıl gizli ve organizeli yürüttüğüne örnek olarak not edilmesi gereken bir durum var. Şırnak olaylarından hemen önce iki gelişme yaşanıyor. Birincisi darbe söylentilerinin ortalığa yayılmasıdır.

Her biri büyük bir sermayeyi elinde bulunduran tekelleri faşist basın, gazete manşetlerinden darbe söylentilerini yayarak, burjuvazinin yoğunlaştırılmış iç savaşının dışında olmaya adaylara adeta göz dağı veriyordu. Günümüze dek yaşanan bütün büyük olaylar dizisinde bu önemli olgu mutlaka ortaya çıkacaktır. Devletin çok geniş çaplı bir saldırısından hemen önce, darbe söylentileri ayyuka çıkartılır. Böylece devletin içinde bütün unsurlara, bir kez daha iplerin kimin elinde olduğu hatırlatılır. Kararsızlar, ayağı sürtenler, ortaya konan politikalarda kişisel çıkarı zedelenenler, sermaye ve genel kurmay karşısında hemen hizaya getirilir.

Şırnak olaylarından hemen önce gerçekleşen ikinci olay, devletin en büyük en önemli ve bu nedenlerden ötürü de en direngen işçi grevlerini ertelemesi ve yasaklamasıdır. söz konusu bu durum da, tıpkı darbe söylentileri gibi, büyük bir saldırının arifesinde olduğumuzun şaşmaz bir işareti durumuna gelmiştir. Bütün grevler ertelenmez; en kalabalık, en merkezi ve bütün irili ufaklı grev ve direnişi kendi çevresinde toplayan, hareketi merkezileştiren, küçükleri direncinin moraliyle destekleyen, dayanışma ey-

lemleri yaratan grevler ertelenir. Bütün irili ufaklı grevin ertelenmesi, direnişlerin devlet eliyle merkezileşmesi demek olacağından küçük grevlere dokunulmaz. İşte, Temmuz ayı sonunda belediye işçilerinin grevleriyle yeni başlayan Tarım işçilerinin grevi, binlerce işçiyi hareket halinde tutan bu grevler erteleniyor ve yasaklanıyor. Şırnak olaylarına, yani büyük bir katliama girişildiğinde, devlet, işçinin eylemlerde ve sokakta olmasını istemiyor. Çünkü Şırnak katliamı gibi çaplı bir operasyonun yaratacağı sonuçları, ve etkisinin sınırlarını bilemiyor. Egemen bakışa bir biçimi ile bağlanan büyük işçi kitlelerinin, sokaktaki eylemlerle bu bakışı bir çırpıda yıkmasından büyük bir korku duyuyor.

Kapsamlı bir saldırı için Ağustos ayı uygundur. Devlet, 15 Ağustos'a doğru yaklaşılırken gerilla eylemlerinin artacağını biliyor. Buradan hareketle devlet bir çok köy baskını gerçekleştiriyor ve gerillanın üzerine yıkmaktan çekinmiyor. Ne de olsa, Özel Harp Dairesi, iç savaşın stratejisini yıllar önce aynen şu biçimde çizmiş bulunuyordu:

"Mukavemetin en verimli tohumunun zulüm olduğu bilinmelidir. Bazen gayri nizami kuvvetlerin, bu gerçeği bile bile sahte operasyonlarla halkın mukavemet cephesine ittifakına çalışılır. Halkı mukavemetten ayırmak için sanki ayaklanma kuvvetleri tarafından yapılmış gibi, mücadele kuvvetlerince zulme kadar varan haksız muamele örnekleri ile sahte operasyonlara baş vurulması tavsiye edilir."

(Özel Harp Dairesi Eski Başkanı
Tümgeneral Cihat Akyol,
Sil.Kuv.Der.1971)

TC ordusunun ÖHD kurucularından C. Akyol'un tavsiyelerini çok sık yerine getirdiğini kabul etmek gerek. Kürdistan'da bir çok köy, gerilla baskını süsü verilerek taranıyor, onlarca insan bu yolla katlediliyordu. ÖHD, bu türden faaliyetlerin teorisini 25 yıl önceden yapmış bulunuyor. Köylülerin anlatımları da bunu doğruluyor. Bu gerçekleri yalanlayanlar ise sadece bir avuç ağzı salyalı faşist basın ve polis şefleridir, ordu şefleridir.

Ağustos ayı Kürt halkı için çok acı geçektir. Ağustos başında Korca Köyü üye-

rinde uçan helikopterler, köyün fotoğraflarını çekiyor. Kısa bir süre sonra uçaklar aynı köye bomba yağdırıyor. 15 Ağustos'ta köylülerin silahsız gösterileri kana bulanıyor. Ama artık alıştık bu kan deryasını anlatmaya. 16 silahsız köylü ölüyor bu gösterilerde. Bu sadece bir örnektir. TC'nin kan dökmekten başka hiç bir şey yapmadığının küçük bir örneği. Adana'da 30 bin Kürt emekçisinin 15 Ağustos'ta yaptıkları gösteri sonrasında TC, daha çok kan dökmekten başka bir yolu olmadığını artık iyice görüyor. Ve 20 Ağustos, Şırnak.

PKK gerillalarının Şırnak'a girdiği yalanıyla devlet, uzun süredir yığıldığı silah gücünü Şırnak halkına kasmaya başlıyor. Evler, tank ateşiyle yerle bir ediliyor. Ve ilginçtir. Hürriyet gazetesinin muhabirlerinden başka bir gazeteci kente sokulmuyor. DYP il idare meclisi üyesi, TC'nin Şırnak'ta giriştiği vahşeti bütün çıplaklığıyla anlatıyor. "Şırnak'ta sağlam tek bir ev kalmadı" Çevre köyler de yakılıyor, yıkılıyor, boşaltılıyor. Eğer ölü sayısı bu vahşete rağmen az olduysa, bunun tek nedeni Kürt halkının böyle bir saldırıyı bekliyor olmasıdır. Bir çok evin altında sığınak türü mahzenler, insanları top ateşinden kurtarıyor. Tıpkı Vietnam Halkının ABD ve işbirlikçi orduya karşı direnişleri gibi. Böylece TC, Vietnam Halkını kaybeden ABD gibi, Kürt halkıyla son bağını da koparmıştır. Halk Şırnak'ı boşaltıyor, şehir tamamıyla kan içicilere kalıyor. Diyarbakır'da toplanan MGK sonrası Demirel, "Her şey planlandığı gibi yürüyor" diyor. Şırnak vahşetini soran gazetecilere MGK'nin resmi açıklaması bu. Aynı gün Doğan Güreş, bu yazının başında aktardığımız konuşmasında, 'topyekün mücadele' adını taktıkları iç savaşı nasıl tezgâhladıklarını gazetecilere anlatıyor. Böylece olaylar tam gaz, üstelik tirmanarak sürüyor. Şırnak'ın akıbetini, Göle ve Kulp kentleri de izledi.

Bitlis'in Cevizdağı köyüne gerillanın geldiğini haber alan devlet güçleri panzer ve havan atışlarıyla köyü yerle bir ediyorlar. Sonuç; aralarında kadın ve bebeklerin de bulunduğu tam yirmi üç ölü. Cihat Akyol'un yıllar önce yazdıklarını devlet harfi harfine yerine getiriyor. Güçlülük, Bane'de yaşanan vahşet, tipiktir. Özel tim, askerler ve korucular, evleri talan ediyor, yakıyorlar, kadınlara şişe ile

rak bölünmüşlük durumuna son verilmiş, böylece, üretime katılma ve üretimden pay alma noktasında burjuva anlamda değil, ama sosyalist anlamda eşit koşullar yaratılmıştır. Bireylerin ya da toplumsal grupların birbirini sömürmediği bu toplumda, artık, tüm toplum nüfusu için ortak toplumsal çıkarlar ve ortak toplumsal amaçlar olanaklı hale gelir. Kolektif bir bütün olarak sosyalist toplumun amacı; insanı tüm yönleriyle geliştirmek, özgürleştirmek, bunun için gerekli tüm koşulları hazırlamak ve sosyalist insanın tüm ihtiyaçlarının azami ölçülerde tatminini örgütlemektir. İşte bu ortak toplumsal amaçlar, sosyalist toplumu oluşturan tek tek tüm bireylerin çıkarlarıyla uyum içindedir. Bireyle toplum arasındaki çatışma, yerini, uyumlu yakınlaşmaya, uyumlu gelişmeye bırakmıştır artık.

Kolektivizm, bireyle kolektifin karşılıklı sorumluluğunu gerektirir. Sosyalist toplumun, nüfusun her bireyi karşısındaki sorumluluğuna yukarıda işaret ettik. Bireylerin de sosyalist topluma karşı sorumlulukları vardır. Bu sorumlulukları kısaca şu şekilde sıralayabiliriz: Yoldaşça paylaşım, yoldaşça dayanışma, kişisel çıkarların kolektif çıkarlara bilinçli ve gönüllü olarak bağınılaştırılması, daha doğrusu, kişisel çıkarların toplumsal çıkarlar içinde eritilmesi, toplumsal görevlerin yerine getirilmesinde duyarlı ve uyanık davranma, sosyalist topluma karşı sorumluluk bilinci, kolektif kararlara uyma vb. Dikkat edilirse, burada ifade edilen yükümlülüklerin "**Savaşçı Kişilik**" konusunda, savaşçının partisine karşı yükümlülükleriyle benzer olduğu görülecektir. Gerçekten de, sosyalist toplum nüfusu sosyalizmi sahiplenmeden, geniş işçi ve emekçi kitleler ortak toplumsal amaçlar uğruna zorlu bir savaş yürütmeden, sosyalizmin hedeflerini kendi bireysel hedefleri haline getirmeden sosyalizmin kurulması ve komünizme doğru geliştirilmesi olanaklı olmayacaktır.

Toplum ve bireyin karşılıklı hak ve ödevlerine dayanan kolektivizmle yaratılmak istenen, toplum ile birey arasında sağlıklı, uyumlu bir yakınlaşma, hatta daha tam bir ifadeyle bütünleşmedir. Oysa burjuva ideologlarına göre kolektivizm bireyin yok edilmesi, öldürülmesi olarak ifade edilir; çarpıtılır. *Burjuva Kültür, 8. Sayı, 64.*

KOLEKTİVİZM

BİREYİN YOK EDİLMESİ MİDİR?

Bireyin toplum karşısında "**özgür**", toplumdaki "**bağımsız**" olması gerektiğini vaaz eden burjuva ideologlar, kolektivizmin bireyi toplum içinde eriterek "**kişiliksizleştirdiğini**", "**bireyi yok ettiğini**" iddia ederek kolektivizme saldırmaktadırlar. Şimdi bu bur-

**KAPİTALİST TOPLUMUN
YIKILMASI İÇİN MÜCADELE EDEN
PROLETARYA PARTİSİ,
KOLEKTİF YAŞAM VE MÜCADELE
BİÇİMİNİ GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE
PRATİĞE GEÇİRDİĞİNDE
YIKILMAZ OLUR.
ÜSTELİK, AMACI, İLKELERİ VE
DAYANDIĞI SINIF İTİBARIYLA
PARTİDE KOLEKTİF MÜCADELE
VE YAŞAMIN GÜÇLÜ ZEMİNİ VARDIR.
ÇÜNKÜ PROLETARYA PARTİSİNİN
AMAÇ BİRLİĞİ
HERHANGİ BİR AMAÇ BİRLİĞİ
DEĞİLDİR.
BURADA BİRLEŞİLEN
ORTAK AMAÇ,
KOLEKTİVİZMİ TÜM İNSANLIĞA
EGEMEN KILMAKTIR.
PROLETARYA PARTİSİNİN AMAÇI
ÖZÜNDE, KOLEKTİVİZMİN ÖNÜNDEKİ
EN TEMEL ENGEL OLAN
ÜRETİM ARAÇLARININ
ÖZEL MÜLKİYETİNİ
KALDIRMAKTIR.**

juva "**özgürlük**" kavramını ele almanın zamanı. Ne demektir bireyin toplum karşısında "**özgür**" ya da ondan "**bağımsız**" olması? Herkes toplumsal bir varlıktır. Burjuva ideologlar eğer birey derken ıssız bir adada yaşayan Robinson masalının kahramanını kastediyorlarsa (ki onun bile bir Cuma'sı vardı) birey nasıl toplumdaki "**bağımsız**" olur? Açık ki, burada çok bayağı bir çarpıtma vardır. Burjuva ideologlarının amacı; emekçileri aiddatına yoluyla somurucu egemenlerine hizmet etmektir. Gerçek durum şudur: Kapitalist sistem her yönüyle çürümüş, yozlaşmıştır. Burjuvaların çıkarlarını ifade eden bu ekonomik-toplumsal sistemin işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için reva gördüğü yaşam, sefalet düzeyinde bir yaşamdır. Haliyle, hiçbir emekçi böyle bir yaşamdan memnun olmayacak, yaşamını değiştirmek isteyecektir; sömürülmemek, baskılarla ezilmemek, alçaltılmamak bütün emekçilerin ortak özlemdir. Ama onlar, eğer bu ortak özlemlerine, yine ortak bir mücadeleyle kavuşmaya çalışırlarsa, o zaman burjuvaların sonu çok yakın olur. Bunu çok iyi bilen sermaye kesimleri, işçi sınıfı ve emekçi yığınların toplumsal kurtuluşunu engelleyebilmek için "**bireysel kurtuluş**" demagojisini ortaya atarlar. İşte bu "**bireysel kurtuluş**" demagojisi bireyciliğin sloganıdır. Bu "**gemisini kurtaran kaptan**" anlayışına göre birey için kurtuluşun yolu, toplumla çatışması, kendi çıkarlarını her şeyin önüne koyması ve çevresindeki-

leri çelmeleyerek, ezerek ve onların üzerine basarak yükselmesidir. Oysa, gerçekte, ezilenlerin çıkarları bu düzenin yıkılmasında ortaklaşır. İşçi sınıfı ve emekçi yığınların kurtuluşu ancak birlikte gerçekleştirilebilir. Toplumsal kurtuluşun adresi sosyalizmdir. Ve buna ancak işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadele birliği yoluyla varılır.

Çürümüş ve bir bataklık haline gelmiş kapitalist toplum içinde "**kurtulmuş**" bir bireysel ada yaratmak fikrinin burjuva çıkarları ifade eden bir demagoji olduğunu görmüş olduk. Ancak, bilmeliyiz ki, bu burjuva görüş sadece burjuvalarca savunulmaz. Küçük burjuvazi de, özel mülkiyetle olan bağından ötürü bireycidir ve bu bireycilik küçük burjuva siyasal akımlarda kendini gösterir. Buna en tipik örnek anarşizmdir. Anarşizmde her şeyin odağında "**ben**" olgusu vardır ve anarşi, bu "**ben**"in topluma açtığı savaştır. Özgürlük, bireyin davranışlarının hiçbir şekilde sınırlandırılmaması olarak ifade edilir. Her türlü sınırlama otorite olarak görülür; otorite tanımama, otorite olarak görülen her şeyle çatışma bundandır. Bu saçma küçük burjuva isyanın günümüz siyasal yaşamındaki etkisizliği dolayısıyla çok fazla üzerinde durmaya gerek yok. Ama, yine günümüz sosyal-reformist anlayışı içinde karşımıza çıkan "**birey inisiyatifi**" anlayışı üzerinde durmak gerekiyor. Bunlar, "**özgür**", "**bireysel inisiyatif**" adına, otorite ve yönetim fikirlerine çamur atmakta ve gerek örgütsüzlüğün, gerekse kendiliğindenciliğin yaygınlaştırılmasını istemektedirler. Bu küçük burjuva hamkafallığı, gıya bireye verilen değeri gösteriyor. Vaktiyle Rusya'da "**eleştiri özgürlüğü**" sloganına sarılanların yaptığı gibi, burada da, bireyin özgürleşmesinin önündeki engeller kaldırılıyor, birey yüceltiliyor. Oysa, gerçekte yapılan, parti bütünlüğünün bozulmasıdır. Bir parti düşünün ki, herkesin kendine özgü görüşleri mevcut, herkes, her şeyi, istediği biçimde söylüyor, istediği düşüncüyü savunuyor, istemediğini, yine istediği yerde, istediği gibi eleştiriyor... Bir Parti düşünün ki, her isteyen, "**bireysel inisiyatif**"in geliştirilmesi adına istediği girişimlerde bulunuyor, istemediklerinde bulunmuyor... Bir kolektif düşünün ki, kolektifi oluşturan tek tek her birey bu kolektife karşı "**özgür**", ondan "**bağımsız**"... İşte "**eleştiri özgürlüğü**" ya da "**bireysel inisiyatif**" fikrine yatkın kafaların gideceği yer. Açıkça görülüyor ki, burada kolektivizmin bozulması, saktatlanması vardır. Bu, örgüt düşmanlığıdır, tasfiyeciliktir.

Gerçekte, özgürlüğün sınırsız davranma serbestisiyle, keyfiyetiyle, başına buyrukluyla hiçbir alakası yoktur. Özgürlük, zorunlu-

vensiz ortamını belirtmesi açısından altı çizilmelidir. Sivas olayları, bir grubun Cuma namazı sonrası başlattığı bir hareket olarak doğuyor. Fakat, olayları başlatanların iradesi dışında, başta sermayenin ve devletin planlı çabaları sonucunda, üst üste binen sınıf savaşımının bilemediği kin sonucu, 37 insanın diri diri yakılmasıyla olaylar patlak veriyor.

Sivas sonrasında iç savaşın tarafsız, ortada kalan önemli bir emekçi kesimi olan Aleviler, kendi içinde hızla ayrışıyor. Bu durum, tarafsızlık tutumunu yok ediyor. Alevi dedeleri ve ileri gelenleri, iç savaşın kendi toplumsal ayrıcalıklarını sarsacağını görerek, bir vakıf kuruyorlar ve Alevi cemaatini, burjuvazinin kuyruğuna takmaya girişiyorlar. O güne dek dedelere müthiş bir sosyal ve siyasal bağlılık taşıyan Alevi tabanı ise, burjuva uşaklığına yavaş yavaş tepkilerini dile getiriyorlar. Yüzbinlerce insan, cenaze töreninde, "Katiller Mecliste!" sloganlarıyla kinlerini devlete yöneltiyorlar. Dinsel dogmaların uyuşturan zinciri bu büyük toplumsal olay sayesinde kırılmıştır ve yerini yavaş yavaş sınıf dinamikleri alacaktır. Sivas olaylarıyla devlet alevi tabanını kaybetmiştir. Ve yaklaşık iki yıl sonra, bu kez Gazi mahallesi olaylarında devlet, aynı cemaati karşısında bulacaktır.

'94 Yılı da iç savaş açısından oldukça çetin geçecektir. Bu yılın bir özelliği işçi sınıfının hareketliliğinin öne çıkmasıdır. Denilebilir ki, '95 ve '96 yıllarında iyice kendini gösteren devrimci iç savaş, hızlandırıcı dinamiklerini bu yıl içinde belirginleştirmiştir. Özellikle memurlar ve kamu işçileri toplumun en hareketli kesimini oluşturduklar. Yiğın eylemi bu tarihte, sürekliliğin ve sıklığın yanı sıra, yüzbinleri bulan bir kitleselliğe de ulaştı. Bir çok defa işçiler ve memurlar milyonu bulan toplamları sokaklara indi, eylem yaptı ve iş bıraktı. Sınıf savaşımında egemen biçim grevler ve iş bırakmalardı. Çoğu iş yeri grev yapma yasağına rağmen fiilen iş bıraktılar ve eylem alanlarına taşındılar. Fakat iki tane eylem özellikle öne çıktılar. Birincisi Gebze Belediye işçilerinin direnişleridir. Bu direnişe Gebze halkı da büyük oranda katılmıştır. Mahallelerde grevle dayanışma için komiteler kuruldu. Gebze sokaklarında polis ve jandarmayla çatışmalar yaşandı. Ve direnişte-

ki işçiler, kendilerini engellemek isteyen polise saldırdılar. Uzun bir süredir savunmada olan emekçi sınıf, bu mütevazı örnekle, ilk kez polise kendisi saldırmış oldu. Bir çok polis yaralandı. Çatışmayı kesin olarak emekçiler kazandı. Fakat buna rağmen işçiler kendilerine öylesine çok güveniyorlardı ki, sanki polise saldıran, sanki bütün burjuva yasaları bir anda ayaklar altına alan kendileri değilmiş gibi, eylemlerine devam etiler, polisler yaralarını sarmak için hastanelere koşarken, emekçiler bir gösteriyle zaferlerini kutluyorlardı. Eğer reformizm devletin imdadına yetişmemiş olsaydı, Gebze işçilerinin yavaş yavaş gündeme getirdikleri zor yöntemleri çok daha başarılı örnekler yaratabilecekti. Gebze halkı bulduğu silahlarla kendini savunmaya başlamış, hatta bir işçi Gebze Belediyesi yetkililerinden birini kendi evinde av tüfeğiyle kurşun yağmuruna tutmuştu. Reformizm alelacele direnişi satarak, büyüyen bu eğilimin önüne geçmiş oldu. Gebze, sadece siyasal bir örnek olmaktan yoksun kalmadı, reformizmin gerici yüzünü de açığa çıkarmış oldu.

Aras Kargo işçilerinin eylemi '94 yılının öne çıkan ikinci eylemi oldu. Bir işyerini işgal ederek, iş makineleri ile barikat kuran işçiler, kendilerini teslim almak isteyen devlet güçlerine karşı molotof kokteyli kullanarak, yaşamlarında köklü bir değişim istediklerini ve bunun için ölümlü göze aldıklarını gösterdiler. Böylece işçi sınıfı içinde mayalanmış bulunan zor yöntemleri, işte böyle kendiliğinden tarzda ortaya dökülüyordu. Gebze ve Aras Kargo direnişi işçi sınıfının ekonomik-siyasal mücadelelerini silahlı savaşım düzeyine çıkarmaya hazır olduklarını somutlaştırmıştır.

'94 yılı Kürt Halkı için de büyük bedeller ödenen bir yıl oldu. Köy yakmalar, göçe zorlamalar, devlet güçleri tarafından alan hâkimiyeti amacıyla sıkça ve olabildiğince uygulandı. Bununla da kalmadı, '91 yılındaki seçimlerde, İnönü'nün başında bulunduğu bir operasyonla düzene bağlanmak istenen HEP ve daha sonra DEP, yükseltelen şovenizmden nasiplerini aldılar. İç savaşın doğrudan hedefi halk hareketi düzeyine varan Ulusal Devrimci Hareketi ezmekti. Gerilla ile tayin edici bir savaşa giremeyen ser-

maye, halk hareketinin diğer unsurlarını hedef tahtasma oturttu. DEP "barış" için büyük bir kampanya düzenlediği bir sırada, devletin savaşına ve saldırısına maruz kaldı. "Barış" afişleri yapıştıran DEP binaları devlet güçlerince bombalandı, milletvekili M. Sincar alçakça kurşunlandı ve katledildi. Böylece devlet, DEP'in barış kampanyasını kendi anladığı dille cevaplandırdı: Savaş! Kürt milletvekilleri meclis önünde yaka paça gözaltına alınıyor, meclis koridorlarında vekil avı başlatılıyordu. '94 yılı iç savaşım girmedikleri tek bir mekân bile bırakmadı. Ve DEP, Tuzla tren istasyonunda PKK'nin bir saldırısıyla ölen 5 astsubay için bir kınama yayınlanmadığı gerekçesiyle kapatıldı. Bombalanan, milletvekillerini saldırılarda kurban veren, il başkanlarını ve yöneticilerini gözaltına kaybeden, her bir üyesi işkenceden geçen bu parti, şovenist koroya katılmayı reddettiği için kapatıldı. Gemi iyice azıya alan burjuva iç savaş Özgür Ülke'yi bombalayarak susturmaya çalıştı, ama halk hareketi düzeyine gelmiş ulusal direnişi kıramadı. '94 yılının bu pervasız saldırıları, saldırılar karşısında yılmayan, hareket, yeni bir sürecin mayalanmasını getirdi. Bu süreç, '95 yılında Gazi olayları sonrasında daha belirgin hale gelecek olan devrimci iç savaş sürecidir. Devrimci iç savaş, burjuva karşı-devrimci iç savaşa emekçilerin verdiği cevaptır.

Buraya dek burjuva iç savaşımın gelişim seyrini izledik, böylece bir burjuva iç savaşta hangi karakterlerin öne çıktığını bizzat olayların ışığında açıklamaya çalıştık. Dikkat edilmesi gereken bir noktadır; burjuvaziyi iç savaşa sürükleyen ekonomik ve siyasal gerçekliğidir. Bu iç savaşta değişen taktik süreçler izliyor. Bu değişimin ana nedeni, burjuva iç savaş emekçilerin verdiği çeşitli düzeylerdeki cevaplardır. İç savaşın başlangıcından bu yana halk direnişçi bir çizgide olmuştur. '95 yılından bu yana gelişen süreçte halkın direnişçi çizgisi devrimci bir rotaya oturmuştur. Burjuva iç savaşımın bizzat kendisi devrimci ve komünist öncü ile devrimci işçi hareketini buluşturacak siyasal koşulları yaratmaktadır. Öyleyse, hoş gelir sefa gelir savaş, yaşasın devrimci iç savaş.

Setenay BERDAN

MATERYALİZMİN ÖNEMİ ÜZERİNE BİR KEZ DAHA!!!

"Cehaletin kimseye yarar yoktur." Tarih boyunca bütün egemen sınıfların en önemli silahlarından biri, hatta zaman zaman en önemli silahı, sömürülen ve ezilen yığınların içinde boğuldukları cehalettir. Ve yüzyıllar boyu egemenler kendisinden sonra gelen sömürücü sınıfa sadece iktidarı değil, aynı zamanda yığınları baskı altında tutmayı kolaylaştıran binlerce önyargı ve dargörüştü de devretmiştir. Bütün iktidarı – ekonomik ve siyasal iktidarı – ele geçiren her sömürücü sınıf, kendi dünya görüşünü egemen hale getirir. Bu dünya görüşüdür ki, varolan egemen üretim ilişkilerini sonsuz ilan eder, bu ilişkileri dokunulmaz kılar, kutsar. Her egemen sınıfın "kutsanmış" değerler yığınına ihtiyacı vardır ki, bu sayede ezilen ve sömürülen yığınların kendi durumlarını kabule götüreceği bir yığın önyargı oluşturulabilsin.

Burjuvazi, kapitalist üretim ilişkilerini egemen kılabilmek için iktidar savaşını verdiği feodalizmin kendisine ait önyargıları yıkmak zorundaydı. Bu önyargılar ki, feodalizmin soyluluğunu ve bu soyluluğun mülkiyet haklarını dokunulmaz kılıyordu. Din kurumu, bu kutsallığı feodalizme sağlıyordu. Böylece toprak sahibi feodal, tanrı tarafından kutsanan bir hükümler ya da kutsanmış hükümlerinin adına egemenliği yürütme hakkı ve soyluluğu kazanmış kişi ya da aile olarak, yüzyıllar boyu sömürsünü sürdürdü. Böylesi bir egemenliğe karşı savaşmak için dinsel ideolojiyi yerle bir etmek gerekiyordu. Burjuvazinin aydınları ve ajitatörleri, büyük bir coşkuyla dinsel ideolojiye karşı saldırıya geçtiler. Gelişen kapitalist üretim ilişkileri, burjuva ideolojisinin yaygınlaşmış kökleşmesini sağlayacak uygun ortamı yaratıyordu. Coğrafi buluşlarla bilimin dev adımları, dinsel ideolojinin altını iyice oydu. Egemenliğini korumak isteyen feodaller, hiç bir dönem eskimeye-

cek bir silahı, halkı cahil bırakma silahını kullandıysa da, kapitalist üretimin nesnesi meta, girdiği her yere kendi dünya görüşünü de taşıdı. Cehalet her zaman egemen sınıfın işine yaramıştır. Bu egemenliğe karşı savaşan her sömürücü sınıf da, bu etkili silahı egemenlerin ellerinden almaya çalışmışlardır.

Kuşkusuz dinsel ideolojiye saldıran burjuva aydınları, materyalist bakışı kuşanmak ve kullanmak zorundaydı. Materyalizm, feodalizmin dinsel kutsanmışlığını ve dokunulmazlığını yıkan en büyük silah konumuna geldi. İktidarı aldıkları sonra onu feodalizme karşı korumak zorunda kalan burjuvazi için materyalizm silah olmaya devam etti. Ne zaman ki, materyalizmle eğittiği mülksüz sınıfların, kendi mezarını kazmaya başladığını gördü, yeniden dinsel dogmaları ve kutsanmış değerleri parlattı. Burjuvazi kendi egemenliğini sonsuz ilan eden önyargıların yanına, geçmişin bütün uyandıran kutsalıklarını kattı.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da burjuvazinin egemenliğine taşınması yukarıdaki devrimci yolu izlemedi. Süreç içerisinde feodalizmle uzlaşarak, feodal egemenleri yavaş yavaş kapitalist üretim ilişkileri içerisine çekerek, burjuva egemenliğini sağlamlaştırdı. Türk burjuvazisi feodal egemenliğe özgü ne kadar kutsanmış değer varsa, hepsini miras olarak aldı. "**Namus, şeref, bağlılık, şahadet, vb.**" feodal egemenlerin geniş köylü yığınlarını baskı altında tutarken ellerindeki kırbaçın üzerinde yazan kutsal değerlerdi. Burjuvazi, bu kutsal değerlerin yanına, kutsal adaleti, dokunulmazlık yasaları ve sahte eşitliği koydu. Fakat bu eşitlik, toplumun üretici çoğunluğunun emek araçları elinden alınmış olarak tutulması, yani sefalette eşitlik iken; sermayeye de bu sefil yığını sömürme hakkında eşitlik sağlıyordu. Feodal önyargılarıyla birleşen burjuva önyar-

gıları ve dargörüştülüğü, korkunc sömürü düzenini gizleyen kocaman yalanlardan başka bir şey olmadılar, halkın değeri olmadılar. Ama burjuvazi kendi toplumunu bu kutsanmış önyargılarıyla donatmayı sağlamak için elindeki bütün imkânları sonuna dek kullandı, kullanıyor.

Hukuk ve adalet kavramlarının soyutluğunda, sermayenin birbir türlü rüşvet, entrika ve borsa oyunuyla devlete ve yasalara egemen olmasını gizliyordu. Öyle ki, adaleti mülkün temeli yaparak, sömürüyü en adaletli iş haline getirmek bu soyutlukta mümkün oldu. Namus kavramlarıyla, kadının yüzyıllardır süren ezilmişliğini kapitalist sömürü altında katmerleştirmenin önünü açıyordu. Şahadet, kutsal düşüncenin (tanrının) ya da gerçekte feodalın egemenliğine kan taşıyan, kan akıtan bir kutsallığın kalın perdesiydi. Bu ve benzeri yüzlerce kutsanmış değerle kuşatılan emekçiler, gökyüzünün ilahi ve mistik rüyalarıyla, yasanın kırbaç arasında sıkıştırılarak sömürüldü.

Kaynağını modern üretimin en ileri kesiminin bir parçası olan proletaryanın üretici ve yaratıcı özünden alan komünist teori, materyalisttir. Burjuva ideolojisinin soyut ve kutsanmış karakterinin tersine, proleter ideoloji maddi gerçeğe dayanır. Komünistler proletaryanın kurtuluş yolunu bütün toplumun kurtuluş yolu olarak görürler. Bu, kutsanmış bir fikir değildir. Tam tersine, maddi gelişimdeki dinamiklerin, bu dinamiklerin en genel yasalarının zorunlu bir sonucudur. Komünistler bu zorunluğu yerine getirmek için sermayeye karşı savaş açarlar. Sermayeyi bir daha geri gelmemek üzere mezara götüreceği bir savaş, burjuva ideolojisine karşı köklü ve topyekün bir savaşa mümkündür. Sorun sadece burjuvazinin ekonomik ve siyasal erkini elinden almak değildir. Sermaye egemenliğinin dolaysız bir sonucu ve başlı başına maddi bir gücü haline gelen burjuva ideolojisi yerle edilmeden, milyonlarca emekçinin içinde boğuldukları cehaleti ortadan kaldıracak bir proleter ideoloji egemen kılınmadan, komünizm davası kazanılamaz. Çünkü işçi sınıfı, proletaryaya diktatörlüğünü uygulamaya için yönetmeyi öğrenmek zorundadır, öğrenecektir. İşçi sınıfı kendisini komünist te-

ori ile donatmadan, kendini eğitemez ve milyonları yönetemez. Belirli ki, proletarya kendi ideolojisini, burjuva ideolojisinden miras kalan önyargılarıyla ve dargörüştülükle zayıflatamaz.

Soyutluk uyandırır, gerçeklik ise uyandırır. Proleter ideolojinin burjuva ideolojisi karşısındaki esas gücü, soyut değil somut maddi gerçeklik olmasıdır. Burjuva ideolojisinin günümüzdeki yegâne üstünlüğü, önyargılar ve alışkanlıklar biçiminde oldukça yaygın oluşundadır. Burjuvazi her olayda, bu ön yargıları yeniden ve yeniden üretir. Kapitalist toplumda burjuva ideolojisi egemen ideoloji olarak varlığını sürdürür. Ve bu egemenlikten küçük burjuvalar kadar proletarya da nasibini alır. Toplumsal bir alt-üst oluş yaşanmadığı sürece, işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvalardan oluşan halk tabakalarından da burjuva önyargılar, en çok değer verilen alışkanlıklar olarak varlığını korur. Halk tarafından genel kabul gördüğü denilerek, kutsanmış değerleri proleter ideolojisinin saflarına taşımak, komünist hareketi güçlendirmeyi aksine zayıflatır. Çünkü bu sayede burjuva ideolojisinin uyandırıcı ve uzlaştırıcı etkisi proletarya saflarına taşınmış olur.

Proleter ideolojisi ve komünist teorisi zayıf olanların kendi siyasal cephaneliklerini kutsanmış değerlerle doldurmaları yeni bir şey değildir. 1905 Devrimi sonrasında Rusya'da bu yenilginin moral bozukluğuyla, proleter ideolojiye pamuk ipliğiyle bağlı olanlar, zayıflıklarını mistik ideolojiyle kapatma çabasına girmişler ve ortaya ampri-kritisizm çıkmıştı. Çok daha çapsiz biçimde şimdi aynı çaba tekrarlanır oldu. Proleter ideolojinin sağlam maddi dinamiklerine zayıf teorileriyle bağlı olanlar, yaşamakta olduğumuz iç savaşın ateşine, ancak kutsanmış değerlerin desteğiyle dayanabiliyorlar. "**Şahadet, namus, adalet, vb.**" bu tür değer ve kavramlardır. Proletarya bu gelişime müdahale etmelidir. Aksi takdirde, devrimci saflara sokulan bu tür burjuva anlayışlar anti-komünist önyargılara beşik oluşturur, onu besler. Materyalizm, bu mücadelenin en etkili silahıdır.

Proletarya, halka öğretecektir.

Setenay BERDAN

BURJUVA KÜLTÜRLE

BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞ KAZANILAMAZ - IV -

DEVİRİMCİ AMAÇLARA
ULAŞMANIN
VAZGEÇİLMEZ ARACI

CELİK DİSİPLİN

Herkez kabul eder ki, örgütlülük iradeyi etkin kılar. Örgütlü on kişinin iradesi örgütsüz onlarca, hatta yüzlerce kişinin iradesine bedeldir. Peki bunun sırrı nerededir? Hiç kuşku yok ki, bunun sırrı, bir araya gelerek örgütü oluşturan kişilerin (program olarak ifade edilen) amaç birliğinde ve bu amaçlara ulaşmak için mücadele veren örgütün (tüzük olarak ifade edilen) işleyiş birliğinde, uyumunda aranmalıdır. Eğer bir örgütün programı net değilse, yahut program konusunda üyeler arasında ciddi görüş ayrılıkları varsa örgütün tutarlı bir politika yürütmesi ve sonuçta başarılı olması beklenmemelidir. Bununla birlikte, net bir programa sahip olmak ve tüm üyelerin bu program üzerinde anlaşılıyor olması da başarı için gerekli olmakla birlikte yeterli değildir. Başarılı bir örgütsel faaliyet yürütmek için belirli bir program gerçekleştirilmeye çalışan örgütün uyumlu çalışabilmesi esastır. İşte, örgütün (kollektif topluluğun) uyumlu çalışabilmesi için zorunlu kurallar bütünü disiplindir. Öyleyse; kollektif bir çalışmadan en üst düzeyde verim alabilmenin vazgeçilmez koşuludur disiplin. Ve disiplinsiz bir topluluk sadece verimsizliğe değil, başarısızlığa değil, disiplinsizliğin sürmesi durumunda -ne kadar amaç birliği olursa olsun- giderek dağılmaya mahkumdur.

Hedefe, amaçlara ulaşmasının aracı örgütse, örgütsel işleyiş için vazgeçilmez koşul da disiplindir. Ve her örgütün, her kollektifin kendine göre bir disiplini vardır, olmak zorundadır. Disiplinin biçimi, kollektif bütünüün amaçlarına, bu amaçlardan hareketle yürütülen faaliyetin alanına, koşullarına, araç ve yöntemlerine bağlıdır. Örneğin amaç, klasik müzik yapmaksa, bunun aracı bir orkestra oluşturmaktır. Kollektif bir bütün olarak her orkestra için uyulması zorunlu belirli kurallar vardır ve bu kurallar bütünü orkestranın disipliniyi oluşturur. Orkestra konser verebilmek için yeterince prova yapmalıdır, nispeten yeni elemanlar daha sıkı bir çalışmadan geçmeli ve ses uyumunu bozmayacak şekilde daha usta müzisyenlerin düzeyine yükselmeye çalışmalıdır. Konser boyunca her müzisyen belirli bir yere oturmalı, belirli bir kıyafet giymeli ve tüm orkestra üyeleri orkestra şefinin hareketlerle verdiği komutlara harfiyen uymalıdır vb.

vb. İşte bu ve benzeri kurallar, aşağı yukarı, tüm orkestralarda geçerlidir. Bu kurallar bütünü orkestra disipliniyi oluşturur ve ihmal edilirse ortaya bir orkestra değil, çıksa çıksa, Bremen Mızıkacıları çıkar.

Genel olarak disiplini bu şekilde anlamak gerekir. Ama unutulmamalıdır ki, disiplinin de sınıfsal bir gücü vardır, yani her sınıfın kendisine özgü bir disiplin anlayışı vardır. Örneğin, kapitalist toplumun egemen sınıfı olan burjuvazi, kendisinden önceki egemen sömürücü sınıflara oranla çok gelişmiş bir disipline sahiptir. Elbette, bu burjuva disiplini, burjuvazinin kendisine değil, topluma yönelttiği bir disiplindir. Kurallar yahut kısıtlamalar burjuvazinin kendisi için değil, egemenlik altında tuttuğu ezilen halklar içindir. Burjuva disiplinin amacı, burjuva sınıf çıkarlarını korumak, pekiştirmek, ona en uygun koşullarda sömürü ve soygun koşulları sağlamaktır. Bu amaca hizmet eden burjuva disiplini çok çeşitli ve eskiye göre karmaşık kurumlar, aygıtlar eliyle uygulanır. Bu kurumların esasını burjuva devlet aygıtı oluşturur. Ordusu, polisi, mahkemeleri, cezaevleri gibi kurumların ve yasalar, yönetmelikler gibi kuralların yanı sıra, basın-yayın kuruluşları, üniversiteler, dini kurumlar, kültür-sanat kurumları, hatta spor kurumlarına varıncaya değin tüm kurum ve kuruluşlar burjuva sınıf disiplinine tabidir, ona hizmet eder. Burjuvazi, kendi egemenliğini sürdürebilmek için tüm bu kurum ve kuruluşları, yılların verdiği yönetme tecrübesiyle büyük bir ahenkle, disiplinle yönetir ve yönlendirir. Burjuvazi, kendi sınıf çıkarları doğrultusunda ezilen yığınları disipline ederken, bu durum ezilen yığınların çıkarlarını ifade etmez. Bundan dolayı, burjuva disiplin, bilinç ve gönüllülük üzerinde kurulamaz, ancak zorla itaat ettirme temelinde uygulanması mümkündür. Burjuvazi de, topluma dayattığı disiplini işte bu temelde uygular; Gerici gelenekleri, dini, örf ve adetleri, burjuva basın-yayın, üniversiteleri vb. kullanır, yalan ve demagojiyle ezilen yığınları aldatarak hizaya getirmeye, boyunduruk altında tutmaya çalışır, bunun işe yaramadığı noktada, devreye ordu, polis, mahkemeler, cezaevleri vb. yani burjuva zor girer. Burjuvazi, elindeki tüm yol ve yöntemleri uyum içinde kullanarak ezilen yığınları burjuva disiplini, yani boyunduruk altında tutmaya çalışır.

Küçük burjuvazi ise genel olarak disiplinsizdir. Tarih boyunca egemen sınıf olamamış ve gelecekte de egemen sınıf olarak örgütle-nemeyecek olan küçük burjuva sınıf, örgütlülükten, dolayısıyla da disiplinden uzaktır. Bir kere, küçük burjuvaziden ancak genel olarak söz edilebilir, özelde ise küçük burju-

va sınıfı oluşturan, birbirine yakın olmakla birlikte farklı farklı koşullarda yaşayan küçük burjuva tabakalar, hatta tek tek bireyler söz konusudur. Küçük burjuvazi, işçi sınıfı gibi aynı koşullarda ve birarada yaşayan bir bütün oluşturamaz, tam tersine, dağınık ve bölük-pörçük bir yığındır. Bundan dolayı da örgütlülüğe ve merkezîyetçiliğe gelmekte zorlanırlar. Bir küçük burjuva, yaşam mücadelesini çevresindekilerle birlikte değil, çevresindekilere karşı yürütür. Gücünü koşullarıyla bir araya gelip dayanışmaktan değil, onlarla karşı karşıya gelip rekabet etmekten alır. Örneğin bakkallar büyük marketlere karşı, ya da küçük köylüler büyük toprak sahiplerine karşı bir araya gelip dayanışarak mücadele etmekten öte birbirleriyle rekabet eder, didişir, iflas ettirmeye çalışırlar. Küçük burjuvazinin doğasında varolan bu özellikler devrimci mücadele içerisine taşındıklarında, karşımıza, kendini öne çıkarma, kariyerizm, kıskançlık, komploculuk vb. küçük burjuva zaafı olarak çıkarlar. Küçük burjuvazi, tekellerin, büyük toprak sahiplerinin karşısındaki konumu gereği, yaşam boyunca baskı altındadır, ezilmiş, sindirilmeye zorlanmıştır. Disiplin denince, yalnız bu burjuva disiplini ve bunun sonuçlarını, yani icra, haciz, ipotek yasalarını, jandarma dipçliğini, polis copunu, mahkeme koridorlarını bilir ve doğal olarak disiplinden nefret eder. Disiplin denilen şey hep kendisine karşı yöneltilmiş ve bu disiplin sayesinde sindirilmiş, sürdürülmüştür. Disiplini sadece bu biçimiyle yani burjuva disiplini olarak anladığından, disiplini sevmemekte hakkı da yok değildir, ama öte yandan, emir almaktan nefret eden küçük burjuva kişilik, emir veremeye sevdalidir. Yıllar yılı ezilmiş, baskı altında tutulmuş kişiliğini, egosunu tatmin etmenin olanakları bir kez eline geçmeye görsün, bir an için yetki sahibi olmaya görsün, o vakit, müthiş bir disiplin adamı oluverir; yetkilerine girsin-girmesin her yere her kese emirler yağdırmaya başlar. Tıpkı askerde onbaşılığa getirilmiş bir çobanın kendisini ordu komutanı mareşallerden daha önemli, daha yükseklerde görmesi gibi... Hayat boyunca hep ezilme ve aşağılanmadan sonra şimdi, nihayet, gerçek değerinin farkına varılmıştır; nihayet tüm hünerlerini, kudretini konuşturabileceği bir pozisyondadır, artık kendi benliğini herkesin gözleri önünde konuşturmanın; insanlara, gerçekte kim olduğunu göstermenin ve bu arada egolarını tatmin etmenin zamanı gelmiş çatmıştır... işte böyle duygularla (ve maalesef bilinçle değil de çoğu zaman duygularla) hareket eder küçük burjuva kişilik.

Proleter sınıf disiplini ise, tarihsel açıdan en gelişmiş disiplini ifade eder. Şöyle ki, her

gelişme, beraberinde bir karmaşayı da getirir. Bu karmaşanın önüne geçmenin yolu ise, disiplini de geliştirmek işleri daha örgütlü, sistemli, kurallı hale getirmektir. Burjuva disiplin, kendisinden önceki tüm egemen sınıfların disiplininden daha güçlü, daha gelişmiş, daha üst düzeyde idi; ve daha gelişmiş bir toplumu, yani komünizmi yaratacak olan proletaryanın disiplini de burjuva disiplininden daha güçlü, daha gelişmiş ve daha üst düzeyde olmak zorundadır.

"Proleter, tek başına bir birey olarak hiçbir şeydir. Bütün gücü, bütün ilerlemesi, tüm umut ve beklentileri örgütten, arkadaşlarıyla birlikte sistemli eylemden türemiştir. Büyük ve güçlü bir örgüte dahil olduğu zaman kendisini büyük ve güçlü hisseder. Bu örgüt onun için temel şeydir; bununla karşılaştırıldığında bireyin pek az anlamı vardır. Proleter, kişisel ayrıcalık ya da kişisel şan ummaksızın, atandığı herhangi bir görevde tüm duygu ve düşüncelerini kaplayan gönüllü bir disiplinle görevini yaparak, adsız kitlelerin bir parçası olarak en yüksek bağlılıkla savaşır." (Lenin, Aydın Kesimi Üstüne)

Bu proletaryanın kültürüdür. Komünist Partisi, işte bu kültürü içselleştirebildiği ölçüde gerçek bir proletarya partisi haline gelir. Parti disiplini, işçi sınıfının disiplininden kaynaklanır. Çünkü işçi sınıfı kolektif çalışmayı doğası gereği içselleştirmiştir. Proletarya disiplinli olmak zorundadır. Proleter disiplin, proleter kültürün en temel yönlerinden biridir. Proletarya, kendi disiplinini parti içerisinde en üst düzeyde yaşama geçirebileceği ölçüde insanlığın kurtuluşu amacıyla ulaşabilir. Parti, disiplinini proletaryadan aldığı sürece muhteşem bir uyum ve birlik içinde çalışmalarını sürdürebilir, tek bir vücut gibi hareket edebilir.

Bu noktada şu soru sorulabilir: Proletaryanın en ileri unsurlarını bağrında toplayan ve yine proletaryanın öncüsü olma iddiasını taşıyan bir parti için proletaryanın disiplinini içselleştirememeye ve yaşama geçirememeye tehlikesi var mıdır? Bu soruya 'evet' şeklinde yanıt vermek gerekiyor. Çünkü aydın kesimden belli unsurlar da sınıf savaşımında proletaryanın saflarında yer alırlar ve çoğu kez de küçük burjuva aydın karakterlerini peşleri sıra partiye taşırlar. Dünya devrim tarihlerinden, devrim partilerinin deneyimlerinden çıkardığımız dersler de gösteriyor ki, proletarya partileri sürekli olarak kendi içlerinde küçük burjuva aydın hastalığına karşı amansız bir mücadele içinde olmuşlardır.

"Aydın kesimi bizzat, çabalarının büyük ölçüde bileşimini doğrudan doğruya gerektirmeyen, örgütlenmiş kolektif emek yoluyla doğrudan doğruya eğitmeyen kendi yaşam ve çalışma koşulları yüzünden, proletaryadan her zaman daha bireycidir. Bu nedendir ki, kendilerini parti yaşamının disiplinine uyarlamak aydın ögelere zor gelir ve aralarından bu disipline doğal bir biçimde elverişli olmayanlar gerekli örgütsel sınırlamalara karşı isyan bayrağını açarlar ve iç güdüsel anarşizmleri-

ni bir savaşım ilkesi düzeyine çıkararak buna yanlış bir biçimde 'özerklik' isteği, 'hoşgörülü talebi vb. adlar verirler." (Lenin, Aydın Kesimi Üzerine)

Bu özelliklere sahip unsurların parti içine sızmaları ve parti bünyesinde küçük burjuva aydın hastalığını yaymaları söz konusu olabilir. Çünkü, partinin gelişimi açısından aydınlardan yararlanılmamalıdır. Ancak, parti saflarına katılacak aydın unsurların tüm küçük burjuva yönlerinden sıyrılmaları gerekir. Kaldı ki, proleterler de, tek tek bireyler olarak kimi küçük burjuva özellikleri ve şekillenışı üzerlerinde taşıyabilirler. Kapitalist toplumda burjuva kültür egemen kültürdür. Burjuvazi her türlü araç ve yöntemi kullanarak kendi bireyci kültürünü tüm topluma enjekte etmektedir. Tüm toplum kesimleri gibi proleterlerin de -her ne kadar yaşam biçimleri kolektif de olsa- bu burjuva propaganda bombardımanının ve bireyci eğitimin etkisinden tamamen uzak kalmaları beklenmemelidir. Burjuva eğitimin ve propagandanın odağında bireycilik vardır, 'ben' olgusu vardır. Böyle bir propagandanın etkisi altında kalan kişi, 'kolektif çıkarlar'ı kavramakta zorlanır, her şeyi kişiselleştirme eğilimi taşır. Kendi ben'ini topluluğun içinde eritemez ve topluluğun kolektif çıkarları için gerekli kurallar, yani disiplin ona ürkütücü gelir. Disiplin iğrenç bir şeydir. Tastamam köleliktir bu; bireyin, kişiliğin ayaklar altına alınmasından, akıl almaz hakaretlere uğratılmasından başka bir şey değildir vb... İşte böyle öğretir burjuvazi ve tam da böyle düşünür küçük burjuva aydın. Böyle düşünür ve ilk fırsatta kendi kişiliğini 'kurtarma' sevdasıyla kolektif disipline karşı isyan bayrağını açar. Kendi ben'ini kolektif içinde eritemeyen küçük burjuva, partinin doğrularının yerine kendi doğrularını, partizanlığın yerine bireysel hırsı, bireysel başarıyı, kariyerizmi koyar ve bu özellikleriyle proletarya partisinin birliğini, bütünlüğünü bozar. Bir benzetme yapmak gerekirse; örneğin futbol kolektif bir spordur. Fakat tek tek her futbolcu takımının başarısı ereğinin yerine kendi başarısını geçirirse ve her biri kendi adına gol atmaya çalışırsa, takımın verimi düşer; takım olarak başarısızlığa uğranır. İşte küçük burjuvanın kafasındaki ideal futbol takımı böyle bir takımdır; sıradan neferlerinden, adsız kahramanlardan oluşan disiplinli bir takım değil, tabiri caizse bir yıldızlar karmasıdır.

Küçük burjuva aydının kendi ilke'leri vardır. Yaşantısında parti ilkelerine yer yoktur. İlkesizliği ilke edinmiştir. Genel ilkeler olsun, disiplin kuralları olsun, kuşkusuz bilinçsiz yığınlar için geçerli ve gereklidir, hatta zorunludur. Ancak aynı ilkeler, yahut disiplin kuralları 'seçkin' kafalar için kısırlaştırıcıdır ve şüphesiz her küçük burjuva aydınımız 'seçkin' bir kafadır. Kolektif çalışma için zorunlu ilkelere ihtiyacı yoktur. Zira o, her yeni durumda yeni bir değerlendirme yapabilir ve 'en doğru perspektife en kusursuz

hareket' tarzını ortaya koyabilir. İlke ve kurallara karşı işte böylesi bir aymazlık içinde olan küçük burjuva aydınımızın genel davranış çizgisi 'kafasına göre davranış'tır. 'Kafasına göre' davranır ve günlük, dikkat edilmeden, moral bozucu davranışlarıyla kolektif bütünü verimini düşürür.

Her kolektif bütünü, her örgütün disiplin anlayışı, disiplin kuralları, disiplin cezaları farklı farklıdır. Toplum, sınıfların ve sınıf egemenliğinin olmadığı bir dünyaya ulaştırma hedefini önüne koyan Leninist Partinin de kendine göre bir disiplin anlayışı vardır. Ve Lenin'in tabiriyle bu, *çelik bir disiplin*dir. Çelik bir disiplin, sınıf savaşımı yürüten leninist partinin en temel silahlarından biridir. Bu silahı iyi kullanamayan, disiplini gevşek olan bir parti leninist parti adına layık olmayacağı gibi, sınıf düşmanı karşısında bocalamaktan ve dağılmaktan da kurtulamaz. O halde, leninist partinin çelik disiplin anlayışından taviz vermek, burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmek demektir. Sınıf savaşımını başarıyla yönetmek, milyonlarca farklı iradeyi ahenkle birleştirmekten geçer. Her şeyden önce devrim, kolektif bir iradenin eseridir. Buradaki kolektif, sayıları milyonlarla ifade edilen proletaryadır, emekçi halktır. Leninist parti, işte bu milyonlarca ve milyonlarca ayrı iradeyi muazzam bir ahenkle bir araya getirebildiğinde devrim olanaklı hale gelecektir. Leninist parti savaş partisidir, devrim partisidir... Milyonlarca işçinin, emekçinin iradesini muazzam bir uyumla birleştirip sınıfların ve sınıf egemenliğinin olmadığı bir dünyaya taşıyacak partidir. Ve bundan dolayıdır ki, en akılcı, en hassas ve en sıkı disiplin, yani çelik disiplin, leninist partinin disiplini olmak zorundadır.

Çelik disiplin, kendisini, leninist partinin işleyiş ilkesi olan demokratik merkeziyetçilik ilkesinin uygulamasında gösterir. Her üye, belirli bir olay hakkındaki görüşünü (belirli bir işleyişe uygun olarak) ortaya koyar. Görüşler ortaya çıkıp netleştikten sonra çoğunun görüşü karar haline gelir ve artık tüm üyeler bu karara harfiyen uyurlar. Leninist partinin belirli bir hiyerarşik yapısı vardır ve tabandan tavana doğru belirli bir işleyişe uygun olarak tartışılan görüşler üst organlarda karar haline gelir. Ve üst organlarca alınan kararlar, alt organlarca itirazsız yerine getirilir.

Herhangi bir üye, eğer alınan karar kendi görüşleri doğrultusunda ise, buna uymakta zorlanmayacaktır. Asıl mesele, görüşlerimizde uyuşmayan, bize ters gelen, ikna olmadığımız kararlara uymaktır. İşte disiplin, kendini tam da bu noktada gösterir. Her üye, kendisi karşı çıkmış olsa bile, alınan kararı tereddütsüz, gönüllüce ve harfiyen yerine getirmekle yükümlüdür. Bize ters gelen ikna olmadığımız kararlara uyma, bunları yerine getirme işi zoraki değil, gönüllü, ikerikli değil, tereddütsüz ve yarım yamalak değil, harfiyyen yerine getirilmelidir. Bunun yolu, kolektif iradeyi kendi irademizin üzeri-

ne koyabilmekten geçer. Bunun yolu, Brecht'in bir şiirinde dediği gibi; "... iki gözün varsa senin / binlerce gözü var partinin..." şeklinde düşünabilmekten, bunu içselleştirmekten geçer. Parti, ancak her üyesinin aynı görüşte olmasa bile aynı şeyleri savunacağından ve alınan kararlara hiç eksiksiz uyacağından emin olduğu sürece sağlıklı çalışma yürütebilir. Parti içerisinde birlik ve bütünlük ancak bu şekilde sağlanabilir.

Partide program birliği vardır. Ama bu, hiçbir konuda farklı görüşler olmayacağı anlamına gelmez. Farklı görüşler olacaktır. Dolayısıyla, tartışmalar da olacaktır; olmalıdır da... Elbette bu tartışmaların da belirli bir disiplini vardır. Bu tartışmalar ancak belirli bir disiplinle yürütüldüğünde parti için geliştirici olur. Aksi takdirde, herkesin görüşünü uluorta ortaya koyup tartışmaya kalktığı bir yapılamada işler yürümez. Tartışmalar, görüş alış-verişleri üst organlarca belirlenecek tarzda ve dikey ilişki ağı çerçevesinde yürütülür. Yatay ilişki geliştirmekse tartışma disiplini baltalar. Yatay ilişki geliştirmek hi-zipçiliğe, parti bozgunculuğuna yol açar.

Partide eylem birliği zorunludur. Yukarıda orkestra örneğini vermiştik. Parti, milyonlarca enstrümana kumanda eden dev bir orkestraya benzetilebilir.

"Eğer (partinin) üyeleri tek bir kişiymiş gibi hareket ederlerse, eğer mutlak olarak uyum içinde olurlarsa parti güçlü olacaktır. Eğer bir komünistin parti disiplinine uyup uymamayı seçme hakkına izin verilseydi, bir parti yerine münazara kabulümüzdü olurdu. Eğer her komünist hoşlandığı parti kurallarına uyacak ve aynı görüşte olmadıklarını gözardı edecekse, bir parti yaratmak tamamıyla olanak dışı olur." (Soren, Lenin'in Parti Örgütisi.)

Gerçek bir proletarya partisi ve özellikle de bir savaş partisi olabilmek için tüm üyelerin parti kararlarına tereddütsüz uymaları zorunludur, diyoruz. Ancak bu, parti kural ve kararlarına 'körü körüne itaat' edilmelidir anlamına gelmez. Bizim disiplin anlayışımız 'körü körüne itaat' anlayışıyla bağdaşmaz. Böyle bir anlayış burjuva disiplini için söz konusudur. Proletaryanın devrim savaşçıları ise, karar ve kuralları içselleştirmeye çalışmaktadırlar. Bunun için de, karar ve kurallara uyarken, bir yandan da onların mantığını kavramak gerekir. Parti çalışmasında uyulması gereken kuralların mantığı, "İçinde yaşamın koşullarda bu kolektif bütün en iyi nasıl işler?" sorusuna verilecek cevapta aranmalıdır. Yani örgütlü yaşamın kurallarının kaynağı, bizzat örgütlü mücadelenin ihtiyaçlarıdır. Tek tek tüm kurallar, parti çalışmasını daha uyumlu, daha verimli hale getirebilmek içindir. Kuralları içselleştirirken bu temel üzerinde düşünmek gerekir. Ve unutmamak gerekir ki, bu kurallar birileri tarafından gelişigüzel ortaya atılmış şeyler değildir; bu kurallar belirli bir mücadele birikiminin ürünü olarak ortaya çıkmış; tecrü-

be edilmiş, kanıtlanmış doğrulardır. Dolayısıyla, "kuralların mantığını kavramaya çalışmalı, bu kuralları içselleştirmeliyiz" dememizden, parti kurallarını kendimizce yorumlayabileceğimiz, onları duruma göre değiştirmeye kalkışabileceğimiz şeklinde bir sonuç çıkarılmamalıdır. Parti kural ve kararlarını kusursuz bir biçimde yerine getirirken, aynı zamanda kavramaya da çalışmalıyız diyoruz; yoksa bu kuralları herkesin kendine göre yorumlamasını, duruma göre değiştirmesini asla söylemiyoruz.

Artık, disiplinin bir başka fonksiyonu üzerinde durmanın sırası geldi. Disiplinin tek fonksiyonu örgütün uyumlu işleyişini sağlamak değildir. Disiplin kurallarının çok önemli bir başka fonksiyonu daha vardır, o da kadroların eğitimidir.

İnsan yaşadığı ortama göre şekillenir, ya da insanın bilincini belirleyen yaşadığı ortamdır. İnsan disiplinli bir ortamda bulunursa kendisinin ve partisinin misyonunu, disiplinin anlamını ve önemini çok daha hızlı ve sağlıklı bir biçimde kavrar. Bu anlamıyla disiplinli bir ortamda yetişen bir militanın gelişimi de o ölçüde sağlıklı olacaktır.

Bir savaşçının disiplini, onun partiye ve devrime olan sadakatidir. Devrimin ve partinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutmaktır. Ya da, daha doğru bir deyişle, bireyin parti ve devrim dışında başka hiçbir şeyden çıkarılmamasıdır. Parti disiplini, kişisel özelliklerin, alışkanlıkların yaşam tarzının, partinin yaşam tarzının, ahlakının ve ilkelere içinde eritmesi ve bireyin düşüncede ve yaşamda partinin disiplini ve yaşam tarzıyla mayalanıp şekillenmesidir. En mükemmel disiplin anlayışı, parti, devrim ve sosyalizm bilincini en yüksek düzeye çıkarmaktır ki, bu bilincin en yüksek düzeye çıkarılmasının vazgeçilmez araçlarından biridir disiplin. Disiplinin bulunmadığı, burjuva alışkanlıkların ve yaşam tarzının bulunduğu bir ortamda bireyin parti ve devrim bilincini, fedakarlığı en yüksek düzeye çıkarmasının koşulları yok demektir. Bunun olabilmesi için en başta disiplinin sağlam olması zorunludur. Çünkü, yukarıda da belirttikimiz gibi disiplin, örgütlülüğü en yüksek verimle yürütmeyi sağlayan kurallar bütünüdür. Bu kuralları kaldırdığımızda geriye ne amaç birliği, ne çıkar birliği ve ne de gelişim kalır. Kalsa kalsa bireysellik, bireysel yaşam tarzı kalır. Çünkü, bireyin gelişimi, bilincinin ileri doğru gelişimi ayakları havada, maddi yaşamdan bağımsız olarak sağlanamaz. Böyle bir şey ancak kulaktan dolma, maddi temelleri olmayan boş bir şey olur ki, karşılaşılan ilk olumsuzlukta da kendini ele verir.

Parti disiplininin en önemli üstünlüğü, bunun özdisiplin haline getirilebilmesidir. Özdisiplin, kolektif disiplinin içselleştirilmesidir. Yani, kolektif iradeye uyma ve onu içselleştirme sonucu denetlemeye ihtiyaç duymaksızın onu yaşama geçirmektir. Özdisiplini kavrayamayan ya da içselleştiremeyen ki-

şi, kolektif yaşamda uyulması gereken kural-lara uyar, ancak kendi yaşamını, duygularını, düşüncelerini kolektifin gelişmesine katkıda bulunacak şekilde geliştiremez. Devrimci bir kişi kendini geliştirmek, ideolojik-pratik bakımdan yetkinleştirmekle yükümlüdür. Bunun için yazılmış, çizilmiş, alınmış, sınırları belli bir kural olmayabilir. Ancak, kişi, kolektif yaşamı özümsemişse ve kendini bütünün bir parçası olarak görüyorsa, kendi gelişimi için tüm gücünü ve enerjisini, denetleyici bir güce ihtiyaç duymadan kolektifi daha verimli kılmak için harcayacaktır. İşte, özdisiplin böyle anlaşılmalıdır. Yoksa, özdisiplin, kişinin kendi kendisine koyduğu, 'kendi doğruları' nı ifade eden kurallar vs. değildir. Bu, bireyselliktir. Özdisiplin, kolektif disiplinle çakışan bir tarzda değil de çatışan bir tarzda ele alınırsa, küçük burjuva aydınının kolektife uyumsuzluğunun gerekçesi haline gelir.

Özdisiplinin oturtulması için bireyin öncelikle konulan disiplin kurallarına uyması ve daha sonra bu kuralları içselleştirip, mantığını kavrayıp daha da üst boyuta çıkarması gerekmektedir. Öncelikle, disiplin kuralları keyfiyete bağlı değildir. İstedığıme uyarım, istemediğime uymam diye bir şey söz konusu olamaz. Herkes, alınan kararlara, konulan kurallara, ister işine gelsin, ister gelmesin harfiyen uymak zorundadır. Bunun kesinlikle bilince çıkarılması gerekiyor. Eğer disiplin kuralına gönüllülük temelinde uyuluyorsa burada mesele yoktur. Şayet birey o disiplin kuralına istemeyerek ya da ikna olmaksızın uyuyorsa, işte disiplinin eğiticiliği burada devreye girer. Disiplin kuralları öyle gelişigüzel belirlenmediğinden, ilk başta konulan kurala ikna olmadan uyan kişi, süreç içinde o kuralın mantığını kavrayacak, yararını görecektir, bilince çıkaracak ve hatta daha da geliştirecektir.

Disiplinin eğitici rolü bilince çıkarılıp yeterince kullanıldığında, parti saflarına taşınan küçük burjuva özelliklere karşı mücadelede çok etkili bir silah olarak kullanılabilir. Küçük burjuva özellikler parti saflarına buluşturulmamalıdır. Bunun yolu, proletaryanın çelik disiplininin hiç bir koşulda gevşetilmemesi ve en katı biçimde uygulanmasıdır. Lenin, proletarya partisinin çelik disiplini en ufak biçimde zayıflatmanın, gerçekte proletaryaya karşı burjuvaziye hizmet etmekte olduğunu söylemiştir. Disiplini zayıflatmak, içten içe tahribata uğramak demek, kolektifin çalışma biçimini bozmak, verimi düşürmek demektir. Bu da düşmanın amacına hizmet etmektir. Özellikle iç savaş dönemlerinde partinin merkezîyetçi yönü doğal olarak daha ağır basacaktır. Parti, demokratik yönünü asgariye indirmek zorunda kalacaktır. Bu dönem, partinin askerileştirilmesi dönemi olmak zorundadır. Lenin'in sözleriyle bu dönem, "aşırı merkezîyetçilik, en katı disiplin ve emirlerle eylem" dönemidir. Bu yaşama geçirilmeden savaşçı bir parti olunamaz ya da

başka bir deyişle, iç savaş döneminin savaş partisi böyle davranmak zorundadır. Özellikle iç savaş koşullarında disiplinli zayıflama çabaları normalden on kat daha zararlı olacaktır.

Küçük burjuva özellikler taşıyan ögeler, parti saflarında disiplinsizliği ve moral bozukluğunu açıktan açığa yayamazlar. Zaten bunu yapma koşulları da yoktur. Ancak her zaman disiplinsizliği yayabilmek için bir kılıf bulurlar. Parti işleyişiyle ilgili olarak söylenen bir söz vardır: "Asker mantığı..." Küçük burjuva unsurlar asker mantığının kötü bir şey olduğunu, bunun dogmatiklik olduğunu ve ayrıca robotin aşağılanmasına, kölece itaat eden kötü bir kişiliğin ortaya çıkmasına yol açtığını... ve aslında kendilerinin disipline karşı olmadıklarını... ancak asker mantığının parti işleyişine zarar verdiğini vb. savunurlar. Bu, üstü kapalı bir şekilde disipline saldırmak, disiplinsizliği yaymaktır. Özellikle belirtmek gerekir ki, parti, ordu gibi salt askeri bir kurum değildir. Parti, işçi sınıfının siyasal savaşım aracıdır ve her koşulda politik niteliğini korur. Askeri eylem, örneğin bir savaş komünizmi döneminde dahi parti için sadece bir araçken, işçi sınıfının bağımsız sınıf siyasetini yürütmek partinin her dönem esas niteliğini oluşturur. Dolayısıyla, parti militanları, hiç bir dönem için salt asker değil, esas olarak politik birer kişilik olarak kendilerini geliştirirler. Bununla birlikte, özellikle de iç savaş döneminde parti saflarında asker mantığının hakim kılınması kendini dayatır. Askeri bakış açısı, askeri disiplin geliştirilmeli ve çok iyi uygulanmalıdır. Asker, savaşı en açık biçimde yaşayan kişidir ve bundan dolayı da son derece katı bir disipline sahiptir. Yaşamla ölüm arasındaki o çok ince çizgide yaşamını sürdürmektedir ve en ufak bir disiplinsizliği kendisinin ve yandaşlarının yaşamına malolabilir. Örneğin, askeri bir eylem sırasında komutanın emirlerini tartışmaya kalkışmak, sadece eylemin başarısızlığına yol açmakla kalmaz; birliğin, bölüğün vb. tümünden imhasına da neden olabilir. Ki bu asla affedilmez bir şeydir. Asker disiplini asla gevşetilemez ve esnetilemez. Sınıf savaşımının en otoriter araçlarla sürdürüldüğü, "Ya Devrim Ya Ölüm" şiarının en çıplak gerçeği ifade ettiği iç savaş koşullarında proletaryanın savaş partisinin disiplini askeri bir disiplindir; asker mantığı tüm savaşçılarca özümsemelidir. Küçük burjuva unsurlar asker mantığını karalarken, aslında demagojiye başvururlar. Burjuva ordusunun askerleriyle proleter savaşçıları aynı kefeye koymaya; burjuva ordunun disipliniyle proletarya partisinin disipliniyle özdeş şeylermiş gibi göstermeye çalışarak asker mantığını gözden düşürmek isterler. Oysa, burjuva ordunun disipliniyle proletarya partisinin disiplini arasındaki benzerlik biçimseldir ve sonuç olarak ortaya çıkan bir durumdur (ki zaten bu biçimsel benzerlik de doğaldır; olmak zorundadır; ne de olsa, savaşan her iki

güç de aynı savaş gerçeğiyle karşı karşıyadır.) Özüde ise, bu ikisinin disiplini birbirinden bütünü farklıdır. Bu fark, her şeyden önce çıkarılarda ve gönüllülükte kendini gösterir. Şöyle ki, burjuva ordunun kurmayları, yaşantılarıyla ve toplumsal konumlarıyla birer burjuva gibi yaşarlar, oysa aynı burjuva ordunun erleri emekçi sınıfın üyeleridir. Dolayısıyla, savaşın amaçları konusunda burjuva ordunun kurmaylarıyla erleri, yöneticileriyle yönetilenleri arasında çıkar birliği yoktur; tam tersine uzlaşmaz bir çıkar çatışması vardır. Öte yandan proleter saflarda ise komutanlarla askerler arasında tam bir amaç birliği, çıkarılarda tam bir uyum vardır. Burjuva orduda erler savaşa zorunlu olarak katılırlar. Askerlik zorunludur. Asker kaçakları bir çok yönden tehdit altındadır. Proleter saflarda savaşmak ise gönüllülük temelinde gerçekleşir. Devrimci savaşımın onca risk ve zorluğuna karşın burjuvazinin yıkılması gerektiğine inanan ve bunu isteyenler, insanlığın kurtuluşu davasının gerçekleşmesi için gönüllü olarak proleter saflarda yer alırlar. Tüm bunların yanı sıra, proletaryanın ordusunda, burjuva orduda olmayan bir demokrasi de vardır. Burjuva orduda erler, düşüncelerini hiçbir şekilde dile getiremezler ve ayrıca yükselme, subay olma olanakları da yoktur. Proletaryanın ordusunda ise herkesin görüşlerini, önerilerini açıklayabileceği platformlar vardır ve yine herkes ortaya koyduğu savaş kararlılığına, partiye ve devrime bağlılığına ve de yeteneklerine göre yönetici, komutan düzeyine gelebilir. İşte bu çok temel farklılıklara rağmen burjuva ordunun disipliniyle proleter ordunun, proletarya partisinin disiplini aynı kefeye koymaya çalışmak, burjuva ordunun kölece boyun eğmeye alıştıran, aşağılanan ve aldatılan askerleriyle, proleter ordunun gönüllü, onurlu ve kendi sınıf çıkarları için savaşan sıraneferlerini özdeşleştirmeye kalkışmak tam bir demagojidir. Biz bir savaş partisi isek ve iç savaşı kazanacaksak, her birimiz birer sıraneferi, birer asker olabilmeliyiz. Her leninist, yaşamı, savaşı bir asker gibi, askeri bir bakış açısıyla değerlendirebilmeli ve en katı askeri disiplini içselleştirebilmelidir. İç savaş gerçeği bize bunu dayatıyor ve bu savaş ancak böyle kazanılır. Bizim disiplinimiz burjuva ordu disipliniyle kıyaslanamayacak kadar güçlü temellere dayanır. Burjuva disiplini zorla boyun eğmeye dayanırken, bizim disiplinimiz kuralları kavrattmayı, içselleştirip özdisiplin haline getirmeyi ve bu yolla, bir yandan uyumlu işleyişi sağlarken, öte yandan da savaşçıları eğitip geliştirmeyi esas alır. Bu bizim üstünlüğümüzdür. Bu üstünlüğü burjuva ordudan daha disiplinli bir ordu gibi davranarak somutlamalıyız. İç savaş koşullarında proletarya partisinin çelik disiplini en katı askeri disiplindir. Bu disiplini ve askeri bakış açısını kolektif savaş gücünün verimini en üst düzeye çıkarmak üzere geliştirmeliyiz.

Bu konuda yaşanan bir kavram karmaşası vardır; bazen, disiplinle düzen birbirine karıştırılmaktadır. Düzen, bir işin belirli aralıklarla, planlanana uygun şekilde aksatılmadan yapılmasıdır. İşlerin yürütmesi, düzenlilikte, bir saatin işleyişi gibidir. Ancak disiplin bu değildir. Belirli dönemlerde, belirli koşullar altında örgütlü yaşamda düzenlilik hüküm sürebilir. Ancak bu düzenlilik de kolektif verimini artırmak içindir. Düzenlilik kolektif verimini düşürmeye başladığı andan itibaren derhal bir kenara atılmalıdır. Özellikle iç savaş dönemi korkunç bir düzensizlik dönemidir. Düzenli bir iş, düzenli bir çalışma yürütmenin koşulu, yok denecek kadar azdır. Elbette, yine belirli planlar, programlar yapılacaktır. Ancak, sürekli engeller çıkacak, planlanan amaca ulaşabilmek için sık sık yeni değerlendirmeler yapmak, yenilemler almak gerekecektir. Düzenlilik kolektife hizmet ettiği sürece yararlıdır. Yoksa, düzenlilik tek başına ele alındığında bireyseldir, kolektivizm yoktur. Çünkü belli koşullarda, döneme uygun mücadele tarzı ve buna uygun olarak kurallar değişebilir, katılaştırılıp sertleştirilebilir. Belirli bir düzene alışkın ya da başka bir söylemle statükocu bir insan bu değişime uyum sağlamakta zorlanır. Kendimizi, özellikle de iç savaş koşullarında düzensizliğe alıştırmalı ve nerede görev verilirse orada çelik bir disiplinle çalışmaya hazırlanmalıyız.

Şurası akıldan çıkarılmamalıdır ki, disiplinsizliğin, gevşekliğin ne alt ne de üst sınırı vardır. Gevşeklik gevşektir. Ve bir kez parti saflarında boy göstermeye başladığında ve de önu alınmadığında yaygınlaşır ve bütün yapıyı virüs gibi sarar. Öyle ki, bir alanda boy veren gevşekliğin başka alanlara da yansımaması olanaksızdır. Disiplinin bir nebze olsun çignenmesi hoşgörülme görünür. Bu, hemen yaygınlaşma ve hoyutlanma eğilimi taşır. O halde, disiplinin çignenmesinin, gevşekliğin, kuralsızlığın hiç bir biçimine, hiç bir boyutuna tahammülümüz yoktur. olmamalıdır. Bazı durumlarda disiplinsiz davranışlar sonucu kısa vadeli, görece 'başarı'lar elde edilebilir. Bu, kimseyi yanıltmamalıdır. Disiplinsiz yaklaşımlar sonucu ortaya çıkabilecek geçici 'başarı'ları onaylamak, pire için yorgan yakmaktır. İlkeli yaklaşım, sonuç ne olursa olsun her türlü disiplinsizliğin hiç tereddütsüz mahkum edilmesidir.

Proletarya partisi saflarında küçük burjuva özelliklerle, zaafarla savaşmak sonu gelmeyecek ve asla ihmal edilmemesi gereken bir görevdir. Bu zaafaların en önemlilerinden biri olan disiplinsizliğe, kuralsızlığa karşı, savaşım özellikle de bir savaş partisi için varolma-yokolma sorunudur. Her leninist savaşçı bu gerçeği kavramalı ve komünist sorumluluk ciddiyetiyle kendini disipline etmeye çalışmalı, her türlü kuralsızlığa, gevşekliğe karşı bilincini sürekli uyanık tutmalıdır.

Derya ATEŞ
Doğan GÜNEŞ

Denizler'ce Güneşe Bakmak

"(...) Croix-Roissey'da barikatta göğsünden yaralanan Bouvri, Stock'a 'sil gözyaşlarını delikantı, ben henüz yaşıyorum. Ölsem de arkamdan zırlama, yerime geç. Hepimiz ölümlüyüz ama iş orada değil. Mesele insanın niçin öldüğünde. Ben kendi yirmibeş yılımı bir tok fabrikatör domuzunun altmış yılına vermezdim. Hem döşekte ölmenin ne si daha iyi barikattaki ölümden' demişti."

Ognyana Serebryakova
(ATEŞİ ÇALMAK-1)

Fırtınalı günlerin çocuklarıydı onlar; gözlerindeki umut ateşi hiç sönmeyen, içlerindeki devrim tutkusu hiç dinmeyen birer fidandı. Özgürlük renginde çiçeğe kesmişler, güneş kıvamında meyveye durmuşlardı; burjuvazinin korku nöbetlerinde dara çekildiler; filizleri rüzgarla savruldu. İdam edilmişlerinin üzerinden, tarihin akrep ve yelkovanının hızlı koşturmacası içinde 25 yıl geçti. Rüzgarla savrulan filizleri en zorlu engelleri aşarak coğrafyanın her tarafına dağıldılar; toprakların toprağa değdiği her yerde sıkı sıkıya tutundular, kök saldılar. Öyle ki, ekilen topraklar içinde en verimli olan, halkın yüreğinde ve bilincinde on yıllardır gizlendiler, boyattılar. Bugün artık en hoyrat ellerin bile onları koparmaya gücü yetmiyor.

Deniz, Hüseyin ve Yusuf Yoldaşları yüreklerimizin belleğinde bunca yıl yaşatan şeyleri burada tek tek saymamıza imkan yok. Onların devrimci anılarını yüzbinlerce insan biliyor zaten. Ancak onların bizlere bıraktığı büyük geleneğin üzerine reformizmin koyu renk gölgesinin düşürülmeye çalışıldığı böylesi bir dönemde, yoldaşlarımızın devrim ateşiyle tutuşan yüreklerini ve bilinçlerini günyüzüne çıkarmak bizler için bir zorunluluktur. Onların adları, evet yalnızca adları, etrafında reformizmin sahnelediği sahiplenme mizansenlerini, bu yanılmalı havayı dağıtmak için üzerimize düşenleri yapmayıp suskun kaldığımızda, devrime doğru devinen tarihsel sürecin omuzlarımıza yüklediği sorumlulukla hareket etmemiş olacağımızı bildiğimiz için bu artık ertelenemeyecek bir görev olmuştur.

Hemen hemen herkesin söylediği, ama bundan gerekli sonuçları çıkarıp günlük yaşamın diline çevirmediği bir şey var: '71 silahlı mücadelesi, üzerinde yaşadığımız coğrafyada bir kopuşu ifade ediyor. "Sol"un neredeyse tümünün "parlamentarizm"la malul olduğu bir dönemde, cesaretli, cüretli

devrimci bir çıkış olarak kabul ediliyor. İşçi sınıfı ve emekçi sınıfların ufuklarının düzen içi örgütlülük ve bir takım iyileştirmelerle varılacak bir "sosyalizm" anlayışıyla darlaştırıldığı yıllarda, bir avuç kararlı insanın sürece yaptıkları bu iradi müdahalenin, içinden süzülüp geldiğimiz damarın dinamizmini, devingenliğini gösterdiği sık sık yineleniyor. Devrimin ezilen ve sömürülen yığınların otoritesini ezen ve sömüren azınlığa zorla kabul ettirmesinden başka bir şey olmadığı gerçeğinden hareketle, yoldaşların o dönemde kullandıkları mücadele araç ve yöntemlerini kabul etmeyen neredeyse yok gibidir. Siyasi yapıların tümü onların bu radikal özünü, hiçbiri değerine bırakmadan sahipleniyorlar. Kuşkusuz bu eleştiri konusu yapılacak bir şey değildir; buraya kadar herkes hemfikir. Peki ya sonra? Sonrasında, köşesinden bucağından eleştiriler başlıyor: Büyük devrimcilerdi ama "küçük burjuva devrimcileriydiler. Gelişen sınıf dimaniklerini göremiyorlardı; birer kahramandırlar ama mücadeleyi daha ileriye taşıyacak solukları yoktu... vb. vb. Bu ruh halinin nedenleri arasında '71 silahlı çıkışının "yenilgi"yle sonuçlanması gösterilebilir; ama daha önemlisinin sınıflararası ilişki ve güç dengelerinin gümüşüde geldiği durum ve bunun tek tek kişilere ve siyasi yapılara yüklediği görevlerin ağırlığını kaldıramama olduğu görülmelidir.

İçinden geçmekte olduğumuz dönemin ayırdedici özellikleri olarak neleri gördüğümüz sorulabilir. Her ne kadar anlata anlata bazılarını siktirsek de yeniden ve yeniden tekrarlamak pahasına da olsa, görüşlerimizi bir kez daha söylemek bizler için önem taşıyor. Söylediklerimizin doğruluğunun günden güne daha belirginleşmesine rağmen politikalarımızı yeterince yaygınlaştıramıyor oluşumumuz ve savunduklarımızı şu ya da bu şekilde bilenlerin çoğu zaman, bir "suskunluk komplosu" içinde olmaları gözümü-

zü yıldırmıyor. Bizler biliyoruz ki, er ya da geç tarih ırmağı, döneme ilişkin doğru diyalektik öngörülere sahip olanların macerasına akacaktır.

Bizler bir süredir, Türkiye ve Kürdistan'da Lenin'in en özlü şekilde "ekonomik ve siyasi kriz" olarak adlandırdığı bir devrimci durumun yaşandığını söylüyoruz. Leninist anlamda bir devrimci durumun belirtilerinin neler olduğunu yinelemeden, onun öne sürdüğü şartlarla ilgili olarak yaptığı vurguyu buraya alıyoruz: "Yalnızca tek tek grupların ve partilerin değil, ayrı sınıfların iradelerinden de bağımsız olarak bu nesnel (abç) değişimler olmaksızın, genel kural olarak bir devrim olanaksızdır. Bu nesnel değişikliklerin hepsine birden devrimci durum denilmektedir." (Proleter Devrim ve Dönem Kautsky) Aslında Lenin'in bu vurgusu hiç bir ek açıklamayı gerektirmeyecek kadar açıktır; ama bir konunun üzerinde durmak gerekiyor. Gördüğümüz kadarıyla bir çok siyasi yapı devrimci durum saptaması yapıldığında artık yönetenler adına her şeyin bittiği, kitlelerin ayaklandığı bir devrim anının ifadelendirildiğini düşünüyor ve bize "henüz o aşamada değiliz" deniliyor. "Burjuvazi hala şu ya da bu tür mantıplasyonlarla yönetebiliyor. Üstelik yığınlarda öyle ellerinde kızıl bayraklarla alanlara çıkmış değiller." İşte bu kafalarda donuklaştırılmış bir devrim şemasının, ki en çok Ekim Devrimi örnek alınıyor, Türkiye ve Kürdistan'a uydurulma çabasından kaynaklanıyor. Oysa devrimci durumlarda söz konusu olan burjuvazinin yönetememesi değil, eski tarzda yönetememesidir; yığınların bilinç ve örgütlülük düzeyi değil, onların her geçen gün artan ekonomik sefaletin bir sonucu olarak, sistemde açılan çatlaklara dolmaları ve onu daha da büyütme olgusudur. Nesnel durumun kendisi, belki de çoğu sınıf bilincine sahip olmayan emekçi yığınları tarihsel eylemlerine doğru itmektedir. Bir devrimci durumla devrim an'ını ayıracak en önemli şey nesnel durumu, deyim yerindeyse, mayalayacak bir öznel faktörün, yani örgüt ya da partilerin, yığınlara öncülük etmesidir. Ancak bu tarihsel eylemin sonunda egemenler artık hiç yönetemeyeceklerdir.

Devrimci durumun, Lenin'in deyimıyla "buzun kırıldığı yolun açıldığı" bir dönemin en önemli özelliğinin yığınların hareketine önderlik edebilecek örgüt ya da partilerin akti-

viterlerini artırmaları olduğunu hepimiz biliyoruz. Ancak, bu aktivitelerin artık, alışılmış olanların dışında, başka tür mücadele araç ve yöntemlerinin öne çıkarılması anlamına geldiğini de biliyoruz. Şüphesiz bununla anlatılmak istenen Lenin'in "mücadele araç ve yöntemlerinin hiç birini diğerinin karşısına koymamak gerekir" şeklindeki doğru tespitinden yola çıkarak her türlü yöntemi, yasal parti örgütlenmesi de dahi, bir arada ele almak değildir. Leninizmin kullanılan/kullanılacak mücadele araç ve yöntemlerine bakışı, bir sürecin her aşamasında aynı kalmamıştır; dönemsel olarak değişikliğe uğramıştır. Oysa legal-ilegal, açık-gizli, siyasi ajitasyon – silahlı mücadele araçlarının hiçbirinin diğerinin karşısına konulmadan, hep birlikte ele alınması gerektiğini söyleyen, leninist olma iddiasındaki, reformistlerin sisteme ve onun zor aygıtlarına karşı hiçbir silahlı eyleme yönelmemeleeri, onların her şeyi arap saçına döndürdüklerini ama bu arada diğerlerinin arasından neyi ayıklayıp bir kenara bıraktıklarını çok güzel bir şekilde gösteriyor. Açıktır ki, devrimci dönemlerde onları reformizmin safına iten de bu olmuştur. Artık sınıflararası savaşımın düğüm noktalarının ancak silahlı mücadeleyi öne çıkartarak çözülebileceği bir süreçte onlar tam tersi bir rotada ilerlemiş, sistemin dümen suyuna girmişlerdir. Devrimci durumun görevlerinden kaçmanın sonu "parlamentar ahmaklık" olmuştur. Belki eleştirinin dozunu kaçırdığımız düşünülebilir; "Hayır, biz hiç de sizin sandığımız gibi unumuzu eleyip eleğimizi duvara asmış değiliz; dünya gericiliğinin her yönden saldırısına geçtiği bir dönemde iddialarımızı sürdürüyoruz, çağın en devrimci sınıfını iktidara taşımaya çalışıyoruz" diyebilirler. "Her şeyi emek eksenli düşündüklerini, sınıf dışı unsurların/gürültü gruplarının eleştirilerinin onların proleter devrimci özlerini karartamayacağını" söyleyebilirler. Ve hatta reformizmi emekçileri sistemle en geri düzeylerde uzlaştırma anlayışı değil de, her alanda eylemsizlik olarak gören bazı çevreleri ikna da edebilirler. Ama bütün bu fevranlar ve gösteriler, emekçi sınıfının devrimleşmiş kesimlerinde

ilgiye değer görülmeyecek ve sınıfın devrimci öncülerini onların üzerindeki parlak cilayı kazıyıp, altta titrek ve çirkin yüzüyle sırtan reformizmi göstermeye devam edeceklerdir. Denizlerin, Mahirlerin yaptıkları gibi, sınıf mücadelesinin dönemsel ihtiyaçlarının gerektirdiği silahlı mücadele temelinde yürütülen savaş, halklarımızın milis ve gerilla güçlerine dayanarak geliştikçe, reformizmin yarattığı yanlısamalar daha iyi anlaşılacak ve eninde sonunda dağılacaktır.

Bugün '71 silahlı çıkışının yarattığı büyük etki üzerinden, onların adlarıyla taraftar toplamaya çalışanlar, bu süreç içerisinde elbette sonal konumlarına ulaşacak ve temelleri çürüten her yapı gibi kendi üzerlerine çökeceklerdir. Bir bütün olarak tarih ve özelden Türkiye ve Kürdistan tarihi bunun örnekleriyle doludur. Belli bir süre için belli bir niceliği peşlerine takanların, çıkardıkları dergi, kitap, broşür vb. onlarca sayıyla ifade edilenlerin, zaman içinde esamesinin dahi okunmadığına hepimiz defalarca tanık olduk. Büyük nicelikleri taşıyan siyasi yapıların, o oylum içinden bir kaç tane de olsa, "nitelik" çıkarmadıkları için içine düştükleri durum içler acısıdır. Her defasında bunlardan dersler çıkarıldığı söyleniyor ama aynı hatalar yine-nerek tarihin belleği insafsızca yorulmaya devam ediliyor.

Artık sürecin akışının doğal seyrine uygun olarak reformistlerin '71 silahlı çıkışının geleniğini onların mücadele anlayışlarını sürdürme kararlılığında olanlara bırakmaları gerekiyor. Bunun yerine onlar adına vakıflar açarak, anma günlerini oda toplantılarında birer anımsama gününe dönüştürmek; burjuvaziden ve onun kurumlarından yoldaşlarımıza idae-i itibar talep etmek, onların devrimci anıları üzerine kirli bir şal örtmek anlamına geliyor; Denizlerin güneşe astıkları merdivenin çengellerini koparmak, onların yarattığı o bitimsiz kavga senfonisini eğreti seslerle bozmak anlamına geliyor. Ama hiç kimsenin kuşkusu olmasın, yoldaşlarımızın geleniğini, reformizmin sistemin kirine bulaşmış ellerine bırakmayacağız. Tarihe Leninistçe ad koymak için yürüyenler, "darağacında üç fidan"ın kararlı mücadelelerini güneşe taşıyacaklar; onların anılarını kızıl bayraklarla her yere resmedeceklerdir. Onlara yaşanan gerçek anmaları silahlarının türküsüyle Leninist Gerillalar ve halklarımız yapacak. Tarihte son sözü onların gerçek ardılları olan Leninistler söyleyecek.

**İDAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YA DEVİRİM YA ÖLÜM!**

...
onlar için herşey bitti
su değil içtikleri artık onların
yedikleri ekmeğe değil
el değil sıktıkları
onlar için herşey bitti
bu törenler bu cayırtı
bu ipekler bu altınlar bu yıldız
bu koşum saltanatı
yalan yalan hepsi yalan
korkudur bayrakları
korkudur urubular gibi dönen tepelerinde
onlar için herşey bitti
herşey bitti onlar için
değil mi ki kırıldılar bu fidanları
değil mi ki ağılattılar bu anaları
onlar için herşey bitti
ne tutunacak bir dal
ne dayanacak bir duvar
bir kara haberin ölü yankısıdır
onlar gözlerinizde
demirparmaklıklar arkasından bakar gibi
bakan gözlerinizde
(...)
bitti
bitti
herşey bitti onlar için
anaları yoktur onların
kardeşleri yoktur
yavruları yoktur onların
aşkları özlemleri beledikleri yoktur
kime diyecekler güzelim diye
kime diyecekler yığdım diye
kime diyecekler gözümün nuru
ciğerinin kösesi
ömrümün varı diye
sarmak için değil artık bu kollar
bu dudaklar uzanamaz artık hiçbir alına
korkunçu kambur gibi taşıyacaklar
sevgisiz bedenlerinde
korkarak içecekler bir bardak suyu
öläme güler gibi varacaklar uykuya
taş taş dökülüp gülen duvar
damla damla biten su
hiçbir şey kurtaramaz artık onları
onlar için herşey bitti
sabah yoktur onlar için
yağmur sonu yaz öğleleri
bozulmuş bağların lüzünü
ve balıklı gülüşü kapalı denizlerin
ormanların soluyuşu
haykırışı inanmanın
kolkolalığın gücü
unuşlu kurtuluşun
yok
yok
herşey bitti onlar için

"Amado'lu Agustos"
(ACIYI BAL EYLEDİK)

İNSANLIK SUÇU İŞKENCE KAPİTALİZMLE BİRLİKTE ORTADAN KALKACAKTIR!

"HUKUKUN ÜSTÜNLÜĞÜ" YALANI ÜZERİNE

Söyleylerde, ekranlarda, manşetlerde burjuvalar kendi sistemlerini tanımlarken: "Hukukun üstünlüğü, yargının bağımsızlığı" diye başlayıp, "Demokratik Cumhuriyet" diye bitirirler... Öyle sanıyorum ki, bu söyledikleriyle tüm toplumu da buna inandırdıklarına inanıyorlar.

Bağımsız yargı organlarına sahip, hukukun üstünlüğüne inanan "Demokratik Cumhuriyet"le idare edilen bir ülkede doğaldır ki, en vazgeçilmez hak "İnsan Hakları"dır. Gelin görün ki, bizim Demokratik Cumhuriyetimiz TC'de söylemle uygulama arasında küçük bir farklık var 180°'cik kadar...

Yüzlerce kere örneklerini yaşadığımız hukuk trajedilerine bir de 26 Mayıs '97 mahkemesini ekleyebiliriz... Bu öyle bir trajedi ki, zaman zaman komediye, zaman zaman drama dönüşerek uzun bir sürece devam edeceğe benziyor.

1980'li yıllardan bu yana hukuklu hukuksuzluğun en vahşicesine, bağımsız bağımsızlığın en kölesine, silahların gölgesinde, adına yargı denen kıymalara tanıklık ettik... Dünyanın hiçbir ülkesinde yaşayan halklar, 16-17 yıl gibi kısa bir sürede bu kadar büyük deneyimler yaşama ve kazanıma olanağı elde edememiştir. İyimsiz bir bakışla bu kazanımı bile kâr sayabiliriz... Zira bu ülkenin devrimcileri, sosyalistleri, komünistleri yaklaşık yüzyıldır anlatmalarına rağmen faşizmin bu katliamcı yüzünü kitlelere gösterememişti... Oysa bugün faşizmin kendisi uygulamalarıyla, en cahil halk kitlelerinin beynine bile kazıdı gerçek yüzünü... O kadar ki, kendi kalemlerinden onlarca yazar-aydın ve sarıyaçı bir taraftan katledip diğer taraftan methiyeler dizerek timsah gözyaşları aktı. Sıradan bir simitçiden, daha 12-13 yaşındaki ortaokul öğrencisine kadar, normal yaşamlarında belki de onların bayrağını taşıyanlar acımasızca karakollarda sokakta, evlerde katletti... Yetmezmiş gibi katliamları kınamak için sokaklara dökülen insanların (Gazi ve 1 Mayıs mahallesi gibi) topluca imhaya yöneldi. Özel imha timlerinden, özel ordulara ve hatta, toplumsal suçlardan idamlik, insan düşmanlarından oluşturulan uzman katiller, bizzat devlet tarafından yönetildi... Bunu gizleme ihtiyacı bile duymadan ülkenin başbakan yardımcısı ölen uzman katiller için halkın gözünün içine baka baka "Bunlar kahramandır" dedi.

Bu ülkenin bağımsız yargıçları, hukukun üstünlüğü zırhından güç alarak "gel bakalım ey çiller (Ağar, Kazan, Bucak ya da diğerleri) onlarca insanı katlettiği kanıtların, yüzlerce meçhul ölümün failleri katil değil kahramansa, bu ülkenin suçlularını bize açıklayın" diyemediler. (Eh böyle bir beklentimiz de yok.) Diyemediler de... Çünkü onlar da yöneticileri gibi düşünüyordu...

Bu ülkede dünyanın sözcüklere yüklediği anlamların tam tersi geçerlidir. Eğer "kalkınıyorsunuz" diyorlarsa, bilin ki mutlaka ekonomik darboğaz girilmiştir. Ya da binleri durup dururken "Demokrasi

Havarisi" kesiliyor, ya da kendilerini demokrasi-nin garantörü ilan diyorsa, bilin ki anti-demokratik bir saldırının zeminleri oluşturuluyordur. Birileri vatanperver ilan edilmişse, mutlaka halk düşmanıdır... Eğer biri bir makama getirilmişse, örneğin Emniyet Genel Müdürlüğüne, bilin ki en katil odur. İşte böyle bir ülke ve bu ülkede HUKUK... Aradığında bulunmayan, aradığında başında sallanan Demokles'in kılıcı...

..VE İNSANLIK SUÇU İŞKENCE...

Geçmişte kitle katliamlarının, sanıklarının bir çoğu bugün parlamentoda, çoğu da önemli devlet görevlerinde... Bundan sonra bu gelişme daha da hızlanacak. Zira ülkedeki gelişme tersine dönüşme bir ke-re bilinç bulanıklıkları, algılama güçlükleri, bakar körlük peş peşe gelir. Yaratılan kaos ortamında faşizm en kısa sürede en büyük talanı yapmanın peşine düşer... Kendi talanlarına engel olmak isteyen berrak bilinçli, inançlı ve kararlılar, yani gerçekten devrimi düşünen, eski sistemi tüm kurumlarıyla yok etmeyi hedefleyenleri imhaya yönelir.

İşkencelerin, infazların, katliamların en fazlası da böyleleri dönemlerdedir. Gözü dönmüş, eli kanlı katiller, işkenceciler, uzman infaz timleri hareket eden her şeye saldırlar. Hatta ana rahminde kıpırdayan

26 Mayıs'a gelinceye kadar yaklaşık 450 gün geçti aradan. Bu süreçte faşizmin azgınlığının nedenlerini öğrendiler: onlar parmaklıklar arkasında, analar, babalar dışında... Açlık grevlerine tanık oldular; onlar zindanda, analar babalar onların eriyen bedenlerine bakarak... Hap bu ülkede yargı bağımsız ve de üstüne üstlük insan hakları var ya işte tastamam bunun için yargıya başvurdular... İşkenceciler yargılarsın, Diren Bebe'nin katillerinden hesap sorulsun diye... Öyle mi!

Nurhak'lardaki, Kızılder'e'deki, Tariş'teki, Mamak'lardaki, Maraş'lardaki, Sivas'lardaki katillerden hesap sorulmuş muydu?

Ya da gazetecilerin-yazarların-şairlerin ve hatta Manisa'lı çocukların hesabı sorulmuş muydu? Elbette ki hayır... Okan'ların, Zülchihan'ların, Sevgi'lerin, Sinan'ların, Özgür'lerin, Devrim'lerin... de yargıda hesaplarının sorulamayacağını ve hatta "Diren Bebe'nin küçükük bir ceninin de hesabı mı olumuş" denileceği önceden biliniyordu... Ancak bunları bilmeyen işçiler, emekçiler, köylüler, öğrenciler, analar, babalar var.

Aslanan faşizmin katliamcı, işkenceci yüzünü onlara göstermek... Adiloş Bebe şirinde olduğu gibi "Tanı bunları, tanı da büyü" diyebilmektir...

Öyle de oldu...

Mahkeme salonunda yargıçlar, hakimler, kâtipler, askerler yerlerinde... Sanıklar alkışlarla içeri alınan davacı gençlerden korktukları için "biz buradayız" diyemediler... Oysa onlar da oradaydı... Kâh yalvaran gözlerle hakim dudaklarında geziniyorlar, kâh kaçamak bakışlarla gençleri ve ailelerini sındırmeye çalışıyorlardı.

Gençler anlattı... Savcının suratı asıldı... Gençler anlattı, hakim gözleri bulutlandı... Gençler anlattı, kâtibe nayan hüngür hüngür ağladı ve hemen onu değiştirdiler... Devrim anlattı, Okan bile dayanamadı, zaten çokta hipertansiyon vardı ba-

yıldı... Okan'ın anası haykırdı ve bayıldı... Salon karıştı... Flaşlar flaşlarla, kameralar kameralarla yarıştı... Salondaki sanıklar birer ikşer sıvışmanın yolunu aradılar. İkişi yakalandı... Gençler onları teşhis etmişti... Yargı bağımsız ya, işte onun için savcı da hakim de soramadı yakalananlara "Siz işkenceci misiniz?"

Üzülmeyin ülkenin çiçekleri, ağlamayın geleceğin sembollerini, Devrim geliyor Devrim... Artık ne analar ne yavrular ağlayacak. İnsanlık suçu işkence kapitalizmle birlikte ortadan kalkacak... İşkencecilerden katillerden işte o gün, o büyük gün gerçek hesap sorulacak!

Analar salonda bir avuçlar ama korkusuz ve başları dimdik haykıran gençleri yokuladılar... Sloganlarla, alkışlarla...

"İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!"

Elbette yenecek, hem de çok yakın zamanda!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

YAŞASIN SOSYALİZM!

bebeğe bile... Maraş'ta olduğu gibi, Sivas'ta olduğu gibi, Devrim'de olduğu gibi.

İşte 26 Mayıs duruşması Devrim ve arkadaşlarının duruşmasıydı. Her biri bir gelecek, piri piri gençler bir gece evlerinden toplanmış Vatan Caddesi işkencehanelerine doldurulmuştu. Henüz yaşamlarının baharındayken... Henüz 15-16-17-18. 24 yaşlarında... Daha ana kucagının sıcaklığını bile unutmamışken, kapkaranlık, soğuk Şubat gecelerini zindandan ta dibinde, soğuk suların, felakaların, askıların, elektrik şoklarının ve de binbir hakaretle birlikte tekmelerin altında geçirmişlerdi. Öfkeleri, sevinçleri, kinleri, umutlarını karartmıştı... Artık onlar için çocukça düşler, pembe hayaller yoktu... Yaşamın acımasız gerçekliğiyle tanışmışlar ve onunla büyümeyi kavramışlardı... Direndiler... Direndikçe işkence arttı... İşkence arttıkça da kararlılıkları büyüdü... Daha o yaşta, kiminde bronşit, kiminde hipertansiyon, kiminde tikler oluştu... Kolay mı gözü bağılyken saldırıya karşı koymak... Kimi ciğerlerini, kimi midesini sakat etti. Devrim ise bebeğini feda etti... "Diren Bebe" koydu adını yaşamasa da...

Röportaj... Röportaj... Röportaj.. Röportaj... Röportaj,,, Röportaj...

Emekçi halkların, devrimci güçlerin müca-
delesi sonucu açığa çıkartılan işkenceciler, ka-
tiller sürüsü bizzat burjuva mahkemeleri tara-
fından aklanıyor. 1 Mayıs 1977'nin dosyası ka-
tiller bulunamadığı gerekçesi ile kapatıldı. Ma-
nisalı gençlerin işkenceciler hakkında açtıkları
davayı kapatmanın ve işkencecileri aklamanın
telaşıyla hareket etmekte. Ekim 92'de Ada-
na'da bir devrimci eylem sırasında tutsak dü-
şen Şaban Budak ve Remzi Basalak adında iki
devrimciyi katleden işkenceci katiller, herke-
sin gözü önünde işledikleri bu suçtan dahi
burjuva mahkemelerde beraat ettiler. Ve bu
tür örnekler, sayılmayı gerektirmeyecek kadar
çok ve bilinen şeylerdir. Bu örneklerden bir ta-
nesi de geçtiğimiz yıl Şubat ayında İstanbul'un
çeşitli semtlerinden, TKEP/LENİNİST üyesi ol-
dukları gerekçesi ile aynı gece gözaltına ali-
nan, çoğunluğu lise öğrencisi olan 23 gen-
cin başına gelenlerdi. 1996 yılında gözaltına
alınan 23 genç günlerce çeşitli işkence türleri-
ne maruz bırakılmış, bunun sonucu Adli Tıp
Kurumu'ndan 15 ile 3 gün arası değişen rapo-
rular almışlar. Bir kısmı 15 yaşından küçük
gençlerin açtıkları işkence davası 26 Mayıs
1997 günü İstanbul Sultanahmet Adliyesi'nde
görölmeye başladı. Bu davanın da öncekiler
gibi işkenceci katillerin aklanmasıyla sonu-
lanacağından kuşumuz yok. Biz, Devrim için
DEVİRİMCI EMEK Dergisi olarak, halen Bay-
rampaşa Cezaevi'nde tutuklu bulunan gençler-
den **Zülcihan Şahin, Devrim Öktem, O. K.,
S.K., U.B.** ve dergimiz çalışanı olan **Özgür
Öktem** ile bu konular üzerinde görüştük.

Devrimci Emek : – Ne zaman, nerede ve
nasıl gözaltına alındınız?

Z. Şahin : – 8 Şubat 1996 gecesi İkitelli'de-
ki evimden alındım, on, on beş kadar sivil
polis ellerinde silahlarla eve girerek beni sor-
gulamak için emniyete götürüleceklerini söylediler.

D.Öktem : – 5 Şubat 1996 günü Esen-
kent'te eşimle birlikte bir arkadaşımın evindeydik.
Saat 23.00'da kapımız çalındı. Ellerinde sila-
hlarla 15-20 kişi içeri daldılar. Bizi evin için-
de tartakladılar, evi darmadağın ettiler ve bizi
gözaltına aldılar. Nereye götürüldüğümüzü, ni-
çin alındığımızı açıklamadılar.

O. K. : – 8 Şubat 1996 gecesi saat 01.00
civarında, silahlı 10-15 sivil polis tarafından
Bağcılar'daki evimden gözaltına alındım.

S. K. : – 8 Şubat 1996 gecesi saat
01.30'da hiçbir gerekçe gösterilmeden sivil
polislerce Bağcılar'daki evimden gözaltına ali-
ndim.

U. B. : – 8 Şubat 1996 gecesi Bağcılar'da-
ki evimden hiçbir sebep gösterilmeden sivil
polislerce gözaltına alındım.

Ö. Öktem : – 8 Şubat 1996 tarihinde Üs-

küdar'daki evimden sivil polislerce gözaltına
alındım.

D.E. : – Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kür-
distan'da devrimci demokrat olan herkesin iş-
kence gördüğü çok açık bir gerçekliktir. Sizle-
rin de yoğun işkencelerden geçirildiğinizi, iş-
kence raporları aldığınızı basından ve mahke-
melerinizden biliyoruz. Bu işkence sürecinde
neler yaşadığınızı anlatır mısınız?

Zülcihan Şahin : – Gözaltında kaldığım
12 gün boyunca ters ve düz askı, elektrik, so-
ğuksuda bekletmek, cinsel taciz, ölüm tehdidi
ile karşı karşıyaydım. TMS'ye götürülür götü-
rülmez kapıda gözlerim bağlandı. Daha sonra
geniş olduğumu sandığım bir odaya götürül-
düm. Bu odada benden başka bir çok insanın
bulunduğunu anladım. Polisler orada üstü-
müzde bulunan takıları ve ayakkabı bağlarını
istediler, vermeyince döverek zorla aldılar. 4
gün boyunca uykusuz ayakta bekletildim. Yor-
gunluktan yere düştüğüm zamanlarda döve-
rek ve saçlarımdan sürükleyerek ayağa kaldırı-
yorlardı. Bu arada sürekli sorgulanıyor, bilme-
diğim eylemler ve eyleme katılan kişiler hakkın-
da konuşmamı istiyorlardı.

Eylemlere katılmadığımı söyleyince iyice
vahşileşiyor, saldırılarını artırıyorlardı. Daha
sonra beni hücrelerin bulunduğu kata götü-
rüler. Kısa bir süre sonra sorgulama ve ifade
almak için beni tekrar ilk sorgulandığım yere
götürdüler. Bu defa beni aynı bir odaya aldılar.
Ayrıca adını dahi ilk defa duyduğum insanla-
rın isimlerini sayıyor, onların da örgütlü faali-
yet içerisinde bulduklarını kabul edip, hakla-
rında ifade vermeme istiyorlardı. Buna net bir
şekilde karşı çıktığım zaman ise "sen adam ol-
mazsın" deyip, beni zorla soydular ve bir kala-
sa kollarımı bağlayıp kalası da yüksekçe bir ye-
re astılar. Orada ne kadar kaldığımı hatırlamı-
yorum. Askıda kaldığım süre boyunca karnı-
ma ve yüzüme yumruk attılar. Bacaklarımdan
tutup aşağıya doğru çekerek kollarıma yüklen-
diler. Ve ben bunları anlatırken bile insanlık
adına iğreniyorum. Daha sonra tecavüz tehdi-
dinde bulunup cinsel tacize başladılar. Sonuç
alamayınca beni askıdan indirdiler. Üzerimde
bir şey olmadığı halde tuvalete götürüldüm ve
orada üzerime tazyikli su sıkıldı. Islak bir vazı-
yette beni camin önünde beklettiler. Dışarıda
kar yağıyordu ve soğuk iliklerime kadar işliyo-
du, nefes alıp vermem düzensizleşmeye başla-
mıştı. Üstelik askının etkisiyle ellerim uyuşmuş-
tu, orada da dayak, hakaret ve cinsel tacize de-
vam ettiler. Bu işkenceli sorgu süreci tam 12
gün boyunca devam etti.

Devrim Öktem : – TMS'ye gelir gelmez
bir odaya tek tek sokularak üzerimizdeki takı,
ayakkabı ve mont bağcıklarını vb. şeyleri aldı-
lar. Gözlerimizi bağlayıp başka bir odaya götü-
-

düler ve soğuk betonun üzerinde oturttular.
Bu süreçte ters ve düz askı, falaka, kaba da-
yak, cinsel taciz, elektrik verme, soğuksuyla ısı-
latma, ıslak halde vantilatör ve açık pencere
önünde bekletme, gibi fiziki işkenceler yaşa-
dım. Ama asil baskı psikolojik işkenceydi. İş-
kencedeki insanların seslerini dinletme, küfür,
hakaret, ölüm tehdidi, bebeğimi düşürme teh-
didi (ki en yoğunu buydu), eşime işkence yapı-
lırken izletme ve sesini dinletme, tecavüz tehdi-
di, uykusuz bırakma, moralimi bozmak için
dostlarım hakkında yalanlar söyleme gibi yön-
temler uyguladılar. Tüm bunların sonucunda
da bir buçuk aylık bebeğimi düşürdüm.

O. K. : – TMS'de 12 gün alıkonuldum.
Bu süre içerisinde küfür, hakaret, kaba dayak,
ters ve düz askı, soğuk suyla ıslatma, gözlerim
bağlı bir şekilde ayakta bekletme gibi işkence-
lere maruz kaldım. Son olarak şunu söylemek
istiyorum: yukarıda belirttiklerim bana yapılan
işkenceler. Bence asil önemli olan dünyadan
haberi olmayan bir kişinin bilmediği bir yere
götürülmesi ve ona işkence yapılmasıdır.

S.K. : – TMS'de tutulduğum süre içerisinde
kaba dayak, ters ve düz askı, falaka (ayakla-
rım ve ellerime), elbiseler üstte olduğu halde
soğuk su ile ıslatarak uzun süre ayakta ve so-
ğukta bekletme, haya burma, aileme işkence
yapma tehdidi, kız kardeşime gözlerimi açarak
karşımda işkence yapmak ve onun gözlerini
açarak bana işkence yapma, küfür, cinsel taciz,
gözleri bağlama vb. yoğun bir şekilde fiziki
ve psikolojik işkence altında tutuldum.

U.B. : – TMS'de tutulduğum süre boyun-
ca, fiziki ve psikolojik olarak bir çok işkenceye
maruz kaldım. Yoğun olarak kaba dayak, ters
askı, gözlerim bağli bir şekilde aynı pozisyon-
da uzun süre bekletildim, yüksek sesle ara-
besk müzik dinletme, sakat bırakma ve ölümle
tehdit, cinsel taciz ve benzeri işkencelere ma-
ruz kaldım.

Özgür Öktem : – İşkenceler esnasında
yaşadıklarımı anlatmak çok zor bir olay. Çün-
kü insanlık tarihinin yüz karası olan işkence
olayı aklıma geldikçe kinim ve nefretim bir kez
daha artıyor. Bana yapılanlar da diğer arkadaş-
larıma yapılanlardan farklı değildi. Bana da
ters ve düz askı, kaba dayak, falaka, cinsel taciz,
tazyikli su, aileme ve kendime yönelik haka-
ret ve ölüm tehditleri yapıldı.

D. E. : – İşkencenin, İnsanlığa yöneltilmiş
fiziksel saldırıların yanı sıra psikolojik bir saldırı
olduğu bilinir. Bu saldırılara karşı koyuş sıra-
sında gücünüzü nereden alıyorsunuz?

Zülcihan Şahin : – İşkence gerçek bir sa-
vaş alanı gibidir. Bir tarafta bütün iğrençlikleri
ile azgın ve saldırgan kurt sürüsü, diğer tarafta
ise fiziken savunmasız, tek suçları insanlık onu-
runa sahip çıkmak olan insanlar. Saldırganla-

Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj... Röportaj...

rın amacı belli; bizi insan kılan bütün değerleri yerle bir etmek ve insanlığın maruz kaldığı kan ve baskı saltanatını devam ettirmek. Amaçları insanlığı ayaklar altına almaktı. Bütün psikolojik ve fiziksel işkenceler esnasında sürekli tanıdığım insanları, dostlarımı suçlamam isteniyordu. Ben insanlık onuruma sahip çıkarak onların bütün istemlerini elimim tersi ile ittim. Dostlarımı ve hatta hiç tanımadığım insanları kendi rahatlığım için haksız yere suçlayıp, onları o azgınların kanlı ve kirli ellerine atamazdım. Aynı işkencelere maruz kalmalarına göz yumamazdım. Bunun için bilincimi ve bedenimi bir silah gibi kullandım. 12 gün boyunca girdiğim açlık grevi bana güç ve moral katıyor, onları ise çileden çıkarıyordu; ağır işkenceler boyunca sordukları her soruya "Hayır"; "Bilmiyorum" cevabını vermek onları çileden çıkartıyordu. Sahte maskeler takip babacan tavırlarla yapmak istedikleri sohbete girmemem onları çileden çıkarıyordu. En zor anlarımda dostlarımla hayalimdeki gülüşlerinden güç alıyordum. Ben gücümü uğruna ölmeye hazır olduğum ve uğruna öleceklerini bildiğim insanların insanlığından alıyordum. Gerçekte güçlü olan bizdik, o savaşı da biz kazandık.

Devrim Öktem :

— Ben sadece insanlık onurumu korudum. Yaptıkları şeyler insana yakışır şeyler değildi. Üstelik benden hiç yapmadığım şeyleri kabul etmemi, dostlarım hakkında suçlamada bulunmamı, hiç tanımadığım insanları bile suçlamamı istiyorlardı. Bunları yapmak kendi insanlık onurumu ayaklar altına almaktı. Ben de yapmadım.

O. K. : — Bu soruya cevap verirken şunu belirteyim; işkenceye niçin alındığımı ve bana sordukları şeyleri bilmiyordum. Ama gördüğüm bir şey vardı ki, istediklerini yaptırmak için başvurdukları yöntemler insanı aşağılayan, onurunu kıran şeylerdi. Ben de onların bu tutumuna kendi onurumla cevap verdim.

S. K. : — Bu insanlıktan çıkmış yaratıkların, bana yapmadığım şeyleri kabul ettirmeye çalışmaları, dostlarım ve kardeşimin hakkında bana suçlama yapmamı zorla kabul ettirmek istemeleri sonucu onlara karşı içimde kin ve nefret oluştu. Ve her şeyden önemli olan insanlık onurunun şahsımda ayaklar altına alınması istenmesi de kin ve nefretle birleşince, insanlık onurumu çiğnetmeyeceğime yemin

ederek tüm işkencelere karşı koyarak onurumu çiğnetmedim.

Ü. B. : — Ben, insanların özgür yaşayıp, özgür düşünebildiği bir toplum olmasını isteyen, demokrat düşünceye sahip bir insanım. İnsanın, insan olarak yaşayabildiği özgür bir topluma, er-geç toplumumuzda da yaşanacağına olan inancım, benim işkenceye karşı olan direncimin temel direği oldu.

Özgür Öktem : — Ben, daha önceleri de belirttiğim gibi Devrimci Emek Dergisi'nin muhabiri, aynı zamanda Genç Ekin Müzik Topuluğu'nun bir üyesiydim. Ülkemizde sosyalist basına ve alternatif sanata karşı yöneltilen saldırıları her halde artık bilmeyen yoktur. Bu yüzden daha önce bir kaç kez gözaltına alındığımda, TMS'de karşılaşacağım bir çok şeyi biliyordum zaten ve buna kendimi hazırlamıştım. Bunun dışında insanların gururuyla, onuruyla işkence yöntemi ile oynamaya çalışıyorlardı. Bütün bunlar dahi onlara karşı koymak için insanın düşünsel organlarını harekete geçirmeye

yetiyordu. Ben de düşünsel organlarımı harekete geçirdim.

D.E. : — Bu türden işkence davalarının yıllarca sürmesine rağmen hiç bir sonuç alınmadığını bilmekteyiz. Siz bu davanın nasıl sonuçlanacağını, sizlere neler kazandıracığını düşünüyorsunuz?

Z. Şahin : Evet bu türden davalar genellikle sonuçsuz kalıyor. İşkence raporlarımız bile delil olarak kabul edilmiyor. Rapor almak zaten ayrı bir sorun. Gözle görülür hasarlar bile ciddiye alınmıyor. Mahkemelere götürülmüyoruz. Dolayısıyla davanın sonuçlanacağını düşünmüyoruz. Ellerinde kanıt olmadığı halde haksız yere 1,5 yıldır cezaevinde tutuluyoruz. Bizim bu konuda tek kazanacağımız gördüğümüz insanlık dışı uygulamaları kamuoyuna duyurmak, bu ve bunun gibi insanlığa yöneltilmiş her türlü saldırıya karşı kitleleri duyarlı kıl-

mak ve onlara saldırıların gerçek yüzünü anlatıp, bu saldırıların sonu gelene kadar yapılması gerekenleri anlatmaktır.

Devrim Öktem : — Bu davanın çok uzun yıllar süreceğini, belki de hiç sonuçlanmayacağını biliyorum. Metin Göktepe davası gibi uzadıkça uzayacak. Ama en azından bize yapılanları duyurup, kamuoyunu bilgilendirmiş olacağız ve Türkiye'de işkence yapıldığını açığa çıkartmakta bizim de payımız olacak.

O. K. : — Bu davayı açmanın sebebi benim gördüğüm işkenceleri başkalarının görmemesi. Bu davanın sonucunda bana işkence yapan sivil polisler cezaevine girmeyecek. Benim bu davadan kazanacağım tek bir şey vardır. Bu da insanlık dışı işkenceyi kamuoyuna duyurmak ve insanları duyarlı hale getirmektir.

S. K. : — Bu tür davaların yıllarca sürmesine rağmen sonuçlanmadığını biliyoruz. Şayet sonuçlanırsa, kendileri yaptıkları pisliklerin açığa çıkacağı korkusuyla önüne geçmeye çalışıyor-

lar. İstedikim bu davayı kazanmamız ve böylece Türkiye'nin işkenceci yüzünün açığa çıkmasında payımızın olmasıdır.

Ü. B. : — İşkence uygulaması, yıllardır var olan bir olgudur. Bunların bir çoğu faili meçhul olarak kalmış, dosyalar rafa kaldırılmıştır. Bizim buradaki avantajımız bizim işkence gördüğümüzün devletin bir kurumu tarafından ispatlanması ve bunun belgelenmesidir. Daha da açık bir şekilde, dev-

letin bir kurumu tarafından, devletin bir kurumunda insanlık dışı bir uygulama olan işkencenin yapıldığının söylenmesidir. Hem yaşımın küçük olması, hem de işkenceye dair belgelerimiz, kamuoyunun dikkatinin en azından bu insanlık suçu üzerine çekilmesi anlamında olumlu bir durumdur. Umarım ki, belgelenen bu suça karşı kamuoyu daha duyarlı olur.

Özgür Öktem : — Kendi şahsıma bu davanın bir şey kazandıracığına inanmıyorum. Fakat ülkemizin başbakan yardımcısı kalkıp "Biz işkenceyi kaldırdık, ülkemizde işkence yok" diyerek, halkı kandırırken, bu olayı kamuoyuna duyurup, kimler tarafından yönetildiğimizi göstermek istiyorum.

D.E. : — Bu röportaj için sizlere teşekkür ediyoruz. Umarız bu mahkemeden hiç olmazsa kamuoyunu duyarlı kılma anlamında istediğiniz sonuca ulaşırsınız.

KAMUOYUNA

Siyasi rejimin Kürdistan'da yaşadığı yenilgisini gizlemenin en son halkası Güney Kürdistan'ı işgal girişimi olmuştur. Bugüne kadar "bitirdik", "85 düzeyine indirdik" safsatmalarıyla kitleleri uyutmak istemişse de, buna kendisi de inanmamış ve nihai yenilginin verdiği korku ve parıltı, çareyi Güney'i işgal etmekte bulmuştur.

Katliamcı geleneğin çağımızdaki en barbar temsilcisi olan faşist TC rejimi bu kirliliği bir kez daha sergilemiş ve gözü kara bir biçimde Güneyli işbirlikçilerle birlikte sivil-savunmasız halka katliam, tecavüz, kurşuna dizme vb. gibi savaş kurallarını dahi hiçe sayan uygulamalarla yönelmiştir.

Her şeye rağmen Kürdistan Halkının kararlı direnişi bu soysuz uygulamaları da boşa çıkaracak ve başta işbirlikçi-hain "Kürt"ler olmak üzere, bu emperyalist komplo içinde yer alan tüm güçleri tarihsel öfkesiyle boğacaktır.

Bir kez daha Kürdistan Halkının bu soylu insanlık davasının yanında olduğumuzu ve sessiz kalmayacağımızı belirterek, TC rejiminin geliştirmek istediği bu işgal girişimini protesto amacıyla 22 Mayıs 1997 tarihinden itibaren üç (3) günlük açlık grevine girdiğimizi duyuruyor ve kendine insanın diyen herkesi Kürdistan Halkının bu kutsal özgürlük davasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Bartın Cezaevi'ndeki

TKEP/LENİNİST ve PKK Tutsakları adına
Doğan AĞRI / Nasrullah KURAN

TKEP/LENİNİST- IGB ve 13 MART GKB EYLEMLERİ

Dergimizi telefonla arayarak TKEP/LENİNİST Devrimci Halk Milisleri adına konuştuğunu söyleyen bir kişi Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam edilmişlerinin 25. yıldönümünde idam edilmişlerini protesto etmek amacıyla 4 Mayıs 1997 tarihinde saat 22.00 sıralarında Bağcılar Millî Gençlik Vakfı'nın bombalandığını belirterek "Deniz'lerin anısını sürdürdüğümüz gerilla savaşında yaşatacağız. Onların devrettiği mücadeleyi bayrağını devrime taşıyacağız. Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!" dedi.

Dergimizi TKEP/LENİNİST - Leninist Gerilla Birlikleri adına arayan bir kişi 5 Mayıs 1997 tarihinde TKEP/LENİNİST Leninist Gerilla Birlikleri tarafından Üsküdar Çiniçi Karakolu'na bomba konulduğunu bildirdi ve "Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın faşist TC tarafından idam edilmişlerinin 25. yıldönümü, idamlarını protesto etmek amacıyla onların açtığı kavga bayrağını, izledikleri mücadele araç ve yöntemleriyle biz Leninistler olarak devam ettiriyoruz" dedi.

Dergimizi telefonla arayan bir kişi 6 Mayıs 1997 tarihinde, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam edilmişlerinin 25. yıldönümünde, onların anısını yaşatmak amacıyla 13 MART GKB tarafından Beşiktaş İzzet Bölge Komutanlığı'na bomba konulduğunu belirtti ve "Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar onurumuzdur. Onları anmak ancak onların yürüttüğü mücadele tarzıyla savaşarak mümkündür. Ya Devrim Ya Ölüm!" dedi.

07/05/1997 tarihinde dergimize ulaşan habere göre Denizlerin idamlarının 25. yıldönümü ile ilgili idamları protesto etmek amacıyla TKEP/LENİNİST 13 MART GKB'nin üstlendiği bir korse gösteri yapıldı.

6 Mayıs 1997 tarihinde saat 18.00'de Esenler semti pazanının başlangıç noktasında molotflarla yol kesilerek "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emekğin Olacak!..", "Idamlar Bizleri Yıldıramaz!", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!" yazılı TKEP/LENİNİST - 13 MART GKB imzalı kuşlamalar yapıldı. Daha sonra "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam!", "Ya Devrim Ya Ölüm!", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!" sloganları atıldı ve "DENİZ, YUSUF, İNAN SAVAŞA DEVAM" yazılı TKEP/L - 13 MART GKB imzalı pankart asılarak eylem yerinden uzaklaşıldı.

Eylem çevre sakinleri tarafından büyük ilgi topladı.

BASINA VE KAMUOYUNA

Türkiye Halkları,

Faşist TC Devleti 14 Mayıs 1997 sabahı **sınır ötesi operasyon** maskesiyile Güney Kürdistan'ı ilhak ve işgale yönelmiştir. Ellibin kişilik ordusuyla, yüzlerce tankı, topuyla, uçakları ve helikopterleriyle, işbirlikçi, sivil-faşist korucularıyla giriştiği bu hareket sadece Kürt Halkına yönelik değildir. Burjuva iktidarın kendi saltanatını kurtaarma adına giriştiği bu savaş, aslında bu ülkede yaşayan tüm halkların (Laz, Çerkez, Pomak, Arap, Ermeni, Rum...) özgürlüğünden ve kültürel gelişiminden çalınan servetle sürdürülüyor... Bugün Kürt Halkının özgürlüğüne yapılan saldırıya sesiz kalan halklar, yarın kendi özgürlüklerini talep etme haklarını da talep etme haklarını da yitirmiş olacaktır.

İşçiler, Emekçiler,

Uluslararası sermaye ve işbirlikçisi TC tekellerinin kendi bölgesel sömürülmesini devam ettirebilmek için giriştiği bu haksız savaş Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap ve diğer halklardan işçi ve emekçilerin daha fazla sömürülmesi demektir... Kürt Halkının tepesine yağdırılan binlerce ton bomba, kurşun, kimyasal silah ve harcanan devasa savaş araç ve gereçleri işçi ve emekçilerin çalınmış haklarıdır. Kürt Halkı özgürlüğünü kazanıncaya kadar bu savaş ekonomisinin sömürüsü de devam edecektir.

Ulusal-sınıfsal ve kültürel sömürden kurtulmak için Kürt Halkının özgürlüğüne yapılan saldırıya karşı, örgütlen ve faşist TC'yi kendi özgürlüğün için kuşat!

Ünütma ki, sınıfsal sömürden kurtulmanın tek yolu, ilhak, işgali, sömürücü tekeli kapitalist devletin yenilmesine bağlıdır.

Analar,

Kürt Halkının özgürlüğüne yapılan bu saldırı, senin sevgine, evlat özlemine, hasretlerine yapılan bir saldırıdır... Birlikte doğup, birlikte yaşadığımız bu toprakları kan gölüne çeviren faşist orduya, kendi halkını boğazlasın diye oğlunu, kardeşini, eşini askere gönderme!

Haksız savaşa karşı çıkarak, hem Kürt analarının göz yaşını hem de kendi göz yaşını dindir. Kürt analar ve oğulları özgürleşmeden, ne sen ne de çocukların özgürleşebilir. Senin sevginin ve umutlarının daha fazla çalınmasına müsaade etme.

Gençler, Öğrenciler, Çocuklar,

En az sizin kadar yaşamaya, okula gitmeye ve oyun oynamaya hakkı olan Kürt gençlerinin ve çocuklarının katledilmesine sessiz kalamazsınız... Öldürülen her Kürt gençle, senin yaşama sevincin azaltılıyor. Mayın tarlasında geleceğini bırakan her çocukla senin umudun sönüyor. Kapisına kilit vurulan her okulla, senin eğitim özgürlüğün yara alıyor, geleceğin kararıyor. Çünkü atılan her bomba, sikılan her kurşun, senin geleceğinden çalınmıştır... Geleceğine ve Kürt kardeşlerine sahip çık, eylemlerini yükselt sokakları işgal et!.. Ya bugünden geleceğine sarılırsın ya da gelecekte bu katliama ortak olmanın utancıyla onursuzca yaşarsın... İrkçilik, şovenizm ve milliyetçilik senin geleceğini sömürülenlerin silahıdır... Bu faşist silaha karşı sarılacağın tek silah bilimin silahı olmalıdır, sevginin, kardeşliğin, mücadele birliğinin silahı olmalıdır.

YAŞASIN KÜRT ve TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN SOSYALİZM!

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Emekçi Kadınlar, Ekin Sanat Emekçileri
Emekçi Kamu Çalışanları, Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)
Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DEKAK)
Devrim İçin DEVRİMCİ EMEK

Elimize ulaşan habere göre TKEP/L LENİNİST GERILLA BİRLİKLERİ bir dizi eylem gerçekleştirmiş ve eylemlerin Kürdistan'da yapılan yoğun baskı ve Kürt Halkına yönelik saldırıları kınamak amaçlı olduğu belirtilmiştir.

18 Mayıs 1997 tarihinde sabah 06.00 sularında, Bakırköy Askerlik Şubesi, TKEP/LENİNİST Leninist Gerilla Birlikleri tarafından bombalandı.

25 Mayıs 1997 tarihinde saat 21.45 sularında, Harbiye Ordusu, TKEP/LENİNİST Leninist Gerilla Birlikleri tarafından bombalandı. Kürt Halkına yönelik saldırıların kınamak amacıyla konular, bombanın patlaması sonucu bu yük hasar meydana geldiği öğrenildi.

TKP(ML) GENEL SEKRETERİ CÜNEYT KAHRAMAN'I MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Faşizm, bugüne kadar halklarımızın kurtuluşu ve özgürlüğü için savaşan binlerce devrimci-yurtseveri katletti.

Her katliamda binler olup yeniden doğduk. Her katliamda büyüyen, düşmanlarımızın korkusu ve çaresizliği. Bizler ise şehit düşen her devrimcide büyüttük öfkemizi, kinimizi, zafere olan inanç ve bağlılığımızı...

TKP(ML) Genel Sekreteri CÜNEYT KAHRAMAN devrime olan bağlılığımızı arttırarak ölümsüzleştirdi. Anısını mücadelemizde yaşatacağımız, faşist katillerden hesabını soracağız.

CÜNEYT KAHRAMAN ÖLÜMSÜZDÜR! ŞEHİTLERİMİZE DEVRİMİ ARMAĞAN EDECEĞİZ!

Tüm Cezaevlerindeki;

DHKP-C, TKP(ML), TKEP/LENİNİST, Direniş Hareketi, TDP, TIKB, HKG davalan tutsakları adına;
Şadi Özpolat, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat, Ramazan Sadıkoğulları, Cahit Oral, Can Ali Türkmen, Hasan Demir

Bayrampaşa Cezaevindeki;

PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, Ekim, THKP-C/HDO, DHP, PYSK davalan tutsakları adına;
Reşit Aslan, Emin Gökturna, M. Ali Ayhan, Esral Karagöz, Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri Sarı, İlhan Zeyrek

NOT: Yukarıdaki ilanlar cezaevindeki imzası bulunan parti ve örgütler tarafından hazırlanmış ve yayınlanmak üzere **Emek Gazetesi**'ne götürülmüştür. Her iki ilan için de **Emek Gazetesi** olduğu gibi yayınlamayacaklarını söylemişlerdir. Güney Kürdistan operasyonu ile ilgili olarak hazırlanan ilandaki **"Devlet", "Faşist Devlet", "Güney Kürdistan", "Kürt Halkına yönelik Katliama** (bu kelimeye itiraz ettiler) **Karşı", "Kürt Halkının Kurtuluş** (bu kelimeye itiraz edildi) **Mücadelesini...", "Kürt Halkının Özgürlük Tutkusunu"** (bu kelimeye itiraz edildi), **"Zafer Direnen Kürt Halkının Olacaktır"** sloganına itiraz edilip yerine başka kelime ve cümleler kullanma söylendi. Emek tarafından, diğer metin ise **"TKP(ML) Genel Sekreteri"** sıfatının çıkartılması istenmiştir. Durum tutsaklara iletildiğinde tutsaklar yayınlamaktan vazgeçmiş ve imza sahipleri kendi yayınlarında yayınlamak kararına varmışlardır.

FAŞİST DEVLETİN CİNAYETLERİ BİRER BİRER ORTAYA ÇIKIYOR

Aralarında Talat Türkoğlu'nun da bulunduğu pek çok cinayete adı karışmış, işkence ve toplu katliamlarda görev almış işbirlikçi **Kasım Açık**, Gebze Cezaevi'nde ölümle cezalandırıldı.

MLKP ve TDP'nin yaptıkları ortak basın açıklamaları sonucu, "faili meçhul" diye adlandırılan pek çok cinayetin aslında devlet tarafından işlendiği, provakasyonların ve işkencelerin yine devlet tarafından tasarlandığı ve direk devlet için çalışan kişilerce yapıldığı da ortaya çıkartılmış oldu.

Katledilişinin birinci yılında **TALAT TÜRKÖĞLU** şahsında, tüm ölümsüzleşen devrim savaşçılarını saygıyla anıyoruz.

DEVİRİMCİLERE KALKAN ELLER KIRILACAKTIR!

KÜRT HALKINA YÖNELİK KATLIAMA KARŞI TÜM İLERİCİ, DEVRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER GÜÇLER OMUZ OMUZA

Faşist devlet, 1997 baharında yeniden tanklarıyla, toplarıyla, askerleriyle Güney Kürdistan'a girdi. Aylar öncesinde Dersim'de binlerce askerle başlatılan operasyonlar artık her bahar olağan hale gelen "bitirme operasyonları"nın habercisiydi.

Yıllardır uyguladığı vahşetiyle faşist devletin çaresizliği büyümektedir. "Bitirdik", "yok ettik" çığırkanlığıyla günün kurtarmaya çalışan devlet, bu operasyonlarla tüketişini yaşıyor.

Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Barzani hainiyle beraber saldırıya geçen egemen sınıflar, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Kürt Halkını katliyor.

Barzani haini daha önce de yaptığı gibi emperyalist güçlerin etkeleri altında Kürt Halkına karşı ihaneti büyütüyor.

Emperyalizmin bölgedeki piyonu rolünü oynaamaya çalışıyor.

Faşist devlet daha önce yaptığı operasyonlarda olduğu gibi bu kez de umduğunu bulamayacaktır. Kürt Halkının özgürlük tutkusunu karşısında emperyalizm ve faşist devlet yenilmeye mahkumdur. Barzani gibi emperyalizmin işbirlikçisi, ihanetçi hainler de Kürt Halkının kurtuluş mücadelesini boğamayacaktır.

Anadolu ve Ortadoğu topraklarını kan gölüne çevirenler hesap vermekten kurtulamayacaktır.

Türkiye'de yaşanan tüm kardeş halkları, demokrat, devrimci, ilerici güçleri, haksız savaşta çıkarı olmayan tüm güçleri Kürt Halkına karşı girişilen katliama tavır almaya çağırıyoruz.

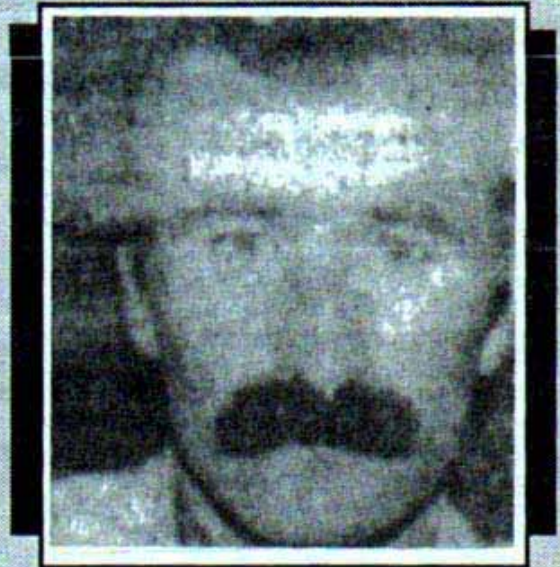
FAŞİST EGEMEN VE HAIN İŞBİRLİKÇİLER DÖKTÜKLERİ KANDA BOĞULACAKLARI! ZAFER DİRENER KÜRT HALKININ OLACAKTIR! KATLIAMLARA SON!

Tüm cezaevlerindeki;

DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKEP/LENİNİST, TKP/ML, Direniş Hareketi, TDP, TIKB, HKG davalan tutsakları adına;
Şadi Özpolat, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat, Mehmet Yeşilçali, Ramazan Sadıkoğulları, Cahit Oral, Can Ali Türkmen, Hasan Demir

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki;

PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, Ekim, THKP-C/HDO, DHP, PYSK davalan tutsakları adına;
Reşit Aslan, Emin Gökturna, M. Ali Ayhan, Esral Karagöz, Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri Sarı, İlhan Zeyrek

**Katledilişinin yıldönümünde seni anarken
yumruklarımız havada bir kez daha yemin ediyoruz;
Devrettiğin mücadele bayrağı
Leninistlerin ellerinde yükselecek!..**

EMİN DİKER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

KÜBA:

YÜZYILIMIZIN KOMÜNÜ

Ocak 1959'da zafere ulaşan Küba Devrimi'nin 38. yıldönümü, Küba Devrimi üzerinden bu kadar zaman geçmesine rağmen, tarihsel önemini, esinleyici özelliklerini halen koruyor. Devrimin önemini korumasının sebebi: proleter devrimler çağının sürmesidir. Burjuva egemenliğini devirmek isteyen her halk, diğer halkların kendisinden önce yapmış olduğu devrimlerden yararlanır. Zafere ulaşmış her devrim, daha sonraki devrimler için kazanılmış birer mevzidir. Birleşik devrimi başarmak için yıllardır savaşan Kürt Halkı, Türk Halkı ve Türkiye'nin bütün ezilen halkları, daha önce başarılmış olan Küba Devrim deneylerini özümleyecek, bu devrimin evrensel niteliklerini kendi savaşına aktaracaktır. Küba Devrimi 38 yıl sonra da zaferiyle olduğu kadar, gerçekleşme biçimiyle, deneyleriyle, en önemlisi, devrimdeki evrensel nitelikleriyle bütün önemini korumaya devam ediyor.

Devrim üzerine bir şeyler söylemenin en iyi yolu yine bir devrimi incelemektir. İncelenmesi gereken toplumsal ve ulusal devrimler ise geçen yüzyılın ortalarından bu yana çokça ortaya çıkmıştır. Her devrim zafere ulaşan ya da yenilgiye uğrayan olsun, milyonlarca insanın düşüncelerini, öfkelerini, duygularını, özlemlerini ve hedeflerini ortaya koyar. Bir devrimi incelemek demek; milyonlarca insanın birlikte yarattığı ortak eseri incelemektir. Çünkü her devrim milyonlarca insanın ortak eseri olabilir yalnızca. Milyonlarca Kübalı, 40 yıl önce devrimci önderleri Fidel ve Che'nin önderliğinde, kendi tarihlerini kendileri yapmak için savaşa giriştiler. Kübalılar, çok kısa süre içinde devrimci savaşlarını zaferle taçlandırıdılar ve Küba, yine kısa süre sonra Sosyalist Küba oldu. Sosyalist Küba, tam 38 yıldır yaşıyor. Küba Halkı, 38 yıl sonra bile incelenen, örnek alınan bir devrim hediye etti dünya halklarına.

Devrimci ve Sosyalist Küba, Latin Amerika'da, Paris Komünü'nün geçen

yüzyılda Avrupa'da oynadığı tarihsel rolü oynamıştır. 1871'de Paris'te yenilen uluslararası proletarya, 1917 Ekim'inde Rusya'da ve 1959'da Küba'da zafer elde etmiştir. Komüncüler, yüzyıl önce Avrupa burjuvazisine başkaldırdı. Küba halkı da ABD emperyalizmine, işbirlikçi Latin Ameri-

ka Diktatörlüklerine başkaldırdı. Fransız ve Avrupa burjuvazisi, Komüncüleri kuşatarak, Komün'ün düşmesini sağladı; ABD emperyalizmi ve yenilmiş Küba karşı-devrimcileri de Sosyalist Küba'yı devirmek için, askeri, ekonomik ve politik kuşatmaya başvurdu. Komüncüler gerici Avrupa'nın orta yerinde uzun süre ayakta kalamadılar. Ama sosyalist Küba, emperyalist-kapitalist dünyanın kuşatması altında, uluslararası devrimci proletarya hareketinin de desteğiyle tam 38 yıldır ayakta. Bu anlamda, Küba Devrimi ve Sosyalist Küba varlığıyla bile dünya halkları için devrimci bir rol oynuyor.

Tarihi Komün 1871'de yenildi, ancak yüzyılımız içinde onlarca komün ortaya çıktı. Kapitalizm; bir üst aşaması olan emperyalizm aşamasına ulaştıktan sonra, emperyalizm, bağımlılık ilişkileri temelinde kurulan yeni sömürgecilik sistemi ile kapitalizmi bütün dünyaya doğru geliştirdi. Emperyalizmin başlıca özelliği: sermaye ihracıdır. Emperyalist ülkeler, bütün dünyayı mali yönden etkileri altına aldılar. Egemenliklerini kurdular. Böylece emperyalizm, gittiği her yere temel niteliği olan kapitalist ilişkileri de götürdü. Süreç içinde kapitalizm dünyanın birçok ülkesinde egemen duruma geldi. Bu da iki uzlaşmaz sınıf olan proletarya ile burjuvazinin arasındaki sınıf savaşlarının bütün ülkelerde görülmesine yol açtı. Emperyalist ülkeler, yeni sömürgecilik sistemi sonucu, elde ettikleri soygun sayesinde, kendi işçilerini satın aldılar, suni yollardan kendi ülkelerindeki toplumsal devrimleri geciktirdiler ancak, kapitalizmin temel çelişkilerini gittikleri her yere götüren emperyalizm, böylece bütün dünyayı devrim alanlarına çevirdi. Emperyalist ülkeler belki kendi Komünlerini içeride engellediler, ancak bu komünleri bütün dünyada yaygınlaştırdılar. Emperyalist kapitalist sistemi yıkacak devrimci öğeler, bütün dünyada kendini göstermiştir.

Her ülke farklı zamanlarda ve farklı biçimlerde Sosyalizme geçecektir, ama mutlaka geçecektir.

KÜBA DEVRİMİNİN GERÇEK YOLU: DEVRİMCİ SAVAŞ YOLU

Küba Devrimi, kendinden önceki bütün devrimlerin yasalarına uygun gelişti. Eski toplumun bağrında doğmakta olan yeni toplumu, dış müdahale yani zor yoluyla kurdu. Zor yöntemlerinde, Küba'ya özgü yanlar olmakla birlikte, evrensel yasalara uygun uygulanan devrimci zor Küba Devrimi'nin kaldırıcı oldu. Küba'da faaliyette bulunan ve kendilerine "sosyalist", "ihtilalci" vb. adlar veren birçok politik hareketin ortak yarası olan, siyasal zor yöntemlerine dayanan Fidel Castro ve Che Guevara önderliğindeki silahlı devrimci hareket, kısa süre içinde öne çıktı ve devrimin yaratıcıları konumuna geldi. Küba Devrimi'nin gerilla mücadelesi temelinde başlaması, devam etmesi ve zafere ulaşması ile birlikte, Latin Amerika'nın diğer halkları da bu yolu izlemeye karar verdiler. Gerilla savaşı, Latin Amerika devrimlerinin itici gücü; gerilla mücadelesi temelindeki devrimci mücadele yolu, bu kıtada tam yarım yüzyıl boyunca halklar için devrimin gerçek yolu oldu.

BİR SOSYALİST MEVZİ BİR DEVRİM MÜFREZESİ

Devrimci ve Sosyalist Küba, Amerika kıtası için her zaman bir esin kaynağı, bir dayanak, örnek ve emperyalizme karşı savaş müfrezesi oldu. Devrimci liderler, Küba'nın bu konumunu hiç bir zaman gizlemediler. Küba, bütün Latin Amerika halkları için devrimci odak olmuştur. Diğer ülkeler, esas olarak kendi devrimci güçlerine dayanmakla birlikte, Küba onlara her zaman cesaret vermiştir. Küba'nın kıtadaki halklar için oynadığı rolü emperyalizm sürekli olarak ileri sürmüştür, halklar bu devrimci desteği her zaman hissettiler. Çok açıktır, Küba'nın komünist önderleri, hiç bir zaman başka ülkelere devrim ihraç etmeyi düşünmediler. Onlar, bir devrimin ihraç edilmeyeceğini, ancak yapılacağını çok iyi biliyorlardı. Bu konudaki görüşlerini sürekli söylediler. Onlar, başka ülkelere devrim ihraç etmediler ama devrimi yapacak güçlerin sürekli yanında oldular. Emperyalizmin, devrimleri ezme için açık tavrı karşısında, Küba'nın aldığı açık tavır, tek doğru devrimci tavidir. Bütün

KÜRT HALKI KAZANACAKTIR!

İşgaleci ve ilhakçı Türk ordusunun, Güney Kürdistan'a yaptığı son saldırı da sonuçsuz kaldı. Türkiye, Kürt Halkına yönelik her saldırı sırasında, tam bir zaferle çıkacağını söylemesine rağmen, daha sonra yapılan yeni saldırılar böylece bir önceki saldırıların sonuçsuz kaldığını kanıtlanmış oluyor. Artık Türk Ordu yetkililerinin, Kürt savaşçıları yok etme üzerine verdikleri demeçler ve yayınladıkları bildiriler hiç inandırıcı olmuyor. Bu askeri saldırılar ilk başladığı zaman, burjuva çevreler ve bilinçsiz kitleler, Türk ordusunun bu savaştan zaferle çıkacağına daha fazla inanıyordu. Fakat artık, bu inandırıcılık ve güven iyice sarsılmış durumda. Saldırıları sırasında, Türk askerlerinin çok az kayıp verdiği biçimindeki resmi açıklamalara ise hiç kimse inanmıyor. Böylelikle Kürt savaşçıları uzun süreli savaşı, Türk ordusunun bütün güçsüzlüğünü herkesin gözlerinin önüne serdi. Daha önce savaşmadığı için, üstüne demagojik övücü sözler söylenen Türk ordusunun aslında savaş alanında son derece yeteneksiz olduğu ortaya çıktı. Bu, konunun bir yönüdür.

Konunun bir başka yönü ise, Kürt savaşçıları, dünyanın en güçlü ordularından birini on üç yılda perişan etmesi hakkındaki bütün propagandaları boşa çıkarmasıdır. Türk ordusu bir NATO ordusu olarak, klasik savaşta belki savaşçı yeteneklerini daha fazla gösterebilir, ancak gerilla savaşı karşısında, sayısına ve teknik gücüne denk bir direnme göstermediği ortadadır. Türk ordusunun klasik savaş taktiklerine göre, yani sayısına ve teknik gücüne paralel olarak, savaş kazanma taktiklerine göre yenilmesi olanaksız olarak görülüyordu; ama Kürt gerillaları, gerilla savaşı anlayışına dayanarak olanaksız gerçekleştiriyorlar. Yani klasik savaş bilimine göre olanaksız olan, gerilla savaşı ile olanaklı hale geliyor. On üç yıllık bir savaştan sonra, şimdi ordu moral olarak,

askeri prestij olarak ve savaş yeteneği olarak çok kötü durumdadır. Bunun için üstünlük sağlamak amacıyla saldırıganlığını en kudurgan düzeye çıkartıyor. Faşist ordunun saldırıganlaşması, onun ne kadar güçsüz ve aciz duruma düştüğünü gösteriyor.

Türkiye'nin Kürt Halk Hareketini ezme ve yok etmek için Güney Kürdistan'ı işgal etmesi, eskisine göre daha geniş kapsamlı saldırıda bulunması; savaşı kaybetmekte olduğunu kanıtıyor. Her yeni bir işgal, bir öncekilerine göre, daha fazla insan gücü ve silah gücü ile yapılabilir hale geliyor. Bu da, faşist ordunun, daha önceki savaşı kaybettiğini ve ancak daha fazla parasal, askeri ve silah gücü ile yeni saldırılara girişebileceğini gösteriyor. Eğer bir ordu, daha fazla asker, ekonomik güç ve silah gücünü devreye sokuyorsa; bu, durumun kötüye gittiğini çok açık olarak gözler önüne seriyor. Bu sefer 50.000 asker, 250 tank, onlarca bombardıman uçağı, helikopter ve binlerce korucuyla yapılan işgal ve saldırı, aslında tam bir fiyasko ile sonuçlanmayla yüz yüzedir. Nasıl ki; kentler bombardımanla ele geçirilemezse, aynı biçimde çetin sarp bölgeler, dağlık bölgeler de bombardımanlarla ele geçirilmez. Türk ordusu, Kürdistan dağlarını sürekli bombalıyor, ancak gerilla hareketi her seferinde yeniden, eski eylem bölgelerine dönüyor. Bu da, yapılan saldırıların boşa gittiğini gösteriyor.

Türk ordusunun bu savaşı kaybetmek üzere olmasının asıl nedeni, haksız bir savaşı sürdürmek istemesi, Kürdistan'ın ilhakın-

da ısrar etmesidir. Türkiye'nin haksız savaşına karşılık, Kürt Halkı son derece haklı ve devrimci bir savaş yürütüyor. Haklı ve devrimci savaş, Kürt halkını mutlaka zaferle götürecektir. Üstelik savaş uzadıkça, bu, Türk ordusunun morali üzerinde daha yıkıcı bir etki yaparken, aynı savaşın uzaması, Kürt Halkının ve Kürt savaşçıları morali üzerinde daha olumlu etki yaratacaktır. Çünkü savaşın uzaması ve uzun savaş halini alması, Kürt Halkının uzun ayaklanmalar ve isyanlar tarihinde görülen en uzun savaştır ve bu sefer kazanan Kürt Halkı olacaktır. Bunu bilmek bile, bir halk için müthiş bir moral ve kendi gücüne güven sağlar. Savaşın uzaması, Türkiye'nin Kürdistan'ı ilhak etmesi ve işgal etmesi daha açık olarak Türkiye emekçileri tarafından sorgulanmasını getirecektir. Bu durum ise, şoven ordunun giderek kitle desteğini yitirmesini ve büsbütün moral çöküşüne düşmesi anlamına gelir. Faşist ordunun moral olarak çöküş süreci, bundan sonra iyice derinleşecektir.

Kuzey Kürdistan'da büyük yara alan ordu, savaşı zaman zaman Güney Kürdistan'a yayararak, aslında Kuzey'deki savaşı kaybettiğini kabul etmiş oluyor. Ordu savaşı Kuzey'de kaybedince, Kürt savaşçıları dış destek gördüğünü söylediği alanlara saldırılar düzenleyerek, savaşı "tamamen" kazanacağını ileri sürüyor. Oysa ki, savaşı yeni alanlara yayararak, aslında hem askeri gücünü dağıtmış oluyor ve hem de, savaşın daha uzamasını sağlıyor. Savaşın uzaması ise Türkiye'nin bugüne kadarki bütün savaş stratejisinin iflas ettiği anlamına gelir. Çünkü ordu, bu savaşı kısa süreli savaş stratejisine dayanarak bitirmeyi amaçladı. Ancak savaş uzayınca, kısa süreli savaş stratejisi yenilgi aldı. O zaman da; yeni savaş stratejileri devreye soktu-

lar. Yeni savaş stratejisi sık sık Güney Kürdistan'a saldırı yuzenleme ve yakın zamanda, bu saldırıların Suriye'yi de hedef alması olasılığını yaratıyor. Türkiye savaş alanını genişleterek, içerdeki devrimci güçleri ezme ve güçlerini dağıtmak istiyor. Ancak Kürt Halkının ve Türkiye emekçilerinin devrimci savaşı, Türkiye egemen güçlerinin bütün planlarını boşa çıkartıyor. Türk ordusunun yenilgi ve yıkım süreci bir kere başladı, savaşın uzaması ve yeni alanlara sıçraması ancak bu süreci hızlandırır. Türk ordusu, bundan sonra, Kürt Halkına yönelik ne kadar saldırı düzenlerse düzenlesin, tarihsel saldırı konumunda olan Kürt Halkıdır ve tarihsel olarak gerileme sürecinde olan Türkiye tekeli sermayesi ve faşist devletidir. TC döneminde bir çok kere ayaklanan Kürt Halkının her ayaklanmış büyük bir kıyımla bastırılmıştır. Buna rağmen Kürt Halkı, zaman zaman tekrar ayaklanma yoluna gitmiştir. Bu defa, savaş bütün Kürt Halkını kapsıyor ve devrimci temellerde yürütülüyor. Devrimci temeldeki Kürt Halk Hareketi, bu sefer kazanmak için ciddi olarak savaşa girmiş bulunuyor. Kürt halkının, on üç yıldır kesintisiz olarak savaşması, bu halkın, Türkiye'ye karşı savaşı kazandığını ve bu tarihsel zaferin daha şimdiden Kürt Halkına ait olduğunu gösteriyor. Türk burjuvalarının, soykırımı, asimilasyonu, ilhakçılığı ve bütün ulusal baskı politikası yenilmiştir.

Tarihsel olarak kazanan Kürt Halkıdır.